

ΕΝΩΤΙΟΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τεύχος 78 Ιούλιος - Δεκέμβριος 2015

• ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ Α.Θ.Π. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ
Κ.Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΣΤΟΝ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

• ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ & ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΧΑΝΙΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ
ΤΗΛ.: 2310.925 768

Συνάδελφοι,

Στο εισαγωγικό άρθρο του προηγούμενου τεύχους είχα εκφράσει την άποψή μου σχετικά με την αποχή σε σχέση με την εφαρμογή του νέου Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αλλά δυστυχώς τα γεγονότα μας πρόλαβαν και τώρα αντιμετωπίζουμε το θέμα του νέου ασφαλιστικού που επιθυμεί η κυβέρνηση να φέρει προς ψήφιση στη Βουλή. Μπορεί όταν διαβάζονται αυτές οι γραμμές να έχει ήδη ψηφιστεί ο Νόμος για το ασφαλιστικό, μπορεί και όχι. Εάν έχει ψηφιστεί ως έχει το προσχέδιο τότε αυτό θα

σημαίνει, με την πάροδο του χρόνου, βίαια έξοδο πολλών Δικηγόρων από το επάγγελμα ή όπως αλλιώς λέγεται αποπληθωρισμός του κλάδου. Αυτό θα συμβεί σε πανελλαδικό επίπεδο και φυσικά θα πληγούν οι Δικηγόροι με τα χαμηλότερα και μικρομεσαία εισοδήματα. Πρώτοι που θα πληγούν είναι οι νέοι Δικηγόροι και ας προσπαθεί η κυβέρνηση να πείσει περί του αντιθέτου. Ακόμη και αν δώσει στους νέους Δικηγόρους μία περίοδο χάριτος τριών ετών, ακόμη και αν επιμένει ότι όσοι δηλώνουν μέχρι δέκα χιλιάδες (10.000) ευρώ φορολογητέο εισόδημα θα καταβάλλουν λιγότερα ασφάλιστρα από τα σημερινά, η αλήθεια είναι άλλη.

1) Μετά τα πρώτα χρόνια δεν θα υπάρχει περίοδο χάριτος. Οι νέοι Δικηγόροι πολύ γρήγορα θα κληθούν να πληρώσουν όσα και οι υπόλοιποι και μάλιστα μέσα σε ένα καθεστώς ανασφάλειας και ανεργίας με μειωμένη τη Δικηγορική ύλη στο έπακρο.

2) Ο κάθε Δικηγόρος προσδοκά σήμερα ότι θα λάβει ως σύνταξη το χρηματικό ποσό των χιλίων τριακοσίων (1.300) περίπου ευρώ ενώ με το νέο ασφαλιστικό θα προσδοκά να λάβει σύνταξη το χρηματικό ποσό των τριακοσίων ογδόντα τεσσάρων (384) ευρώ που θα εγγυηθεί το Κράτος, τη λεγόμενη Εθνική σύνταξη.

3) Κατά κοινή ομολογία και σύμφωνα με μελέτες ακόμα και να ψηφιστεί το νέο ασφαλιστικό θα εξασφαλίζει συντάξεις μόνο για τα επόμενα έξι με επτά χρόνια. Επομένως εξ αρχής δεν είναι βιώσιμο μακροπρόθεσμα.

4) Ανά πάσα στιγμή το Κράτος με νέο Νόμο μπορεί να διαφοροποιήσει το ύψος της Εθνικής σύνταξης και από 384 ευρώ και γίνει 300 ή 250 εφόσον δεν υπάρχουν χρήματα.

5) Στο νέο ασφαλιστικό ακούγεται ότι θα προβλέπεται η βεβαίωση των οφειλομένων εισφορών στην οικεία Δ.Ο.Υ. του ασφαλισμένου και ως εκ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΤ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Δικηγόρος

τούτου θα είναι δυνατή η αναγκαστική της εισπραξη ακόμη και με κατάσχεση. Μήπως το επόμενο βήμα θα είναι όποιος οφείλει από κάποιο συγκεκριμένο χρηματικό ποσό και πάνω (ασφαλιστικές εισφορές) δεν θα μπορεί να δικηγορεί; Διόλου απίθανο. Αλλά ας παραμείνουμε σε αυτά που έχουμε ως δεδομένα.

Με το νέο ασφαλιστικό σύστημα που προωθείται, κάθε Δικηγόρος καλείται να καταβάλει ετησίως περίπου το 40% του εισοδήματός του ως ασφαλιστική εισφορά και αυτό γιατί η ασφαλιστική εισφορά συνδέεται με το φορολογητέο εισόδημα. Φυσικά από μόνο του αυτό μας παραπέμπει σε φορολογία και όχι σε ταμείο ασφάλισης. Ο φόρος μόνο, κάθε είδους, συνδέεται με το φορολογητέο εισόδημα και αυξομειώνεται ανάλογα με το ύψος του. Είναι πασιφανές ότι η Κυβέρνηση δεν λαμβάνει υπόψη την πραγματικότητα και το θέμα της επιβίωσής μας, διότι σ' αυτό το σημείο φτάσαμε, αλλά με προχειρότητα και επιμονή προσπαθεί να περάσει ένα νομοσχέδιο-λαιμητόμο για κάθε ελεύθερο επαγγελματία. Και μάλιστα χωρίς κανένα διάλογο και διαβούλευση με τις κοινωνικές ομάδες. Θα πρέπει να καταλάβουν ότι αυτό το νομοσχέδιο, ακόμη και αν ψηφιστεί, δεν πρόκειται να έχει μεγάλη διάρκεια ζωής γιατί και από άποψη αντισυνταγματικότητας θα ελεγχθεί και δεν θα εφαρμοστεί εν τω πράγματι. Οι ιθύνοντες θα πρέπει να κατανοήσουν το αυτονόητο: Ένας Νόμος είναι πετυχημένος όταν πραγματικά εκφράζει τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή το κοινωνικό γίνεσθαι και εξασφαλίζει την κοινωνική συνοχή. Ας αφήσουν λοιπόν τους αστείμους περί «κινήματος γραβάτας» και αφού βγάλουν τα σακίδια τους από τους ώμους να κάτσουν στο τραπέζι του διαλόγου. Διαφορετικά, πολύ φοβάμαι, οι εξελίξεις θα είναι ραγδαίες και απρόβλεπτες.

Αν μας έλεγε κάποιος πριν από λίγους μήνες ότι οι τροποποιήσεις στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας θα ψηφίζονταν με τον τρόπο που έγινε, ίσως γελούσαμε. Θεωρούσαμε ότι έχουμε ως ισχυρό όπλο το αποτέλεσμα του πανελλαδικού δημοψηφίσματος των Δικηγόρων σύμφωνα με το οποίο με συντριπτική πλειοψηφία ψηφίστηκε η πρόταση για αποχή διαρκείας σε περίπτωση που ερχόταν προς ψήφιση το εν λόγω νομοσχέδιο το οποίο είχε επεξεργαστεί η «επιτροπή Χαμηλοθώρη». Ωστόσο το είδαμε και αυτό να συμβαίνει. Και αναρωτιούνται όλοι τι θα γίνει από τη νέα δικαστική χρονιά. Θα

προχωρήσουμε σε αποχή διαρκείας ή όχι; Μας δεσμεύει το δημοψήφισμα ή τώρα που ψηφίστηκε ο Νόμος καθίσταται άνευ αντικειμένου; Και φυσικά όλοι έχουμε στο μυαλό μας και τα εξής εύλογα ερωτήματα: Η αποχή διαρκείας θα αναγκάσει την κεντρική εξουσία να καταργήσει τον νέο Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας ή απλώς θα «χτυπήσει» μόνο εμάς υπό την έννοια ότι λόγω αποχής δεν θα δικάζουμε; Υπάρχει αυτή η πολυτέλεια στις ημέρες μας; Και αν όχι τότε ποιος είναι ο ρόλος του συνδικαλισμού και των διεκδικήσεων;

Δεν θα σας απαντήσω τι θα γίνει αλλά θα εκφράσω την προσωπική μου άποψη για το γιατί η οποιαδήποτε αποχή δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα.

1) Έχει αποδειχθεί περὶτρανα στο παρελθόν ότι εξαιτίας της ασύστολης χρησιμοποίησης εκ μέρους μας των αποχών, ως μέτρο πίεσης, οι αποχές έχουν καταστεί ανίσχυρες και αναποτελεσματικές. Πάντα πίστευα ότι η αποχή θα έπρεπε να αποτελεί το ύστατο συνδικαλιστικό «όπλο» και να γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να μην εκφυλίζεται. Π.χ. κλείσιμο Δικηγορικών γραφείων-Δικηγορικού Συλλόγου κ.λ.π.

2) Για να έχουν αποτέλεσμα οι αποχές θα έπρεπε να συνοδεύονται και από άλλου είδους τρόπους πίεσης, όπως π.χ. παρακράτηση από όλους τους Δικηγορικούς Συλλόγους των χρημάτων που εισπράττουν υπέρ των ασφαλιστικών φορέων και εν γένει υπέρ του Δημοσίου και μη απόδοσή τους έως ότου γίνει πραγματικός διάλογος με τα αρμόδια Υπουργεία.

3) Πάνω από όλα, θα έπρεπε ανά πάσα στιγμή να υπάρχουν εναλλακτικές προτάσεις από τους Δικηγορικούς Συλλόγους και όχι στείρα άρνηση κατά κάθε είδους αλλαγής. Η επιτάχυνση της Δικαιοσύνης είναι ζητούμενο και από εμάς τους Δικηγόρους αλλά όχι εις βάρος της ποιότητας της απονομής της Δικαιοσύνης. Είναι δυνατόν να γίνεται συζήτηση μίας υπόθεσης χωρίς μάρτυρες και μόνο με ένορκες βεβαιώσεις; (βλ. τροποποιημένο Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας). Εδώ θα πρέπει να τονίσουμε ότι ο Δικηγορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης είναι από τους λίγους Δικηγορικούς Συλλό-

γους που εδώ και μήνες είχε καταθέσει συγκεκριμένες προτάσεις για τον Κώδικα με επεξεργασμένες προτάσεις προς τη σωστή κατεύθυνση. Λόγω οικονομίας χώρου δεν καθίσταται δυνατόν να τις αναλύσουμε αλλά είναι στη διάθεση του καθενός από εσάς.

4) Πριν από τη λήψη της απόφασης για αποχή θα πρέπει πρώτα με διάφορους τρόπους να ενημερώνεται η κοινωνία για ποιο λόγο γίνεται η αποχή, ούτως ώστε να μην υπάρχει η εντύπωση ότι λειτουργούμε αποκλειστικά συντεχνιακά και για τον εαυτό μας. Στην ενημέρωση υπάρχει μεγάλο έλλειμμα και έχουμε απομονωθεί ως κλάδος από την κοινωνία. Ωστόσο η οποιαδήποτε ενημέρωση θα πρέπει να γίνει αρχικώς με απόφαση του κεντρικού οργάνου μας (της Ολομέλειας των Δικηγορικών Συλλόγων).

Θα μου πει κάποιος: Καλά όλα αυτά αλλά στο «δια ταύτα» τι γίνεται; Μπορούμε να κάνουμε κάτι; Αυτό που πρέπει να κάνουμε, πέρα από ευχολόγια ή άναρθρες κραυγές, είναι να αναδείξουμε τις δυσλειτουργίες και τις αδυναμίες του νέου πλαισίου του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (εκεί που υπάρχουν) μέσα από μία σειρά αφ' ενός επιστημονικών εκδηλώσεων με τη συμμετοχή και καθηγητών των Νομικών Σχολών και αφ' ετέρου με μία πολύπλευρη προσπάθεια ενημέρωσης με σοβαρή επιχειρηματολογία και προβολή των εναλλακτικών προτάσεων ούτως ώστε το θέμα να βρίσκεται πάντα στην επικαιρότητα. Η συνεχής προσπάθεια όλων των Δικηγορικών Συλλόγων θα φέρει αποτελέσματα, εκτός εάν το θέμα αφεθεί ως λήξαν (όπως έχει γίνει με τόσα άλλα θέματα), οπότε θα έχουμε έναν ακόμα χαμένο αγώνα λόγω λάθους τακτικής.

Σε κάθε περίπτωση, πιστεύω ακράδαντα, ότι η ίδια η εφαρμογή του νέων διατάξεων της πολιτικής δικονομίας θα καταδείξει τις όποιες αδυναμίες και την ανάγκη για περαιτέρω τροποποίηση των τροποποιήσεων. Ωστόσο πρέπει να επαγρυπνούμε και να στηλιτεύουμε τα κακώς κείμενα. Ας προσπαθήσουμε.

Τεύχος 78, Ιούλιος - Δεκέμβριος 2015
Τιμή τεύχους 1€

Ιδιοκτησία:
Δικηγορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης
Δικαστικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης
26ης Οκτωβρίου 3 | 546 25
Τηλ.: 2310 553 444 | email Δ.Σ.Θ.: dsthe@otenet.gr

Εκδότης
Νικόλαος Βαλεργάκης
Πρόεδρος Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης
26ης Οκτωβρίου 3 | 546 25

Διεύθυνση - Συντονισμός Ύλης
Νικόλαος Στ. Αντωνιάδης
nikanton66@gmail.com

Τμήμα Δημοσίων Σχέσεων Δ.Σ.Θ.
Αικατερίνη Μάρου
email: publicationsdsth@dsth.gr
Τηλ.: 2310 500 874, Fax: 2310 500 875

Υπεύθυνος Τυπογραφείου - Βιβλιοδεσίας
Γεώργιος Σ. Ηλιάδης
Μεσολογγίου 21, Τριανδρία | Τηλ.: 2310 925 768

Διοικητικό Συμβούλιο Δ.Σ.Θ. 2015-2017

Πρόεδρος:	Βαλεργάκης Νικόλαος
Α' Αντιπρόεδρος:	Βάρδας Χρήστος
Β' Αντιπρόεδρος:	Μαυρίδης Στυλιανός
Γεν. Γραμματέας:	Ράπτης Χρήστος
Ταμίας:	Σερσίδου Παρασκευή
Μέλη:	Τζαμαδάνης Γεώργιος
	Κωστατζίκη Ρωξάνη
	Αχτσίδου Φωτεινή
	Παναγοπούλου Γιάννα
	Μελανεφίδου Σοφία
	Βελιτζέλου Γεωργία
	Μπιλίσσης Αντώνιος
	Μπακέλλας Χρήστος
	Σαρακενίδης Ηλίας
	Αντωνιάδης Νικόλαος
	Κλεισιάρης Ζήσης
	Σαμαράς Πέτρος
	Κουτσοχήνας Ευστάθιος
	Γκουτσίδης Γεώργιος
	Ροδινός Γεώργιος
	Φινοκαλιώτης Δημήτριος
	Στεφάνου Ιωάννης
	Σιαπέρας Βασίλειος
	Βρίκος Χρήστος
	Παπαντωνόπουλος Νικόλαος

Διανέμεται δωρεάν στα μέλη του Δ.Σ.Θ.

Τα ενυπόγραφα άρθρα απηχούν μόνο τις απόψεις του συντάκτη τους. Η συντακτική επιτροπή του περιοδικού μπορεί να δημοσιεύσει τα άρθρα ή τις επιστολές κατά την κρίση της, χωρίς όμως να αλλάξει το νόημά τους. Μετά την αποστολή τους στο περιοδικό, κανένα άρθρο ή φωτογραφία δεν επιστρέφεται. Παράκληση, τα κείμενα να μην υπερβαίνουν τις 1.500 λέξεις.

ΑΡΘΡΑ

- 06 Ν. Β. Αγγέλης**
Γλωσσα και δικαιοσύνη - Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος και τα 100 χρόνια του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης
- 08 Νικόλαος Β. Γηράσης**
Κακοποίηση της Ελληνικής γλώσσας αρκτικόλεξα & υποκοριστικά
- 12 Δημητρά Γκιτσιδου**
Απαγορευμένα αποδεικτικά μέσα: το παράδειγμα της μαγνητοταινίας. ευρωπαϊκή νομοθεσία και νομολογία ΕΔΔΑ
- 14 Νικόλαος Δ. Δολλας**
Ανοίξτε την (προσφυγή στη) δικαιοσύνη στους πολίτες
- 16 Τάσος Καραλίγκας**
Κυβέρνηση και τράπεζες = μια ευτυχισμένη παρέα!
- 18** Το τέλος των ψευδαισθήσεων!
- 19 Παρασκευή Μ. Καρέλη**
Η διαφορετική θεώρηση μεταξύ νομολογίας και θεωρίας για την δυνατότητα αντίδρασης του ανήλικου δράστη στην παραπομπή του ενώπιον των δικαστικών αρχών με την άσκηση ενδίκων μέσων
- 23 Κομνηνός Γ. Κόμνιος**
Η εναλλακτική και η ηλεκτρονική επίλυση καταναλωτικών διαφορών
- 25 Ηλίας Κοντοζαμάνης**
Α. Η γλώσσα στη δικαιοσύνη
- 26 Β. Το δικαίκο υφος**
- 27 Δημήτρης Α. Νεμέτης**
Η μάχη του Βατερλώ και η βαρώνη της τζαζ... 1815, 1913 και 2015
- 31 Βασίλειος Σιδηρόπουλος**
Οι εγκάθετοι της παγκοσμιοποίησης κόβουν τα δέντρα!!!
- 32 Δημήτριος Χρ. Σουσουρας**
Η διενέργεια πραγματογνωμοσύνης στο ακροατήριο εξ' ολοκλήρου με την αρχή της προφορικότητας
- 34 Λιάνα Χαντέ**
Η προστασία του περιβάλλοντος μέσω του συστήματος περιβαλλοντικής διαχείρισης (emas) και του ευρωπαϊκού οικολογικού σήματος eco flower
- 38 Κωνσταντίνος Γ. Χατζηγιαννακίς**
Η επίλυση των προβλημάτων της δικαιοσύνης απαιτεί τεκμηριωμένες μελέτες

ΔΟΚΙΜΙΑ

- 40 Δημήτρης Τσινικόπουλος**
Οι εις αέρα λαλούντες ητοι περι ακατανοησίας της γλώσσας

ΕΓΓΡΑΦΕΣ-ΠΡΟΑΓΩΓΕΣ-ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ-ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

- 47** Επίσκεψη του Α.Θ.Π. Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου στον Δικηγορικό Σύλλογο Θεσσαλονίκης
- 51** Ομιλία της Α.Θ.Παναγιώτητος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου κατά την επίσκεψιν αυτού εις το Δικαστικόν Μέγαρον Θεσσαλονίκης
- 59** Ημέρα των Νομικών - Γιορτή του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου
- 61** Στιγμιότυπα από την εκδήλωση Αδελφοποίησης Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης & Δικηγορικού Συλλόγου Χανίων στις 26 Οκτωβρίου 2015

Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,

Το εξάμηνο που πέρασε περιμέναμε από την κυβέρνηση να τηρήσει τις υποσχέσεις της και να κάνει πράξη όσα υποστήριζε σαν αντιπολίτευση. Ο νομικός κόσμος περιμένε με αγωνία να δει ποιες θα ήταν οι αλλαγές του νέου ΚΠολΔ και αν θα είχε αποτέλεσμα ο αγώνας και οι προσπάθειες που προηγήθηκαν.

Οι Δικηγορικοί Σύλλογοι, μέσω της Ολομέλειας των Δικηγορικών Συλλόγων της χώρας, άσκησαν σκληρές πιέσεις στον Υπουργό Δικαιοσύνης Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κ. Παρασκευόπουλο και προσπάθησαν επανειλημμένα να αποτρέψουν την εφαρμογή του σχεδίου Χαμηλοθώρα. Η Ολομέλεια ζήτησε από την κυβέρνηση και τον Υπουργό Δικαιοσύνης να αφουγκραστούν τη θέση του νομικού κόσμου της χώρας και να υιοθετήσουν τις ρυθμίσεις στις οποίες κατέληξε η νέα Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή (Κράνη), που συγκρότησε ο ίδιος ο Υπουργός Δικαιοσύνης.

Όμως,

Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,

Το εξάμηνο που πέρασε ήταν πρωτοφανές για την πολιτική ιστορία της Ελλάδας. Είδαμε την κυβέρνηση να εφαρμόζει με απόφαση του Συμβουλίου Συστημικής Σταθερότητας «τραπεζική αργία» μίας εβδομάδας, είδαμε την κυβέρνηση να εφαρμόζει με Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου τα λεγόμενα capital controls και κυρίως είδαμε την κυβέρνηση να οδηγεί τη χώρα σε εκλογική αναμέτρηση τρεις φορές μέσα σε 9 μήνες με αποτέλεσμα να οδηγεί την οικονομία της χώρας σε μία αβέβαιη, δυσμενή και πρωτοφα-

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΜΜ. ΒΑΛΕΡΓΑΚΗΣ

Πρόεδρος Δ.Σ.Θ.

νή για τα ελληνικά δεδομένα πορεία.

Η κατάθεση και ψήφιση από τη Βουλή, του ΚΠολΔ ήταν πλέον προαπαιτούμενο για την έναρξη της διαπραγμάτευσης και επίτευξης συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης (ESM). Τα «ασφυκτικά χρονικά περιθώρια», όπως ανέφερε χαρακτηριστικά η κυβέρνηση, και λόγω του γεγονότος ότι το

«το μοναδικό κείμενο το οποίο είχε λάβει τη σύμφωνη γνώμη των Θεσμών ήταν το σχέδιο νόμου που είχε κατατεθεί στη Βουλή των Ελλήνων τον Νοέμβριο του 2014, το λεγόμενο «σχέδιο Χαμηλοθώρα» επανέφερε αυτούσιο το σχέδιο αυτό με την ίδια επιχειρηματολογία που η ίδια ως αντιπολίτευση απέρριπτε ολοκληρωτικά. Και φυσικά παρουσίασε τον νέο ΚΠολΔ ως προϊόν μίας «σπουδαιάς διαπραγμάτευσης» στα πλαίσια πάντα της κοινωνικής δικαιοσύνης, τη στιγμή που αποδεχόταν το σχέδιο Χαμηλοθώρα με το email Βαρουφάκη ήδη από το Φεβρουάριο του 2015.

Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,

Ο Δικηγορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης, όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος, στις 3 Οκτωβρίου γιόρτασε πανηγυρικά τη μνήμη του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου Επισκόπου Αθηνών, προστάτη των Νομικών. Φέτος, όμως, ήταν ξεχωριστή γιορτή για εμάς, καθώς, τις εκδηλώσεις μας, τίμησε με την παρουσία του η Α.Θ. Παναγιώτατος, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινούπολεως, Νέας Ρώμης, Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ ο οποίος συμπλήρωσε 20 χρόνια ως επίτιμη Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης. Τις εκδηλώσεις, οι οποίες ολοκληρώθηκαν με απόλυ-

τη επιτυχία, τίμησαν με την παρουσία τους οι αρχές της πόλης μας, αντιπροσωπεΐες Δικηγορικών Συλλόγων της χώρας, αλλά κυρίως μέγα πλήθος δικηγόρων Θεσσαλονίκης που προσήλθαν αυθόρμητα στις εκδηλώσεις για να λάβουν την ευλογία του προκαθήμενου της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Η Α.Θ.Π. Πατριάρχης Βαρθολομαίος ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος και συγκινημένος με την τιμή που του έγινε. Ευχήθηκε σε όλους ο προστάτης των Νομικών να φωτίζει και να καθοδηγεί το λειτούργημα και αναφέρθηκε στην ομιλία του για την εκατονταετή πορεία του Δ.Σ.Θ.

Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,

Όπως θα έχετε αντιληφθεί το ΕΝΩΠΙΟΝ που κρατάτε στα χέρια σας είναι του β' εξαμήνου του 2015. Από το 2016 το περιοδικό θα εκδίδεται κανονικά σε 4 τριμηνιαία τεύχη. Η περίοδος που πέρασε ήταν πολύ έντονη για το συνδικαλιστικό σώμα και όλοι μας επιδοθήκαμε σε έναν δύσκολο, όπως φάνηκε, αγώνα για το όφελος πάντα του δικηγόρου.

Παρόλαυτα ο Δικηγορικός σύλλογος εκτός από το συνδικαλιστικό του ρόλο παραμένει ένας επιστημονικός σύλλογος. Προσπαθεί μέσα από εκδηλώσεις που διοργανώνει, είτε με πρωτοβουλία του Δ.Σ. είτε σε συνδιοργάνωση με άλλους επιστημονικούς φορείς της πόλης, να ενημερώνει τους συναδέλφους για θέματα επιστημονικά και πάντα της επικαιρότητας.

Στις σελίδες που ακολουθούν θα δείτε άρθρα δικηγόρων, βιβλιοπαρουσιάσεις και τις εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο έκδοσης του παρόντος τεύχους.

Καλή ανάγνωση

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣΥΝΗ

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος και τα 100 χρόνια του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης

«Το ύψος είναι η ηχώ μιας μεγάλης ψυχής»¹

N. B. ΑΓΓΕΛΗΣ

Δικηγόρος

Αφιερώνεται η έρευνα αυτή, όπως αρχικά αρμόζει, στην επέτειο για τα εκατό χρόνια από την ίδρυση του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης (15-6-1914), που συμπληρώθηκαν πέρυσι και που εφέτος τίμησε με την παρουσία του ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος και αναφέρθηκε σ' αυτό στις εορταστικές εκδηλώσεις που άρχισαν την ημέρα της γιορτής του Διονυσίου του Αεροπαγίτη.

Και δεν θα γράφονταν αυτό το κείμενο – έρευνα ούτε θα γεννιόταν η ιδέα εάν δεν υπήρχε ο εξαιρετικός λόγος του Πατριάρχη.

Αυτή όμως την ώρα το δικό μου πάθος και η ψυχική ανάταση, καθώς η εμφάνιση της ιδέας για τη πορεία της γλώσσας στη Δικαιοσύνη, προξενήθηκαν από την θεία λειτουργία στην Αγία Σοφία, όπου χοροστάτησε ο Οικουμενικός Πατριάρχης, και κυρίως από την ομιλία του για τον Άγιο Διονύσιο τον Αεροπαγίτη σ' αυτήν. Από τα αιτήματα της ψυχής του έτσι καθώς ξεσπούσαν το ένα μετά το άλλο ασταμάτητα αλλά και ο τόνος και η μορφή της ελληνικής γλώσσας, που χρησιμοποιούσε.

Η άψογη ροή της ελληνικής γλώσσας εκ μέρους του Οικουμενικού Πατριάρχη χωρίς ούτε στιγμή να χάνεται η ακροαματική της ενάργεια έδειξε πρώτο: ότι ο σεβασμός στην αλήθεια και το έθνος επέβαλλε τη γλώσσα που έχει καθιερωθεί ότι μπορεί να τελειοποιηθεί με την καλλιέργεια και δεύτερο ότι αυτό αποτελεί συναίσθηση της ζωής του Πατριάρχη πως «τα πράγματα του κόσμου τα κυβερνά ο νόμος της αδιάκοπης αλλαγής, που την φέρνουν λόγοι εσωτερικοί και στη συγκεκριμένη περίπτωση «ο μυστικός εκείνος σύμβουλος που κάθεται μέσα μας, και που μας δείχνει ποια λέξη θα βάλουμε σε κάθε περίπτωση και με τι μορφή θα τη βάλουμε» αλλά και με ποια τάξη.

Μου είπαν πολλοί από το εκκλησίασμα ότι ήσαν ευγνώμονες που τέτοια ομιλία, ακούγονταν για πρώτη φορά, τόσο κατανοητή. Έδειχναν όχι μόνο ότι ανέχονταν το πρόσωπο του ομιλητή αλλά τον συμπαθούσαν και τον θαύμαζαν, αφού το εκπληκτικό χάριζε στο λόγο δύναμη ακαταμάχητη και έτσι αιχμαλώτιζε τη ψυχή του ακροατή και πρόσδιδε μεγάλη συγκίνηση στο εκκλησίασμα, που δεν αποτελούνταν μόνον από δικηγόρους και δικαστές. Ούτε ένας πλεονασμός που ίσως να υπέ-

βαλε την αίσθηση μιας «θρησκευτικής σεμνολογίας».

Ο Λογγίνος γράφει², ότι το ύψος στις διάφορες μορφές του είναι η άκρα τελειότητα και η κορυφή της γλωσσικής έκφρασης... «Γιατί ό,τι ξεπερνά τα συνήθη μέτρα δεν πείθει, εκστασιάζει το κοινό!» και ότι «το ύψος είναι η ηχώ μιας μεγάλης ψυχής».

Πόσο όμως μπορούσε κάποιος ν' αντισταθεί εκείνη την ώρα και στην έκσταση από τα ψηφιδωτά ενός από τα τρία πολυτιμότερα μαζί με το ναό του Αγίου Δημητρίου και το ναό της Αχειροποιήτου σημαντικά παλαιοχριστιανικά μνημεία της Ελλάδας και ολόκληρης της ορθοδοξίας; Άλλωστε είναι γνωστό ότι η Θεσσαλονίκη είναι η παγκόσμια πρωτεύουσα με τα περισσότερα βυζαντινά μνημεία (όπως τα τείχη, η Καμάρα, η Παναγία Χαλκέων, μονή Βλατάδων, ο ναός του Αγίου Νικολάου του Ορφανού, το ναΐδριο του Σωτήρα στη διασταύρωση των οδών Εγνατία και Π.Π. Γερμανού κ.α.) που έχουν κηρυχθεί μνημεία της παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς της UNESCO. Την Αγία Σοφία όπου στον ιερό υπάρχει το θαυμάσιο ψηφιδωτό του 11ου ή 12ου αιώνα, που παριστάνει την Παναγία καθισμένη σε θρόνο να κρατά στα χέρια της το Χριστό μικρό, που ευλογεί με το δεξί του χέρι. Και στη βάση του τρούλου με τα 12 παράθυρα πάνω από τα οποία αναπτύσσεται το υπέροχο ψηφιδωτό της ανάληψης του Χριστού επί «χρυσίζοντος υποστρώματος»³. Όπου το σχόλιο για τα ψηφιδωτά μαζί με την κατάνυξη του κηρύγματος του Πατριάρχη και την εξυψωτική του δύναμη λειτούργησαν ως αντίστιξη στη προσευχή, η οποία ενισχύθηκε από τη γλυκύτατη μελωδία της Βυζαντινής χορωδίας των δικηγόρων Θεσσαλονίκης που συνόδευε τη θεία λειτουργία, απόλυτα σύμφωνη με τους κανόνες της συνήχησης.

Πριν λοιπόν από την υποβολή του βασικού ερωτήματός μας που είναι:

Ποια είναι αυτή τη στιγμή η γλώσσα της Ελληνικής Δικαιοσύνης τόσο στο προφορικό λόγο αλλά κυρίως στο γραπτό (συνεπακόλουθα της διαλεκτικής «του Γράμματος και του Πνεύματος, διαλεκτικής κυρίαρχης σε κάθε πρότασή μας» όπως γράφει στο δοκίμιό του «Η σιωπή των βιβλίων» ο Steiner⁴.

1. Περί ύψους - Διονυσίου Λογγίνου, εκδ. Βικελαία Δημοτική Βιβλιοθήκη 1990.

2. στο περίφημο έργο του περί ύψους, «το σημαντικότερο μετά την ποιητική του Αριστοτέλους, σύμφωνα με τον πρόλογο, στην ερμηνευτική του έκδοση, του Μ.Σ. Κοπιδάκη.

3. Βλ. Ιστορία της Θεσσαλονίκης, Απ. Παπαγιαννόπουλος, εκδ. Ρέκος.

4. George Steiner Η σιωπή των βιβλίων, εκδόσεις έκδοση 2008, σ. 21.

Είναι απαραίτητο να ληφθούν τα εξής, και κατόπιν να καταχωρηθούν οι απαντήσεις εκλεκτών δικηγόρων και δικαστών (Πολιτικής και Διοικητικής Δικαιοσύνης) Εισαγγελέων, Προέδρου του Δικηγορικού κ.α.

Είναι γνωστό ότι ο νόμος 309/1976 «περί οργάνωσης και διοικήσεως της Γενικής Εκπαιδευσεως» της μεταδικτατορικής Κυβερνήσεως του Κ. Καραμανλή επισημοποίησε τη χρήση της δημοτικής γλώσσας στην Εκπαίδευση: «Γλώσσα διδασκαλίας, αντικείμενον διδασκαλίας και γλώσσα των διδακτικών βιβλίων εις όλας τας βαθμίδας της Γεν. Εκπαιδευσεως είναι από του σχολικού έτους 1976 - 1977 η Νεοελληνική. Ως Νεοελληνική γλώσσα νοείται η διαμορφωθείσα εις πανελλήνιον εκφραστικόν όργανον υπό του ελληνικού λαού και των δοκίμων συγγραφέων του έθνους Δημοτική, συντεταγμένη άνευ ιδιωτισμών και ακροτήτων». Μετά την Εκπαίδευση η χρήση της δημοτικής επεκτάθηκε στη δημόσια διοίκηση, σήμερα δε είναι η κρατούσα γραπτή και προφορική έκφραση των Ελλήνων. Με Προεδρικό Διάταγμα της Κυβερνήσεως Ανδρέα Παπανδρέου (Π.Δ. 207/1982) καθιερώθηκε και η χρήση του μονοτονικού συστήματος γραφής (κατάργηση της διάκρισης των τόνων και χρησιμοποίηση ενός μόνον τονικού σημείου που δηλώνει τη θέση του τόνου στη λέξη). (βλ. Γ. Μπαμπινιώτη, καθηγητή Γλωσσολογίας Παν. Αθηνών «Ιστορία της Ελληνικής Γλώσσας, εκδ. Εφημ. Το Βήμα, σ. 21).

Η νεοελληνική γλώσσα, όταν δεν αντιμετωπίζεται στενά και μικρόψυχα σε σχέση με τις λόγιες καταβολές της, έχει τη δύναμη της μακραίωνος προφορικής και γραπτής καλλιέργειας, δηλαδή το μεγαλύτερο προνόμιο που μπορεί να διαθέτει μια σύγχρονη γλώσσα.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι η Ελληνική η οποία αποτελεί μοναδικό παράδειγμα γλώσσας με αδιάπτωστη ιστορικά στοιχεία και με τέτοια δομική και λεξιλογική πτυχή, που επιτρέπει να μιλούμε για μια ενιαία ελληνική γλώσσα από την αρχαιότητα έως σήμερα... χωρίς διακοπές 40 αιώνες τώρα μιλάει και γράφει με την ίδια γραφή (από τον 8ο π.Χ. αιώνα) και την ίδια ορθογραφία (από το 400 π.Χ.) Μεταβολές έγιναν όχι όμως τόσο πολύ ώστε να μην γίνεται αντιληπτό ότι πρόκειται για την ίδια γλώσσα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Μήπως ορισμένοι επιστημονικοί κλάδοι έχουν όχι θα έλεγε κανείς την δική τους γλώσσα αλλά τη δική τους ιδιαιτερότητα;

2. Πιστεύετε ότι το ποιοτικό γνώρισμα της νομικής γλώσσας είναι αναγκαίο γνώρισμα ταυτότητας ή καλύτερα ο θεμέλιος λίθος για το πιστό βηματισμό μιας ομάδας (δικαστών - εισαγγελέων - δικηγόρων - νομομαθών) προς την εξέλιξη του κλάδου ή έχουμε μια αναλογία μίγματος την οποία δεν την όρισαν ούτε κανένας σήμερα την ξέρει μένει στη διάθεση του καθενός.

3. Ακόμη και σήμερα μήπως η ελληνική κοινωνία δυσκολεύεται με το πλούσιο και εξειδικευμένο τυπικό των δικαστικών αποφάσεων;

4. Μήπως ο σεβασμός μας προς την αλήθεια και το έθνος επιβάλλει τη γλώσσα που έχει καθιερωθεί να μπορεί να τελειοποιηθεί με την καλλιέργεια, πράγμα που μπορεί να κάνουν γλωσσολόγοι και επιστήμονες και ρήτορες με ένα ξεχωριστό «ύψος» στο προφορικό και γραπτό λόγο όπως π.χ. η ομιλία του Πατριάρχη για τον Διονύσιο τον Αεροπαγίτη. Υπήρξαν και υπάρχουν σπουδασίοι δάσκαλοι όπως για παράδειγμα ο Νίκος Ανδριώτης καθηγητής του Α.Π.Θ., που ο πρυτανικός του λόγος, που δημοσιεύθηκε σε τοπική εφημερίδα (Ελευθερος Λαός - 10 Απριλίου 1963), με τίτλο «Γλώσσα και Έθνος», υπήρξε συγκλονιστικός, Αδαμάντιος Κοραής, Γεώργιος Χατζιδάκις που εισήγαγε τη γλωσσική επιστήμη στην Ελλάδα, Κωνσταντίνος Παπαρηγόπουλος, Νικόλαος Πολίτης, Ιωαν. Κακριδής, Εμ. Κριαράς, Ι. Θεοδωρακόπουλος, Γ. Μπαμπινιώτης κ.α..

5. Πόσο επηρεάζει τη νομική επιστήμη το ότι η ελληνική γλώσσα κατακλιζεται από σμήνη ξένων λέξεων και ξενισμών και ποια η στάση των δικαστών στη μεταβολή της γλώσσας. Μήπως «θα 'πρεπε να βάλουμε την πληροφορική σε κάποια δίαιτα» όπως αναρωτιέται η Τζένη Πολίτη στο δοκίμιο της «Στα όρια της Γραφής» (εκδ. Άγρα 1996, σ. 78).

6. Βρίσκεται αναγκαίο να καθιερωθεί μάθημα δημιουργικής ικανότητας στη μητρική γλώσσα (σε δικηγόρους, δικαστές, εισαγγελείς φοιτητές της νομικής) και κυρίως δικαστές ώστε ο νέος δικαστής να ανταποκρίνεται σε όλες τις ανάγκες της επικοινωνίας του και κυρίως στη διατύπωση μιας απόφασης, την οποία θα χαρακτηρίζει «η ζωντάνια, η σαφήνεια των λεγομένων, η ακριβολογία, η παραστατικότητα» ταυτόχρονα θα αποτελεί μέσο εκφράσεως του αυστηρού επιστημονικού λόγου».

«Όσο συνειδητά επέλεξε ο Θεοδωρακόπουλος, γράφει ο Γ. Μπαμπινιώτης, τη χρήση της δημοτικής γλώσσας, άλλο τόσο συνειδητά επιδίωξε πάντοτε να ανεβάσει τη γλώσσα του σε μέσο υψηλής και απαιτητικής επικοινωνίας. Δεν καπηλεύτηκε τη δημοτική για να δρέψει δάφνες προσοδευτισμού. Εμόχθησε για την εξύψωση και την καταξίωση της δημοτικής γλώσσας όσον ολίγοι, κι επέτυχε να αποδείξει ότι οι δυνατότητες της νεοελληνικής γλώσσας είναι απεριόριστες, αν αποδεσμευτούν από στεγανά και παρωπίδες που θέτουν διάφοροι ρυθμιστές της».

«Η γλώσσα κατασκευάζει και τον άνθρωπο και τον κόσμο του». Θα 'λεγα και το Έθνος. Και όπως είπε στον Πρυτανικό του λόγο ο Ν. Ανδριώτης «Η ελληνικών γλώσσα η σημερινή (Νικήτρια του θανάτου ονόμασε τη γλώσσα μας ο Παλαμάς) ισχυδυναμεί με την ιστορική επιβίωση της φυλής των Ελλήνων».

Ν. Β. Αγγέλης
επίτ. δικηγόρος

ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΑΡΚΤΙΚΟΛΕΞΑ & ΥΠΟΚΟΡΙΣΤΙΚΑ

Βρέθηκα σε ανοιχτό χώρο με πολλούς ακροατές. Πρόεδρος της εκδήλωσης εκφώνησε «Νου που δου δου κατά Απί Θήτα». Παρακείμενος άνδρας εγγράμματος και μη ειδήμων με ρώτησε. «Τι λέει η Πρόεδρος;». Έκανα τη μετάφραση και σιώπησα. Το περιστατικό αυτό διέρρηξε την αλλεργική επιδερμίδα μου και εκτινάχτηκε η επωάζουσα δυσφορία μου. Η αλόγιστη και άμετρη χρήση υποκοριστικών, αρκτικόλεξων, βραχυβραχιών, συνθηματικών, αλλοεθνών, αμετάφραστων λέξεων ενοχλεί τους νουνεχείς, τους φρόνιμους. Είναι επιτρεπτό δημόσια πρόσωπα να προκαλούν τις γνώσεις των πολιτών; Είναι δυνατόν να υποχρεώνουν τους νομικούς σε αλόγιστη χρήση έρευνας κρυμμένων εννοιών; Η ορθή και πλήρης εκφώνηση των λέξεων ασφαλώς και δεν αποτελεί μόνον καλλιτέπεια. Τα λάθη προκαλούν ανήκεστη βλάβη του δικογράφου και μακροχρόνια της γλώσσας. Δεν αισθάνομαι την ανάγκη να υπακούω στην ασύγγνωστη, οκνηρή, επιπόλαια εισαγωγή στη γλώσσα μας αμετάφραστων Αγγλικών λέξεων από περιστασιακούς αθλητικογράφους. Αλίμονο αν την παρούσα ανωμαλία μετατρέψουν σε μέλλον, σε ανεξάιρετον κανόνα. Η βραχυχρόνια αποδόμηση του λόγου και των εννοιών, τη δομή της γλώσσας θα εμφανίσει σε κομμάτια και θρύψαλα. Κακοποιημένα κύρια Ελληνικά ονόματα με τάση οριστικοποίησής των κατά τον

ΑμερικανοΑγγλικό μιμητισμό των προσοδευτικών, τα οποία τείνουν να τορπιλήσουν και την ορθοφωνία, ενδεικτικά θα αναφέρω παρακάτω. Στη συνέχεια θα αναγράψω πολλά αρκτικόλεξα με τη μετάφρασή τους και την ελπίδα ότι παρέχω χρήσιμες πληροφορίες και κέρδος χρόνου.

Α. ΠΑΡΑΠΟΙΗΜΕΝΑ ΚΥΡΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

α) Ανδρών: Άλκης, Γιάννης, Δάνης, Λάκης, Μάκης, Ντένης, Ντίμης, Ντίνος, Σάκης, Τάκης, Τούλης, Τώνης.
β) Γυναίκων: Αλέκα, Βέρα, Βέτα, Βίκυ, Βιολέτα, Βούλα, Γιάννα, Γιώτα, Δώρα, Έλσα, Έρση, Έφη, Εύη, Ζέτα, Καίτη, Κορίνα, Λέλα, Λίζα, Αία, Λιζέτα, Λίλα, Λιλή, Μάριον, Μαίρη, Μαρινέλα, Μάχη, Μαίρη, Μένη, Μπέσυ, Ναντά, Νατάσα, Ντίνα, Ξένια, Πέρσα, Πόπη, Ράνια, Ρένα, Ρίτα, Ρία, Σία, Σόνια, Σούλα, Στέλλα, Τάνια, Τέσα, Τίνα, Τίτη, Φωφώ.

Περιορίζομαι σ' αυτήν την καταγραφή, διότι διακρίνω τον Νονό και την Νονά να τραβούν τα μαλλιά τους. Δεν ξέρουν ότι «ο τα βαπτιστικά ονόματα ευρών αμειφθήσεται».

«
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΓΗΡΑΣΗΣ

Συνταξ. Δικηγόρος
»

Β. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ ΚΑΙ ΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ

ΑΒΑ (Ασφαλιστικά βιβλιάρια ασφαλισμένων), ΑΔΑ (Ατομικά δελτία ασφάλισης), ΑΔΕΙ (Ατομικά δελτία εισφορών), ΑΑΛΑ (απόσπασμα ατομικού λογαριασμού ασφάλισης), ΑΠΔ (αναλυτική περιοδική δήλωση), ΑΜΑ (αριθμός μητρώου ασφαλισμένων), ΑΜΕΑ (άτομα με ειδικές ανάγκες), ΑΜΚΑ (αριθμός μητρώου κοινωνικής ασφάλισης), ΑΥΕ (πρωτοβάθμια υγειονομική επιτροπή),

ΒΥΕ (δευτεροβάθμια υγειονομική επιτροπή), ΔΑΤΕ (δελτίο ασφαλιστικής ταυτότητας και εισφορών), ΕΚΑΣ (επίδομα κοινωνικής αλληλεγγύης συνταξιούχων), ΕΚΑΑ (Ευρωπαϊκή κάρτα ασφάλισης ασθενείας), ΕΚΑΑ (ειδικός κοινός λογαριασμός ανεργίας), ΕΑΑ (επίδομα απόλυτης αναπηρίας), ΕΛΔΕΟ (Ειδικός λογαριασμός δώρου εργατοτεχνιτών οικοδόμων), ΕΣΥ (Εθνικό σύστημα υγείας), ΕΤΑΜ (επικουρικό ταμείο ασφάλισης μισθωτών), Ε-ΤΑΑ (Ενιαίο Ταμείο ανεξάρτητα απασχολούμενων), ΕΤΕΑ (Ενιαίο ταμείο επικουρικής ασφάλισης), ΕΤΑΤ (Ενιαίο ταμείο ασφάλισης τραπεζοϋπαλλήλων), ΕΤΑΠ-ΜΜΕ (Ενιαίο ταμείο ασφάλισης προσωπικού μέσω μαζικής ενημέρωσης), ΕΤΕΜ (Επικουρικό ταμείο μετάλλου), ΙΚΑ (Ίδρυμα κοινωνικών ασφαλίσεων), ΙΚΑ-ΕΤΑΜ (Ίδρυμα κοινωνικών ασφαλίσεων-Ενιαίο ταμείο ασφάλισης μισθωτών), ΙΚΑ-ΤΕΑΜ (Ίδρυμα κοινωνικών ασφαλίσεων-Ταμείο επικουρικής ασφάλισης μισθωτών), ΚΒΑΕ (Κανονισμός βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελματιών), ΚΗΥΚΥ (Κέντρο ηλεκτρονικών υπολογιστών κοινωνικών υπηρεσιών), ΛΑΦΚΑ (Λογαριασμός ασφάλισης φορέων κοινωνικής ασφάλισης), ΛΑΕΚ (Λογαριασμός απασχόλησης και επαγγελματικής κατάρτισης), ΜΤΝ (μετοχικό ταμείο ναυτικών), ΜΤΣ (Μετοχικό ταμείο στρατού), ΜΤΞ (μετοχικό ταμείο στρατού ξηράς) ΝΑΤ (ναυτικό απομαχικό ταμείο), ΝΙΜΤΣ (νοσηλευτικό ίδρυμα μετοχικού ταμείου στρατού), ΟΑΕΕ (οργανισμός ασφάλισης ελευθέρων επαγγελματιών), ΟΠΣ-ΙΚΑ (ολοκληρωμένο πληροφοριακό σύστημα ιδρύματος κοινωνικής ασφάλισης), ΠΕΕ (πράξη επιβολής εισφορών), ΠΕΠΕΕ (πράξη επιβολής πρόσθετης επιβάρυνσης εισφορών), ΠΕΠΕΟ (πράξη επιβολής πρόσθετης επιβάρυνσης οικοδόμων), ΤΑ ΑΧ (ταμείο ασφάλισης αρωγής χωροφυλακής), ΤΑΕ (ταμείο ασφάλισης εμπόρων), ΤΑΕΑΕΑΕΗΒΕ (Ταμείο ασφάλισης ειδικής αρωγής επικουρικής ασφάλισης εργολάβων ηλεκτρολόγων βορείου Ελλάδος), ΤΑΙΣΥΤ (Ταμείο ασφάλισης ιδιοκτη-

τών συντακτών και υπαλλήλων τύπου), ΤΑΚ (Ταμείο ασφάλισης καπνεργατών), ΤΑΚΕ (Ταμείο ασφάλισης κλήρου Ελλάδος), ΤΑΞΥ (Ταμείο ασφάλισης ξενοδοχοϋπαλλήλων), ΤΑΝΠΥ (Ταμείο ασφάλισης ναυτικών πρακτόρων και υπαλλήλων), ΤΑΠΕΜ (Ταμείο ασφάλισης και πρόνοιας εργατοϋπαλλήλων μετάλλου), ΤΑΠ-ΕΤΒΑ (Ταμείο ασφάλισης προσωπικού Ελληνικής Τράπεζας βιομηχανικής ανάπτυξης), ΤΑΠΘΕ (Ταμείο ασφάλισης προσωπικού θεραπευτηρίου Ευαγγελισμού), ΤΑΠΙΛΤΑΤ (Ταμείο αλληλοβοήθειας προσωπικού Ιονικής-Λαϊκής Τράπεζας και άλλων ταμείων), ΤΑΠΟΣΕ (Ταμείο ασφάλισης προσωπικού οργανισμού σιδηροδρόμων Ελλάδος), ΤΑΠΟΤΕ (Ταμείο ασφάλισης προσωπικού οργανισμού τηλεπικοινωνιών Ελλάδος), ΤΠΠ-ΟΛΘ (Ταμείο Πρόνοιας προσωπικού οργανισμού λιμένος Θεσσαλονίκης), ΤΑΣ (Ταμείο ασφάλισης συμβολαιογράφων αλλά και Ταμείο αποκατάστασης σεισμοπλήκτων), ΤΑΤ (Ταμείο ασφάλισης τυπογράφων), ΤΑΤΜΓΤ (Ταμείο ασφάλισης τυπογράφων μισθωτών γραφικών τεχνών), ΤΑΤΠΑ (Ταμείο ασφάλισης τεχνικών τύπου Αθηνών), ΤΑΥΤΕΚΩ (Ταμείο ασφάλισης υπαλλήλων τραπεζών-επιχειρήσεων κοινής ωφελείας), ΤΑΔΚΥ (Ταμείο Ασφάλισης δημοτικών κοινοτικών υπαλλήλων), ΤΕΑΑ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης αρτοποιών), ΤΕΑΑ (Ταμείο ενιαίο ανεξάρτητα απασχολουμένων), ΤΕΑΕΕΞΕ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης εργατοτεχνιτών δομικών ξυλουργών εργασιών), ΤΕΑΕΙΓΕ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης εκπαιδευτικών ιδιωτικής γενικής εκπαίδευσης), ΤΕΑΕΥΔΕ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης εργατοτεχνιτών υπαλλήλων δέρματος Ελλάδος), ΤΕΑΗΕ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδος), ΤΕ-ΑΙΤ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης ιδιωτικού τομέα), ΤΕΑΜ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης μισθωτών), ΤΕΑΜΕΖ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης μισθωτών εστιατορίων-ζαχαροπλασטיών), ΤΕ-ΑΜΚ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης μισθωτών κλωστοϋφαντουργίας), ΤΕΑΠΕΛ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού εταιριών λιπασμάτων), ΤΕΑΠΕΠ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού εταιριών πετρελαιοειδών), ΤΕΑΠ-ΕΛΤΑ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού ελληνικών ταχυδρομείων), ΤΕΑΠ-ΕΤΒΑ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού ελληνικής τράπεζας βιομηχανικής ανάπτυξης), ΤΕΑΠ-ΕΥΔΑΠ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού εταιρίας ύδρευσης Αθηνών - Πειραιών), ΤΕΑΠ-ΔΕΗ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού δημόσιας επιχείρησης ηλεκτρισμού), ΤΕΑΠ-ΕΡΤ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού Ελληνικής ραδιοφωνίας τηλεόρασης), ΤΕΑΠΕΤ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού εταιριών τσιμέντου και ομοίως Ταμείο

επικουρικής ασφάλισης προσωπικού εθνικής τράπεζας), ΤΕΑΠΟΖΟ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού οινοποίησης, ζυθοποίησης, οινοπνευματοποίησης), ΤΕΑΠΟΚΑ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης προσωπικού οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης), ΤΕΑΥΡ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης υπαλλήλων ραδιοφωνίας), ΤΕΑΥΕΚ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης υπαλλήλων εμπορικών καταστημάτων), ΤΕΑΥ-ΕΡΤ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης ελληνικής ραδιοφωνίας, τηλεόρασης), ΤΕΑΥΡΤ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης υπαλλήλων ραδιοφωνίας, τηλεόρασης), ΤΕΑΥΦΕ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης υπαλλήλων φαρμακευτικών εργασιών), ΤΕΑΧ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης χημικών), ΤΕΑΔΥ (Ταμείο επικουρικής ασφάλισης δημοσίων υπαλλήλων), Τ.Ν. (Ταμείο νομικών), ΤΕΒΕ (Ταμείο επαγγελματιών βιοτεχνών Ελλάδος), ΤΞΕΠ (Ταμείο ξενοδοχειακού επιμελητηρίου και πρόνοιας), ΤΠΑΕΝ (Ταμείο πρόνοιας αξιωματικών εμπορικού ναυτικού), ΤΑΔΑ (Ταμείο πρόνοιας δικηγόρων Αθηνών), ΤΠΔΥ (Ταμείο πρόνοιας δημοσίων υπαλλήλων), ΤΣΑ (Ταμείο συντάξεων αυτοκινητιστών), ΤΣΑΥ (Ταμείο συντάξεων αυτoασφάλισης υγειονομικών), ΤΣΜΕΔΕ (Ταμείο συντάξεων μηχανικών, εργολάβων δημοσίων έργων), ΤΣΠ-ΕΤΕ (Ταμείο συντάξεων προσωπικού Εθνικής τράπεζας της Ελλάδος), ΤΣΠ-ΣΕΚ (Ταμείο συντάξεων προσωπικού σιδηροδρόμων Ελλάδος), ΤΣΠ-ΗΣΑΠ (Ταμείο συντάξεων προσωπικού ηλεκτρικών σιδηροδρόμων Αθηνών-Πειραιώς), ΤΣΠ ΠΓΣΟ (Ταμείο συντάξεων και πρόνοιας προσωπικού γεωργικών συνεταιριστικών οργανώσεων), ΤΣΕΥΠ (Ταμείο συντάξεων εφημεριδοπωλών και υπαλλήλων πρακτορείων), ΤΥΔΚΥ (Ταμείο Υγείας δημοτικών και κοινοτικών υπαλλήλων), ΤΥΠΕΤ (Ταμείο υγείας προσωπικού Εθνικής Τράπεζας).

Υπήρξαν και υπάρχουν και άλλα ταμεία. Μία ομάδα ομοιοεπαγγελματιών, μία εύρωστη παρέα φίλων έκανε το δικό της ταμείο αλληλοβοήθειας και το σωματείο της. Μία διμοιρία έκανε το δικό της επικουρικό. Ένας λόχος έκανε τον δικό της φορέα κύριας ασφάλισης. Ένα τάγμα τον δικό του αρχηγό με αστραφτερά αστέρια. Κάθε γειτονιά το καφενείο της. Κάθε χωράφι το γήπεδό του. Σφραγίδες, τηλέφωνα, χαρτιά, τραπεζία, φώτα, γραμματέα στον προθάλαμο υποδοχής. Μια κονκάρδα στο πέτο και στρατηγική εμφάνιση. Λερναία Ύδρα της κοινωνικής ασφάλισης. Κόρη του Τυφώνα και της Έχιδνας κατά τον μύθο. Θυγατέρα της αρπαχτής και της δηλητηριώδους αναθυμιάσης κατά την σύγχρονη των ολίγων ωφελιμιστική πολιτική. Χρειάσθηκαν τα σπιβαρά χέρια του μυθικού Ηρακλή για τον αποκεφαλισμό της Λερναίας Ύδρας και χρειάσθηκε το αόρατο χέρι της Ευρωπαϊκής Ένωσης για να συρρικνώσει τον άμετρο αριθμό των ταμείων.

Γ. ΝΟΜΙΚΑ ΣΥΜΜΕΙΚΤΑ

ΑΕΔ (Ανώτατο ειδικό δικαστήριο), ΑΚ (Αστικός κώδικας), ΑΠ (Άρειος Πάγος), ΒΔ (Βασιλικό διάταγμα), ΔΕΚ (Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων), ΕΔΑΔ (Ευρωπαϊκό δικαστήριο ανθρωπίνων δικαιωμάτων), ΕΔΔΑ (Ευρωπαϊκό δικαστήριο δικαιωμάτων ανθρώπου), ΕΣΔΑ (Ευρωπαϊκή σύμβαση δικαιωμάτων ανθρώπου), ΕΚ (Εμπορικός κώδικας), ΕΣ (Ελεγκτικό συνέδριο), Εισ.ΝΑΚ (Εισαγωγικός νόμος αστικού κώδικα), Εισ.Ν Πολ Δικ. (Εισαγωγικός νόμος πολιτικής δικονομίας), ΕΚ (Εμπορικός κώδικας), ΕΠΙΚΑΥΠ (Ερευνητικό Πανεπιστημιακό Ινστιτούτο κοινωνικής ασφάλισης υγείας πρόνοιας), ΚΔΔ (Κώδικας διοικητικής δικονομίας), ΚΠολΔ (Κώδικας πολιτικής δικονομίας), ΚΠΔ (κώδικας ποινικής δικονομίας), ΝΔ (νομοθετικό διάταγμα), ΠΔ (Προεδρικό διάταγμα), Π.Κ. (Ποινικός κώδικας) ΣΕΚ (Συνθήκη Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων) Σ. (Σύνταγμα) Συμβ. Βρυξ. (Συμβούλιο Βρυξελλών) ΣΤΕ (Συμβούλιο της Επικρατείας), Υπ. (Υπουργική απόφαση).

Περιορίζομαι στα βασικότερα. Αν επεκταθώ και περιλάβω και τους τίτλους των νομικών περιοδικών, η κατάληψη των σελίδων γίνεται ανεπίτρεπτη.

Δ. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ - ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΟΟΑ (Αυτόνομος Οικοδομικός Οργανισμός Αξίωματικών), ΒΕΘ (Βιοτεχνικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης), ΔΟΕ (Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος), ΔΕΗ (Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού), ΔΕΘ (Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης), ΔΟΥ (Δημόσια Οικονομική Υπηρεσία), ΕΒΕΑ (Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Αθηνών), ΕΒΕΘ (Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης), ΕΕΣ (Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός), ΕΕΘ (Επαγγελματικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης), ΕΕ (Ευρωπαϊκή Ένωση), ΕΔΟΕΑΠ (Ενιαίος Δημοσιογραφικός Οργανισμός Επικουρικής Ασφάλισης και Περίθαλψης), ΕΛΓΑ (Οργανισμός Ελληνικών Γεωργικών Ασφαλίσεων), ΕΛΛΑΣ (Ελληνική Αστυνομία), ΕΛΤΑ (Ελληνικά Ταχυδρομεία), ΕΟΚ (Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα αλλά και Εθνικός Οργανισμός Καπνού), ΕΜΣ (Εταιρία Μακεδονικών Σπουδών), ΕΟΠΥΥ (Ελληνικός Οργανισμός Παροχής Υπηρεσιών Υγείας), ΕΘΧ (Ευρωπαϊκός Οικονομικός Χώρος), ΕΟΦ (Εθνικός Οργανισμός Φαρμάκου), ΕΠΑ (Εταιρία Παροχής Αερίου), ΕΣΠΑ (Εθνικό Στρατηγικό Πλαίσιο Αναφοράς), ΕΣΗΕΑ (Ένωση Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών), ΕΣΥ (Εθνικό Σύστημα Υγείας), ΕΤΕ (Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος αλλά και Εθνική Τράπεζα Επενδύσεων), ΕΥΑΘ (Εταιρία

Υδρευσης και Αποχέτευσης Θεσσαλονίκης), ΕΥΔΑΠ (Εταιρεία Υδρευσης και Αποχέτευσης Πρωτεύουσας), ΕΦΕΤ (Ενιαίος Φορέας Ελέγχου Τροφίμων),

ΗΣΑΠ (Ηλεκτρικοί σιδηρόδρομοι Αθηνών-Πειραιώς), ΙΕΚ (Ινστιτούτα επαγγελματικής κατάρτισης), ΙΜΧΑ (Ίδρυμα Μελετών χερσονήσου του Αίμου), ΚΑΠΗ (Κέντρα ανοικτής προστασίας ηλικιωμένων), ΚΑΤ (Κέντρο αποκατάστασης καταγμάτων), ΚΑΦ (Κεφάλαιο αποζημίωσης φορτοεκφορτωτών), ΚΕΑΝ (Κυτταροεναλλακτικών αναζητήσεων νέων), ΚΕΕΦ (Κρατικό εργαστήριο ελέγχου φαρμάκων), ΚΘΒΕ (Κρατικό θέατρο βορείου Ελλάδος), ΚΤΕΛ (Κοινό ταμείο επιβατικών λεωφορείων), ΜΚΟ (Μη κυβερνητικές οργανώσεις), ΟΑΕΔ (Οργανισμός απασχόλησης εργατικού δυναμικού), ΟΑΕΠ (Οργανισμός ασφάλισης εξαγωγικών πιστώσεων), ΟΑΠ-ΔΕΗ (Οργανισμός ασφάλισης προσωπικού δημοσίας επιχείρησης ηλεκτρισμού), ΟΑΣΘ (Οργανισμός αστικών συγκοινωνιών Θεσσαλονίκης), ΟΓΑ (Οργανισμός γεωργικών ασφαλίσεων), ΟΓΑ-ΕΛΓΑ (Οργανισμός γεωργικών ασφαλίσεων-Ελληνικών γεωργικών ασφαλίσεων), ΟΓΕΕΚΑ (Οργανισμός γεωργικής επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης αγροτών), ΟΔΔΥ (Οργανισμός διαχείρισης δημοσίου υλικού), ΟΕΒ (Οργανισμός εγγείων βελτιώσεων), ΟΕΠ (Οργανισμός Εθνικής Πρόνοιας), ΟΕΚ (Οργανισμός εργατικής κατοικίας), ΟΕΕΚ (Οργανισμός επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης), ΟΕΕ (Οργανισμός εργατικής εστίας), ΟΚΑΝΑ (Οργανισμός κατά των ναρκωτικών), ΟΛΘ (Οργανισμός λιμένος Θεσσαλονίκης), ΟΛΠ (Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς), ΟΟΣΑ (Οργανισμός οικονομικής συνεργασίας και ανάπτυξης), ΟΣΕ (Οργανισμός σιδηροδρόμων Ελλάδος), ΟΤΑ (Οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης), ΟΠΑΔ (Οργανισμός περίθαλψης και ασφάλισης δημοσίου), ΟΠΑΠ (Οργανισμός προγνωστικών ποδοσφαίρου), ΟΠΕΚΕΠΕ (Οργανισμός πληρωμών ελέγχου κοινοτικών ενισχύσεων και προσανατολισμού εγγυήσεων), ΟΤΕ (Οργανισμός τηλεπικοινωνιών Ελλάδος), ΟΣΚ (Οργανισμός σχολικών κτιρίων), ΟΣΟΔΥ (Οργανισμός στεγαστικός δημοσίων υπαλλήλων), ΟΥΘ (Οργανισμός Υδρευσης Θεσσαλονίκης), ΠΚΜ (Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας), ΠΕΔΥ (Πρωτοβάθμιο Εθνικό δίκτυο υγείας), ΠΙΚΠΑ (Πατριωτικό ίδρυμα κοινωνικής πρόνοιας και αντίληψης), ΠΥ (Πυροσβεστική υπηρεσία), ΣΕΚ (Σιδηρόδρομοι Ελληνικού κράτους), ΤΕΕ (Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος αλλά και Τεχνικό Επαγγελματικό Εκπαιδευτήριο), ΤΠΔ (Ταμείο παρακαταθηκών και Δανείων), ΤΠΔΘ (Ταμείο Πρόνοιας δικηγόρων Θεσσαλονίκης), ΦΑΑΘ (Φιλόπρωχος αδελφότης ανδρών Θεσσαλονίκης).

Η απαρίθμηση είναι ενδεικτική. Κάποιοι οργανισμοί έχουν τη νομική μορφή του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, κάποιοι του νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου και άλλοι είναι και ασφαλιστικά ταμεία. Η παρούσα εργασία δεν είναι επιστημονικής έρευνας. Είναι επεξηγηματικής κατ'αχώρησης τίτλων.

Ε. ΣΥΝΗΘΗ ΑΡΚΤΙΚΟΛΕΞΑ

ΑΕΙ (Ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα), ΑΜΘ (Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης), ΑΤΑ (Αυτόματη τιμαριθμική προσαρμογή), ΑΦΜ (Αριθμός φορολογικού μητρώου), ΑΣΥΕ (Ανώτατη στρατιωτική υγειονομική επιτροπή), ΒΜΘ (Βυζαντινό μουσείο Θεσσαλονίκης), ΓΕΕ (Γραφείο εύρεσης εργασίας), ΓΣΣΣ (Γενική συλλογική σύμβαση εργασίας), ΓΣΕΕ (Γενική συννομοσπονδία εργατών Ελλάδος), ΔΕΒΘ (Διεθνής έκθεση βιβλίου Θεσσαλονίκης), ΕΓΣΣΕ (Εθνική γενική συλλογική σύμβαση εργασίας), ΕΙΥΑΕ (Ελληνικό ινστιτούτο υγιεινής και ασφάλειας εργασίας) ΕΚΘ (Εργατικό κέντρο Θεσσαλονίκης), ΕΚΕΒΙ (Εθνικό κέντρο βιβλίου), ΕΛΣΤΑΤ (Ελληνική στατιστική αρχή), ΕΣΘ (Εμπορικός σύλλογος Θεσσαλονίκης), ΕΥΑΕ (Επιτροπή υγείας και ασφάλειας), Η/Υ (Ηλεκτρονικός υπολογιστής), ΙΜΘ (Ιερά μητρόπολις Θεσσαλονίκης), ΚΕΔΕ (Κώδικας είσπραξης δημοσίων εσόδων), ΚΕΔΕΑ (Κέντρο διάδοσης ερευνητικών αποτελεσμάτων), ΚΕΚ (Κέντρο επαγγελματικής κατάρτισης), ΚΕΠ (Κέντρα εξυπηρέτησης πολιτών), ΚΕΠΑ (Κέντρα πιστοποίησης αναπηρίας), ΚΦΣ (Κώδικας φορολογικών στοιχείων), ΜΜΕ (Μέσα

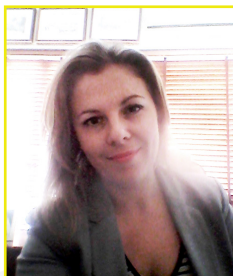
μαζικής επικοινωνίας αλλά και μικρομεσαίες επιχειρήσεις), ΟΛΜΕ (Ομοσπονδία λειτουργών μέσης εκπαίδευσης), ΝΠΔΔ (Νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου), ΝΠΙΔ (Νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου), ΟΟΑ (Οθόνες οπτικής απεικόνισης), ΠΑΕΧΕ (Ποιότητα αέρα εσωτερικού χώρου εργασίας), ΠΕΔΚΜ (Περιφερειακή ένωση δήμων κεντρικής Μακεδονίας), ΣΔΟΕ (Σώμα δίωξης οικονομικού εγκλήματος), ΣΕΒ (Σύνδεσμος Ελληνικών Βιομηχανιών), ΣΕΤΕ (Σύνδεσμος Ελληνικών τουριστικών επιχειρήσεων), ΣΣΕ (Συλλογική σύμβαση εργασίας), ΤΔΕ (Τοπική διοικητική επιτροπή), ΤΕΙ (Τεχνολογικά εκπαιδευτικά ιδρύματα), ΤΧΣ (Ταμείο χρηματοπιστωτικής σταθερότητας), ΤΕΦΑΑ (Τμήμα επιστήμης φυσικής αγωγής-αθλητισμού).

Αν θελήσει κάποιος να καταγράψει όλα τα αρκτικόλεξα, όλες τις βραχυβραχίες-συντομογραφίες, τους τίτλους των αθλητικών ενώσεων και ομάδων, τις αμετάφραστες λέξεις των ολιγόνοων αθλητικογράφων, τους τίτλους κομμάτων, εφημερίδων, περιοδικών, τα χημικά σύμβολα και τόσα και τόσα άλλα βιβλίο χρειάζεται με αυξανόμενα φύλλα. Αναγκαία γίνεται η προσφυγή στον ηλεκτρονικό υπολογιστή. Εγώ όμως τα συνέλεξα όσα καταχώρησα κατά τη διαδρομή μου προς τον Γολγοθά της ζωής, από νομικά βιβλία, νομικά περιοδικά, εφημερίδες, περιοδικά ποικίλης ύλης, το ραδιόφωνο, τους τηλεοπτικούς σταθμούς. Όλοι μας αγκομάχησαμε στην ανηφόρα αλλά πόσο δροσιστικό και απολαυστικό το νέκταρ της ηδυσλωσίας.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ: ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΜΑΓΝΗΤΟΤΑΙΝΙΑΣ. ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΔΔΑ

Στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), η οποία κυρώθηκε με το ΝΔ 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, δεν περιέχεται ειδική διάταξη που να καθορίζει και να συγκεκριμενοποιεί τα παράνομα αποδεικτικά μέσα. Ωστόσο κατά το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), "κάθε πρόσωπο δικαιούται στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του. Δεν επιτρέπεται επέμβαση δημοσίας αρχής στην άσκηση του δικαιώματος αυτού παρά μόνο στο μέτρο που αυτή η επέμβαση προβλέπεται υπό του νόμου και αποτελεί μέτρο το οποίο, σε μια δημοκρατική κοινωνία, είναι αναγκαίο δια την εθνική ασφάλεια, την δημοσία ασφάλεια, την οικονομική ευημερία της χώρας, την προάσπιση της τάξης και την πρόληψη ποινικών αδικημάτων, την προστασία της υγείας ή της ηθικής, ή την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων". Σύμφωνα δε με το άρθρο 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, το οποίο αναφέρεται στο δικαίωμα στη χρηστή απονομή δικαιοσύνης, «κάθε πρόσωπο δικαιούται όπως η υπόθεσή του δικασθεί δίκαιως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίο θα αποφασίσει είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασιμίου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως. Η απόφασις δέον να εκδοθεί δημόσια η είσοδος όμως στην αίθουσαν των συνεδριάσεων δύναται να απαγορευθεί στον τύπο και το κοινό καθ' όλην η μέρος της διάρκειας της δίκης προς το συμφέρον της ηθικής, της δημοσίας τάξεως ή της εθνικής ασφαλείας, όταν τούτο ενδείκνυται υπό των συμφερόντων των ανηλικών ή της ιδιωτικής ζωής των διαδίκων, ή όταν κρίνεται από το Δικαστήριο ως απολύτως αναγκαίο μέτρο, όταν υπό ειδικές συνθήκες η δημοσιότητα ενδέχεται να παραβλάψει τα συμφέροντα της δικαιοσύνης».

Το ΕΔΔΑ επανειλημμένως έχει δεχθεί ότι τα εθνι-

ΔΗΜΗΤΡΑ ΓΚΙΤΣΙΔΟΥ

Δικηγόρος Θεσσαλονίκης
Μετεκπαιδευθείσα στο Ευρωπαϊκό Δίκαιο

κά δικαστήρια εφαρμόζουν τους κανόνες του εσωτερικού τους δικαίου σχετικά με το παραδεκτό των αποδεικτικών μέσων. Λαμβάνει υπόψη κατά το δικό του έλεγχο εάν παραβιάσθηκαν οι διατάξεις της ΕΣΔΑ, ιδίως όσον αφορά τα άρθρα 6 παρ. 1 και 8, καθώς και τη φύση και το εύρος της πρόβλεψης του εσωτερικού δικαίου. Δεν θεωρεί καταρχήν τη χρήση ενός παράνομου αποδεικτικού μέσου ως προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, παρά μόνο εάν η λήψη παρανόμως αποκτηθέντων αποδεικτικών μέσων έχει ως αποτέλε-

σμα η διαδικασία εν συνόλω να μην είναι δίκαιη, όπως ορίζεται την έννοια του αρθρ. 6 της ΕΣΔΑ. Σύμφωνα δε με τη νομολογία του ΕΔΔΑ είναι επιτρεπτή υπό προϋποθέσεις η δικονομική αξιοποίηση παρανόμων αποδεικτικών μέσων, αρκεί να μη θίγεται το αρθρ. 6 παρ. 1 που θεσπίζει την αρχή της δίκαιης δίκης και το αρθρ 8 της ΕΣΔΑ που αφορά τον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, της κατοικίας και της αλληλογραφίας.

Ειδικότερα στην υπόθεση Schenk κατά Ελβετίας (απόφαση 12.7.1988, ΠΛογ 2003,1300, ΠοινΔικ 2008, 1096 σημ 21), όπου η κατηγορία είχε στηριχθεί σε υποκλοπίσει τηλεφωνική συνομιλία, το ΕΔΔΑ έκρινε ότι παρά το δεδομένο του παρανόμου του χρησιμοποιηθέντος αποδεικτικού μέσου, εντούτοις δεν υπήρξε παραβίαση του αρθρ. 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, αφού ο κατηγορούμενος είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την αυθεντικότητα της μαγνητοταινίας και να αντισταθεί στη χρήση της, ενώ υπήρχαν και άλλα στοιχεία σε βάρος του. Ακόμα δε και στην περίπτωση που το παράνομο αποδεικτικό μέσο αποτελεί τη μοναδική απόδειξη της ενοχής του, το ΕΔΔΑ έχει κρίνει ότι δεν υφίσταται παραβίαση του δικαιώματος σε μία δίκαιη δίκη εάν ο κατηγορούμενος είχε ευρεία δυνατότητα να θέσει υπό αμφισβήτηση το αποδεικτικό υλικό και τον τρόπο απόκτησής του σε κάθε στάδιο της ποινικής διαδικασίας. Στην υπόθεση Khan κατά Ηνωμένου Βασιλείου (απόφαση 12.5.2000) όπου το τηλεφωνικό υλικό, που ήταν προϊόν υποκλοπής, αποτέλεσε τη μοναδική ισχυρή απόδειξη ενοχής, το Δικαστήριο κατέληξε με ψήφους 6 προς 1 ότι

δεν υπήρξε παραβίαση του αρθρ. 6 παρ. 1 από την απόφαση των αρμοδίων ποινικών δικαστών να μην κηρύξουν απαράδεκτο το συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο, καθώς ο κατηγορούμενος είχε ευρεία δυνατότητα να αμφισβητήσει το συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο καθώς και τις περιστάσεις της λήψης του. Στην υπόθεση Allan κατά Ηνωμένου Βασιλείου (απόφαση 5.11.2002) όπου ο προσφεύγων αντιτάχθηκε στην αξιοποίηση των συνομιλιών που αυτός είχε με ένα συγκατηγορούμενό του καθώς και με τη φίλη του εντός της φυλακής, οι οποίες είχαν καταγραφεί κρυφά από την αστυνομία, το ΕΔΔΑ έκρινε ότι δεν παραβιάστηκε το αρθρ. 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ διότι οι συνομιλίες που ηχογραφήθηκαν δεν ήταν προϊόν παρότρυνσης, πίεσης ή παγίδευσης του κατηγορουμένου αφού ο ίδιος, όπως είχε δηλώσει, γνώριζε ότι ήταν πιθανό να παρακολουθούνται και επιπλέον ο δικαστής

εξέτασε προσεκτικά τις ενστάσεις του συνηγόρου του προσφεύγοντος σχετικά με το παραδεκτό της χρήσης και τις απέρριψε αιτιολογημένα. Συνεπώς δόθηκε στον προσφεύγοντα η δυνατότητα να ασκήσει τα υπερασπιστικά του δικαιώματα. Τέλος, στην υπόθεση Gäfgen κατά Γερμανίας (απόφαση 1.6.2010, Π.Χρ.2010, σελ. 819) κρίθηκε ότι η χρησιμοποίηση από το δικαστήριο αποδεικτικών στοιχείων τα οποία αποκτήθηκαν συνεπεία απάνθρωπης μεταχείρισης κατά την προανάκριση δεν συνιστά παραβίαση της αρχής της δίκαιης δίκης, εφόσον εκ του γεγονότος αυτού δεν επηρεάστηκε αποφασιστικά η έκβαση της ποινικής διαδικασίας.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΓΚΙΤΣΙΔΟΥ
Δικηγόρος Θεσσαλονίκης
Μετεκπαιδευθείσα στο
Ευρωπαϊκό Δίκαιο

ΑΝΟΙΞΤΕ ΤΗΝ (ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΣΤΗ) ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ

Για λόγους καθαρά πρακτικούς, αλλά και στοιχειοθεσίας του εντύπου, θεώρησα σκόπιμο να θέσω έναν πιο ευσύνοπτο τίτλο, ακολούθως δε παραθέτω τον πλήρη τίτλο του παρόντος, ο οποίος ταυτόχρονα αποτελεί και τον επίλογο αυτού:

«Αφού, λοιπόν, ανοίξατε – απελευθερώσατε το επάγγελμα του Δικηγόρου, προς όφελος της κοινωνίας, ανοίξτε τώρα και την προσφυγή στη Δικαιοσύνη, επίσης προς όφελος αυτής...»

Το πρώτο πληθυντικό πρόσωπο που χρησιμοποιώ, απευθύνεται σε όλες εκείνες τις (συν)κυβερνήσεις των τελευταίων ετών, αλλά και γενικότερα σε όλους όσους θεσμοθέτησαν – νομοθέτησαν, στα πλαίσια των υποχρεώσεων που έχει αναλάβει η χώρα μας, προκειμένου να εναρμονισθεί και να τηρήσει τις μνημονιακές δεσμεύσεις (για μεταρρυθμίσεις) που ανέλαβε έναντι των δανειστών της.

Θεωρώντας ότι η εκτενής αναφορά στις μεταρρυθμίσεις – αλλαγές στον τρόπο άσκησης του δικηγορικού επαγγέλματος στο παρόν παρέλκει, πρέπει, ωστόσο, να επισημανθεί ότι αυτές χαρακτηρίστηκαν από εκείνους που τις επέβαλλαν ως αναγκαίες τομές που θα ευνοούσαν την οικονομική ανάπτυξη, χαιρέτισθηκαν δε (υποθέτω) από την κοινωνία γενικότερα και ως πλήγματα στα κατεστημένα συμφέροντα μιας κακομαθημένης συντηχίας και ενός όχι και τόσο συμπαθούς κλάδου (μέχρι φυσικά να χρειασθεί κανείς τις υπηρεσίες που αυτός παρέχει, ειδικά όταν τελεί εν αδίκω).

Από τις ανωτέρω μεταρρυθμίσεις, πρέπει να γίνει ειδική μνεία στις κατώτερες υποχρεωτικές αμοιβές και ειδικότερα στην κατάργηση αυτών, η οποία θεωρήθηκε επιβεβλημένη, με το σκεπτικό ότι σε μία ελεύθερη οικονομία κάθε συμβαλλόμενο μέρος μιας οικονομικής συναλλαγής θα πρέπει να διατηρεί την ευχέρεια να διαπραγματεύεται το αντίτιμο, αμοιβή ή αντάλλαγμα.

Στο σημείο αυτό, ας μου επιτραπεί να παραθέσω την προσωπική μου θέση, η οποία καταρχήν δεν είναι αντίθετη με την κατάργηση των υποχρεωτικών κατώτερων αμοιβών για παράσταση δικηγόρου σε συμβόλαιο μεταβίβασης ακινήτου ή σε δικαστήριο, αλλά σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι και απολύτως σύμφωνη. Σε ό,τι άπτεται της παραστάσεως και της εν γένει, επ' αμοιβή φυσικά, απασχολήσεως (ή μη) δικηγόρου σε μεταβιβάσεις

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΔΟΛΛΑΣ

Δικηγόρος

ακινήτων, θεωρώ ότι τίθεται επί της ουσίας σοβαρότατο ζήτημα αποφάσεως και αναλήψεως ευθυνών (εκ μέρους των συμβαλλομένων μερών): εναπόκειται σε αυτά να αποφασίσουν εάν θα χρειασθούν δικηγορικές υπηρεσίες σε μία σημαντικότερη συναλλαγή, ιδίως όπως είναι η αγορά ακινήτου, τη νομιμότητα της οποίας με βεβαιότητα εξασφαλίζει ο νομικός έλεγχος, καθώς, κατόπιν αυτού, ενδεχομένως να μην χρειασθεί οι ίδιοι να ασχοληθούν ξανά – και ας μη θεωρηθεί μακάβριο – όσο βρίσκονται εν ζωή, αλλά πιθανόν μόνο οι κληρονόμοι τους.

Θεωρώ, λοιπόν, απολύτως ορθό να εναποτεθεί σε κάθε συμβαλλόμενο η απόφαση και η αποκλειστική ευθύνη για το αν θα χρησιμοποιήσει τελικώς υπηρεσίες δικηγόρου (συνολικά και όχι μόνο κατά την υπογραφή της σχετικής συμβάσεως), είτε έχοντας σταθμίσει είτε όχι το “εφάπαξ” (και μόνο) όφελος που θα αποκομίσει σε διαφορετική περίπτωση, σε σύγκριση με το ρίσκο που αναλαμβάνει σε περίπτωση ανώμαλης εξέλιξης της συμβάσεως (ακόμη και για τυπικό λόγο) και κυρίως το κόστος (σε χρόνο και κυρίως σε χρήμα) της εξέλιξής της.

Ειδικά, όμως, για την γενικότερη ελεύθερη διαπραγμάτευση των αμοιβών μας, εναπόκειται πρωτίστως σε καθένα από εμάς να αποφεύγει πρακτικές και λογικές διαπραγματεύσεων – υπαναχωρήσεων ως προς το ύψος αυτών με τους πελάτες (οι οποίοι, μπαίνοντας σε λογική παζαριού, συχνά αναφέρουν ότι διάβασαν “κάτι” στο... διαδίκτυο ή άκουσαν ότι “κάποιος” αμείφθηκε μόνο με... “τόσα”), αλλά να εμμένει στην αξίωση αυτών, σε ύψος φυσικά που να ανταποκρίνεται στο είδος, διάρκεια και ποιότητα της υπηρεσίας που κατά περίπτωση παρέχει. Προσωπικά θεωρώ ότι εναπόκειται αποκλειστικά και μόνο σε μας να καταστήσουμε απολύτως σαφές σε ολόκληρη την κοινωνία ότι είμαστε επισημόντες, όχι μόνο κατόπιν πολυετούς φοιτήσεώς μας σε πανεπιστημιακά ιδρύματα, αλλά και κατόπιν διαρκούς, χρονοβόρας και δαπανηρής κατάρτισεως, όπως επίσης (να καταστήσουμε σαφές) και ότι οι υπηρεσίες που παρέχουμε θα πρέπει να τυγχάνουν απόλυτου σεβασμού, εμπιστοσύνης, αλλά και αποζημιώσεώς μας, από αυτούς που θα (θελήσουν να) μας εμπιστευθούν την περιουσία τους ή/και την προσωπική τους ελευθερία.

Αφού επανέλθω και πάλι στο άνοιγμα του κλει-

στού κατά τα λοιπά δικηγορικού επαγγέλματος, πρέπει να αναφέρω ότι όλες ανεξαιρέτως οι εκάστοτε πολιτικές ηγεσίες, κατά την ψήφιση των μεταρρυθμίσεων που θέσπιζαν, θεώρησαν σκόπιμο να εμφανίσουν αυτές, επιζητώντας την επιδοκίμασία της κοινωνίας, ως (δήθεν) πλήγματα σε μία ελπιστική και κακομαθημένη συντεχνία. Πλέον της αποπροσανατολιστικής τακτικής τους, καθώς ταυτόχρονα θέσπιζαν σε βάρος ολόκληρης της κοινωνίας επαχθέστατα οικονομικά μέτρα, απέκρουσαν και το γεγονός ότι διατηρήθηκαν, κατά τα λοιπά, αμετάβλητα όλα τα δικαιώματα υπέρ του Δημοσίου.

Ο ευρύτερος κύκλος των προσώπων που υπηρετούν τη Δικαιοσύνη γνωρίζει επακριβώς την καθαρά εισπρακτικού χαρακτήρα πρακτική του Δημοσίου, σχετικά με την με οποιαδήποτε μορφή προσφυγή σε αυτήν, υποβάλλοντας, αναγκαστικώς, την “ανακουφισμένη” πλέον κοινωνία, κατόπιν του ανοίγματος του επαγγέλματός μας, διαρκώς σε δυσβάσταχτα έξοδα και δαπάνες. Όλος ενδεικτικώς, θα παραθέσω κάποια από αυτά: παράβολα, ένσημα και χαρτόσημα υπέρ Δημοσίου, ΟΓΑ και λοιπών Ν.Π.Δ.Δ. κ.λ.π.

Επανερχόμενος στο πρώτο πληθυντικό που χρησιμοποιώ (απευθυνόμενος σε αυτούς που ανωτέρω προανέφερα), θα μπορούσα να σχολιάζω επί... σελίδων και να παραθέτω επιχειρήματα, προκειμένου να καταδείξω (περισσότερο) την παντελώς άστοχη, αναποτελεσματική και αποπροσανατολιστική τακτική όλων σας.

Δώστε την ουσιαστική δυνατότητα σε όσους προσφεύγουν στη Δικαιοσύνη, αντί να καταβάλλουν δικαστικά έξοδα, προκαταβολικά και ιδίως υπέρ τρίτων, να καταβάλλουν ελάχιστα, κατά το δυνατόν, ποσά, το δε υπόλοιπο αυτών ως το καταβάλλουν μόνο σε περίπτωση που επίκειται είσπραξη των ποσών που αιτούνται να τους επιδικασθούν από τους οφειλέτες τους. Αναλογισθείτε ότι με αυτό τον τρόπο (περιορισμό δικαστικών εξόδων), το ποσό που θα εκταμιεύεται, στην πράξη θα αξιοποιείται από αυτούς, όχι μόνο για την εκπλήρωση λοιπών τους υποχρεώσεων, αλλά γενικότερα για αναπτυξιακούς και παραγωγικότερους σκοπούς.

Δεν είμαι οικονομολόγος με εξειδικευμένες γνώσεις (ας μου συγχωρηθούν οι όποιες τυχόν ανακρίβειες), έχω διαπιστώσει όμως στην πράξη, κατά την άσκηση της δικηγορίας, ζητήματα, τα οποία θέτω επιγραμματικά και συνοπτικά, ως προβληματισμούς ή κατευθυντήριες γραμμές: Ας δοθεί

τους δραστηριότητας, να αποφορολογούνται τα ποσά που τους οφείλονται, έστω μέχρι την (τυχόν)

είσπραξή τους. Ας ενσωματωθούν τα ποσά αυτά στις επισφαλείς τους απαιτήσεις όχι μόνο σε χρονικό ορίζοντα πέντε (05) ετών, όπως ισχύει σήμερα, αλλά σίγουρα για πολύ μεγαλύτερο, επιπλέον δε ως θεωρούνται επισφαλείς απαιτήσεις, όχι μόνο κατόπιν εκδόσεως τελεσίδικης αποφάσεως (όπως ισχύει), αλλά απλώς και μόνο δια καταθέσεως ένδικης αιτήσεως (η οποία σε κάθε περίπτωση αποφέρει έσοδα). Ας μην επιβαρύνονται με καταβολή δικαστικού ενσήμου και Φ.Π.Α. για ποσά που δεν έχουν εισπραχθεί. Πολλοί προμηθευτές του Δημοσίου ετοιμάζονται να καταγγείλουν τις συμβάσεις που έχουν συνάψει, λόγω της μη καταβολής σε αυτούς των οφειλομένων, εξαιτίας της άτυπης στάσης πληρωμών που έχει κηρύξει το Δημόσιο, προκειμένου να αποφύγουν να πληρώσουν φόρους για ποσά που δεν έχουν εισπράξει. Επιπρόσθετα, εξαιτίας της μη πληρωμής τους, οι παραπάνω προμηθευτές αδυνατούν να ανταποκριθούν στις δανειακές τους υποχρεώσεις, με επακόλουθο την ενδεχόμενη καταγγελία των συμβάσεων αυτών και την δικαστική επίδιωξη είσπραξης των οφειλών τους, αυτή τη φορά από τις Τράπεζες. Φαύλος κύκλος...

Σχετικά με το ύφος της γραφής μου, θεωρώ ότι σε καμία περίπτωση δεν είναι ούτε επιθετικό, αλλά ούτε και ειρωνικό, ώστε να χρειασθεί να ζητήσω συγγνώμη είτε προκαταβολικά είτε στον επίλογο. Αντιθέτως, το θεωρώ το πιο κατάλληλο, όχι μόνο για να αποτυπώσει την ουσιαστική πραγματικότητα, αλλά και για να οδηγήσει αυτούς στους οποίους (σε πρώτο πληθυντικό) απευθύνεται, να διαπιστώσουν, ή κατ' ελάχιστο να προβληματισθούν, ότι η συμμόρφωση στις επιταγές των δανειστών, τελικώς, (εισ)πρακτικά χαρακτηρίζεται από πλήρη αστοχία και αναποτελεσματικότητα, παραπέμποντας αυτούς, ταυτόχρονα, σε ευστοχότατο τίτλο άρθρου οικονομικού συντάκτη: Αφουγκρασθείτε επιτέλους την πιάτσα!!! (σ.σ. δικηγόρους, εν προκειμένω, αλλά και λοιπούς φυσικά ελεύθερους επαγγελματίες, εμπόρους κ.λ.π.).

Αφού αναφερθώ και πάλι στον πλήρη τίτλο του παρόντος, ως επίλογο, όμως, τούτη τη φορά, και αφού προβείτε σε ενέργειες και αλλαγές ουσίας, θα έχετε τη δυνατότητα να απευθυνθείτε ακολουθώντας στην ευρύτερη κοινωνική μάζα – πελατεία, η οποία, τελικώς, προφανώς και... ωφελήθηκε από το άνοιγμα του κλειστού δήθεν δικηγορικού επαγγέλματος, και με ειλικρίνεια, να θέσετε υπόψη της ότι πράγματι: “Ανοίξαμε και σας περιμένουμε...” (Κι εμείς!!!)

η δυνατότητα τόσο σε νομικά όσο και σε φυσικά πρόσωπα, κατά την ανάπτυξη της επαγγελματικής

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ = ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΠΑΡΕΑ !

Η οδυνηρή μετάλλαξη της «αριστερής» μας κυβέρνησης συνεχίζεται. Και τα εισαγωγικά δεν είναι συμβολικά, αλλά ρεαλιστικά. Γιατί μία κυβέρνηση που ξεπουλάει τα πάντα στις τράπεζες με οδυνηρά αποτελέσματα για τους δανειολήπτες, αλλά και όλους τους πολίτες γενικότερα, μόνο αριστερή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί.

Στο αιματοβαμμένο ιερατείο της τρόικας και των δανειστών, ο κ. Τσίπρας έχει ήδη θυσιάσει περιουσία και αξιοπρέπεια των Ελλήνων. Δανειολήπτες και μη, έκπληκτοι όλοι μας παρακολουθούμε τον πρώην αριστερό μας Πρωθυπουργό, να στερεί από συμπολίτες μας νομικά δικαιώματα προστασίας της ιδιοκτησίας τους και να 'προσκυνάει' τις τράπεζες, κάτι που δεν τόλμησαν να κάνουν ούτε ο Παπανδρέου μήτε ο Σαμαράς, οι οποίοι σίγουρα δεν αυτοαποκαλούνταν «αριστεροί».

Συγκεκριμένα, στο τελείωμα του 2015 ο κ. Τσίπρας με τον συνεργάτη του τον κ. Καμμένο φρόντισαν να δώσουν την χαριστική βολή στην εξαθλιωμένη οικονομία μας. Προχώρησαν στην τροποποίηση του νόμου 3869/2010, ο οποίος έχει μείνει γνωστός στην ιστορία ως «νόμος Κατσέλη», προκαλώντας τερατώδεις συνέπειες στους δανειολήπτες, οι οποίοι θα φανούν εφιαλτικά σύντομα.

Ο «νόμος Κατσέλη» εδώ και πέντε χρόνια προστατεύει όλους, όσοι χρωστούσαν σε τράπεζες αρχικά, ενώ με πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση συμπεριλήφθηκαν στους πιστωτές και το Δημόσιο, όπως και οι ασφαλιστικοί οργανισμοί.

Έτσι, όποιος απευθύνονταν στην Δικαιοσύνη (Ειρηνοδικεία), μπορούσε με τη δικαστική υπαγωγή του στο νόμο αυτό να ρυθμιστεί η αποπληρωμή ενός μέρους των οφειλών του με ευνοϊκούς όρους, ενώ το υπόλοιπο μέρος των οφειλών του διαγράφονταν οριστικά.

Το πιο σημαντικό ήταν, ότι προστατεύονταν δικαστικώς η πρώτη κατοικία του δανειολήπτη, με αποτέλεσμα οι πιστωτές του, να μην μπορούν να προχωρήσουν σε πλειστηριασμό της. Δυστυχώς, η «αριστερή» κυβέρνηση των κ.κ. Τσίπρα και Καμμένου από 1ης Ιανουαρίου 2016 απελευθέρωσε τους πλειστηριασμούς και κατέστησε την υπαγωγή στην δικαστική προστασία όνειρο απατηλό.

Με τον ερχομό του 2016 οι ευνοϊκές διατάξεις του

ΤΑΣΟΣ ΚΑΡΑΛΙΓΚΑΣ

Δικηγόρος

«νόμου Κατσέλη» έχουν ήδη καταργηθεί, με αποτέλεσμα εκατοντάδες χιλιάδες δανειολήπτες να είναι έρμαιοι στις ορέξεις των ελληνικών τραπεζών και των ξένων χρηματοπιστωτικών οργανισμών, που παραμονεύουν σαν τα κοράκια εδώ και χρόνια...

Σύντομα θα δούμε και στην Ελλάδα εφιαλτικές σκηνές, όπως αυτές που έζησαν οι Ισπανοί πρόσφατα, όπου δικαστικοί επιμελητές με την βοήθεια της αστυνομίας έβγαζαν τους ανθρώπους από τα σπίτια τους, με δικαστικές αποφάσεις που είχαν αποκτήσει οι τράπεζες κατά των δανειοληπτών.

Κι όμως, από την θέσπιση του νόμου αυτού μέχρι και την ουσιαστική κατάργησή του στις 31.12.2015, οι Δικαστές μας ακολουθούσαν μία πάγια κατεύθυνση προστασίας των πολιτών έναντι των αιμοβόρων τραπεζών. Είναι σταθερή και πάγια η νομολογία των Ειρηνοδικείων της χώρας, αποδίδοντας τεράστια ευθύνη στα πιστωτικά ιδρύματα για την ανεύθυνη και εγκληματική πολιτική τους απέναντι στους δανειολήπτες, αλλά και την ελληνική οικονομία.

Παραθέτω κάποια αποσπάσματα από δικαστικές αποφάσεις, τα οποία αποδίδουν με χαρακτηριστικό τρόπο την υπαιτιότητα των τραπεζών για την αλόγιστη και απαράδεκτη πιστωτική τους πολιτική:

«Τα υψηλά επιτόκια στο χώρο ιδίως της καταναλωτικής πίστης, οι επιθετικές πρακτικές προώθησης των πιστώσεων, ατυχείς προγραμματισμοί, απρόβλεπτα γεγονότα στη ζωή (απώλεια εργασίας κ.α.), αποτέλεσαν παράγοντες που, δρώντας υπό την απουσία θεσμών συμβουλευτικής υποστήριξης των καταναλωτών σε θέματα υπερχρέωσης, συνέβαλαν ανενόχλητα στην αυξανόμενη υπερχρέωση νοικοκυριών που, αδυνατώντας εν συνεχεία να αποπληρώσω τα χρέη τους, υπέστησαν και υφίστανται, τις αλυσιδωτά επερχόμενες καταστροφικές συνέπειές της, προκειμένου δε να αντιμετωπιστεί το πραγματικό, ιδιαίτερα μεγάλο και οξυμένο πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας κατά τρόπο ουσιαστικό, σύγχρονο, θεσμικό, εναρμονισμένο με τις επιταγές ενός σύγχρονου κοινωνικού κράτους δικαίου, οδήγησαν στη θέσπιση των διατάξεων αυτών του νόμου, με τους όρους και τις προϋποθέσεις που θέτει.

Ο ισχυρισμός από μέρους πιστωτών, ότι ο αιτών εκ δόλου περιήλθε σε αδυναμία πληρωμής,

διότι απέκρυπτε από τους δανειστές του την κακή οικονομική του κατάσταση και την αδυναμία του να ανταποκριθεί στις δανειακές του υποχρεώσεις και εξακολουθούσε να κάνει χρήση ανακυκλούμενης πίστωσης για να εξασφαλίσει επίπεδο ζωής ανώτερο εκείνου, που του επέτρεπε το εισόδημα του πρέπει να απορριφθεί, καθώς δεν νοείται δολιότητα του δανειολήπτη με μόνη την ανάληψη δανειακής υποχρεώσεως, της οποίας η εξυπηρέτηση είναι επισφαλής, αλλά απαιτείται και η από τον δανειολήπτη πρόκληση άγνοιας της επισφάλειας στους πιστωτές. Δεν αποδείχθηκαν δε συγκεκριμένες ενέργειες, με τις οποίες ο αιτών απέκρυψε από τους πιστωτές την οικονομική του κατάσταση και το σύνολο των δανειακών του υποχρεώσεων, προκειμένου να τύχει περαιτέρω δανεισμού, δεδομένου, ότι οι πιστωτές και κυρίως οι τράπεζες έχουν τη δυνατότητα να εξακριβώσουν την οικονομική συμπεριφορά και τις λοιπές δανειακές υποχρεώσεις των υποψήφιων πελατών τους.

Τέλος η επιδίωξη για ρύθμιση δεν συνιστά κατάχρηση δικαιώματος, καθώς η άσκηση του δικαιώματος του αυτού δεν έρχεται σε αντίθεση με την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικοοικονομικό σκοπό του δικαιώματος. Αντίθετα κρίνεται ότι είναι απολύτως σύμφωνη με το γράμμα και το πνεύμα του νόμου και δεν ασκείται άσκοπα αλλά σύμφωνα και το σκοπό των δι-

ατάξεων του Ν. 3869/2010 (β.λ σχετικά αιτιολογική έκθεση) και σύμφωνα με τους παγιωμένους ηθικούς κανόνες, που χαρακτηρίζουν την συμπεριφορά του μέσου συνετού ανθρώπου. Συντρέχουν συνεπώς με βάση τα παραπάνω στο πρόσωπο του αιτούντος οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του στη ρύθμιση του Ν.3869/2010».

Τα ανωτέρω περιλαμβάνονται σχεδόν αυτούσια στο σύνολο των χιλιάδων αποφάσεων, που έχουν εκδώσει τα Ειρηνοδικεία, ρυθμίζοντας οφειλές σε τράπεζες και διαγράφοντας το μεγαλύτερο μέρος τους. Είναι ξεκάθαρο, ότι οι τράπεζες έχουν κριθεί από τους Δικαστές ως κυρίως υπαίτιες για τον ανεύθυνο υπερδανεισμό των πολιτών και μάλιστα με τοκογλυφικά επιτόκια, τα οποία ουδόλως ανταποκρίνονται στις επιδόσεις και τις δυνατότητες της ελληνικής οικονομίας.

Μετά την ουσιαστική πλέον κατάργηση του «νόμου Κατσέλη» οι δανειολήπτες οφείλουν να στραφούν σε άλλες οικονομικές δυνατότητες: έχουν τη δυνατότητα να προσβάλουν δικαστικώς τα δάνειά τους και να διεκδικήσουν την δικαστική αναγνώριση της ακυρότητάς τους, βασιζόμενοι σε μία σειρά από παραβάσεις των τραπεζών, τις οποίες έχει διαπιστώσει η πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου, με κυριότερη από τις παραβάσεις αυτές τα παράνομα ληστρικά τους επιτόκια.

Το 2015 έφυγε. Χρονιά ορόσημο, κατά την ταπεινή μου γνώμη. Ένα έτος που σηματοδοτεί για την πατρίδα μας το τέλος των ψευδαισθήσεων. Η ελπίδα που θα έρχονταν, δυστυχώς δεν ήρθε ποτέ. Μετατράπηκε σε ψευδαίσθηση και έσβησε υπό το φως της σκληρής πραγματικότητας.

Μέσα στο 2015 συμπληρώσαμε πέντε χρόνια από την ανακοίνωση της 'βοήθειας' του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου προς τη χώρα μας και την έναρξη της σταδιακής μας πτωχοποίησης. Κανείς δεν φανταζότανε τότε τι θα επακολουθούσε, όταν ο τότε Πρωθυπουργός από το Καστελλόριζο εξήγγειλε τον ερχομό του ΔΝΤ.

Έκτοτε, στα πέντε χρόνια που ακολούθησαν, η Ελλάδα μας βιώνει μία οικονομική καταστροφή, η οποία δείχνει να μην έχει τέλος. Τρία μνημόνια ως τώρα, το τελευταίο με αριστερή κυβέρνηση, κι η χώρα μας βαδίζει ακόμη σε τεντωμένο σχοινί. Η εικόνα της οικονομίας είναι τραγική: οδυνηρά οικονομικά μέτρα, περικοπές μισθών και συντάξεων, αμέτρητα λουκέτα στις επιχειρήσεις, η ανεργία έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, και η ψυχολογία του κόσμου θυμίζει μαζική κηδεία.

Το 2015 σημαδεύτηκε από εκλογή αριστερής κυβέρνησης. Οι προεκλογικές εξαγγελίες του κ. Τσίπρα ήταν πολύ καλές για να είναι αληθινές. Το περιβόητο «πρόγραμμα Θεσσαλονίκης» περιελάμβανε αφορολόγητο των ελεύθερων επαγγελματιών στα 10.000 ευρώ, κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, προστασία των δανειοληπτών και πάνω απ' όλα κατάργηση των μνημονίων με ένα άρθρο.

Φυσικά όλα τα παραπάνω «θα» του κ. Τσίπρα αποδείχθηκαν ξεδιάντροπα ψέμματα. Το νέο λογοπαίγνιο, μάλιστα, που αποδεικνύει τις

προεκλογικές ανεδαφικές υποσχέσεις της αριστερής κυβέρνησης, είναι: «από το 'κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη' φτάσαμε στο 'κανένα σπίτι στα χέρια ιδιοκτήτη'».

Η ελπίδα που όλοι μας περιμέναμε, χάριν στις προεκλογικές υποσχέσεις και αφίσες του κ. Τσίπρα, δυστυχώς δεν ήρθε. Και ούτε πρόκειται να έρθει.

Αντίθετα, έδωσε τη θέση της στην αγωνία. Την τρεμάμενη αγωνία του καλοκαιριού, για το αν θα μας κρατήσουν οι Ευρωπαίοι εταίροι στην παρέα τους ή θα μας δώσουν μια κλωτσιά και θα μας διώξουν από την Ευρωπαϊκή Ένωση, οικονομική αλλά και πολιτική.

Οι «αγανακτισμένοι» της Πλατείας Συντάγματος και των άλλων πλατειών της χώρας έγιναν «απατημένοι» από την Ελπίδα της Αριστεράς, η οποία δεν ήρθε ποτέ στο ραντεβού... Οι καθαρίστριες, βέβαια, και οι δημοτικοί αστυνομικοί επαναπροσλήφθηκαν, και φυσικά η ΕΡΤ επαναλειτούργησε, όπως είχε υποσχεθεί ο Πρωθυπουργός μας, αλλά τα νοσοκομεία μας κλείνουν λόγω κρίσης.

Όσο κι αν ψάχνει κανείς φως στο μαύρο τούνελ των μνημονίων, πραγματικά δυσκολεύεται. Το μόνο ενθαρρυντικό, είναι πως προφανώς έχουμε φτάσει στο τέλος των ψευδαισθήσεων.

Εάν θέλουμε να επιβιώσουμε ως άτομα και ως ελληνική κοινωνία, θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε την αλήθεια κατάματα. Θα πρέπει να πάψουμε να στρουθοκαμηλίζουμε και να πιστεύουμε στα ψέμματα των πολιτικών μας και να νομίζουμε πως οι Ευρωπαίοι δανειστές θα υποκύψουν σε τσαμπουκάδες τύπου Βαρουφάκη.

Αυτό είναι το μόνο σημάδι ότι πιάσαμε πάτο και επομένως θα αρχίσουμε να σηκωνόμαστε σιγά σιγά. Χωρίς ψέμματα, αλλά με σκληρή δουλειά.

Η ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΗΛΙΚΟΥ ΔΡΑΣΤΗ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ ΕΝΔΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ

Το Δίκαιο Ανηλίκων είναι ένα σύνολο κανόνων δικαίου που ρυθμίζουν τα δικαιώματα, τις υποχρεώσεις και την προστασία των ανηλίκων αλλά και της κοινωνίας γενικότερα, δεδομένου ότι η διατήρηση και η εξέλιξη της κοινωνίας αυτής συνδέεται με τη διαφύλαξη και την προστασία των νεότερων μελών της¹. Το Ποινικό Δίκαιο Ανηλίκων είναι ένα «ειδικό» δίκαιο, με την έννοια ότι αναφέρεται σε άτομα που κατά το χρόνο τέλεσης της αξιόποινης πράξης είναι ανήλικοι. Για να επιβληθούν στους ανηλικούς τα προβλεπόμενα μέτρα δεν απαιτείται η τέλεση της πράξης, όπως αυτή προβλέπεται για τους ενήλικες. Δηλαδή, ενώ για να επιβληθεί μία ποινή στους ενήλικες θα πρέπει να έχουν τελέσει κάποια άδικη πράξη και να έχουν και τον αντίστοιχο καταλογισμό της πράξης, για τους ανηλικούς αρκεί να έχουν τελέσει αξιόποινη πράξη, χωρίς να έχουν καταλογισμό. Και αυτό γιατί οι ανήλικοι θεωρείται εκ του νόμου πως έχουν μειωμένη ικανότητα προς καταλογισμό λόγω της μη ολοκληρωμένης διανοητικής τους ανάπτυξης, εξαιτίας του νεαρού της ηλικίας τους. Μόνο στη περίπτωση του περιορισμού του ανηλικού σε κατάστημα κράτησης απαιτείται πλήρης καταλογισμός του ανηλικού, λόγω της αυστηρότητας του μέτρου αυτού².

Αυτή η ειδικότητα του ανηλικού αντικατοπτρίζεται και στη δικονομική αλλά και στη σωφρονιστική μεταχείρισή του, αφού προβλέπονται ειδικές διαδικασίες γι' αυτόν και ειδικοί τρόποι και τόποι έκτισης των ποινών του. Η αντιμετώπιση του ανηλικού γίνεται με προστατευτικά και παιδαγωγικά μέσα και η ειδική του μεταχείριση έχει ως στόχο τον περιορισμό των ποινικών κυρώσεων³. Ωστόσο, στην περίπτωση της άσκησης ενδίκων μέσων από τον ανήλικο κατά την προδικασία και την παραπομπή του, θα μπορούσε να ειπωθεί πως κάμπτεται κάπως αυτή η ιδιαίτερα προστατευτική μεταχείρισή του αφού η δυνατότητα αυτή είναι "απαγορευμένη".

Αντίδραση του ανηλικού δράστη στην παραπο-

1. Βλ. Σπινέλλη Κ., Ελληνικό Δίκαιο Ανηλίκων Δραστών και Θυμάτων, Ένας κλάδος υπό διαμόρφωση, Εκδ. Αντ. Ν. Σάκουλα, Αθήνα – Κομοτηνή, 1992, σελ.19
2. Βλ. Πισελά Α., Η ποινική αντιμετώπιση της εγκληματικότητας των ανηλίκων, Εκδόσεις Σάκουλα, Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2004, σελ.85 επ.
3. Βλ. Κουράκης Ν., Ανήλικοι παραβάτες και Ποινική Δικαιοσύνη, σε Νομικό Βήμα, 1986, σελ.175 επ. και Γαρδικας Κ., Δογματικά προβλήματα του Δικαίου Ανηλίκων, σε Νομικό Βήμα, 1976, σελ.241 επ.

μμή του

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Μ. ΚΑΡΕΛΗ

Μ.Δ.Ε. Ποινικών και Εγκληματολογικών Επιστημών Α.Π.Θ., Δικηγόρος, Μέλος Δ.Σ.Θ.

Η παραπομπή του κατηγορούμενου ανηλικού σε δίκη ενώπιον των Δικαστηρίων ανηλίκων είναι δυνατόν να γίνει είτε με απευθείας κλήση και κλητήριο θέσπισμα είτε με παραπεμπτικό βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών και κλήση προς εμφάνιση, ανάλογα με την πράξη που τέλεσε (άρθρα 244, 245, 308, 309, 313, 314, 315, 320ΚΠΔ). Ανάλογα λοιπόν με τον τρόπο παραπομπής του καθορίζονται και οι δυνατότητες που έχει στη διάθεσή του να την προσβάλλει.

Προσφυγή κατά κλητηρίου θεσπίσματος

Στις περιπτώσεις που ο ανήλικος δράσης παραπέμπεται με απευθείας κλήση και κλητήριο θέσπισμα, η δυνατότητα που εξετάζεται είναι αυτή της προσφυγής κατά του κλητηρίου θεσπίσματος, κατά τους όρους του άρθρου 322§3ΚΠΔ.

Από το γράμμα του Νόμου προκύπτει πως η προσφυγή κατά του κλητηρίου θεσπίσματος επιτρέπεται σε περιπτώσεις παραπομπής του κατηγορούμενου στο ακροατήριο του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου και του Τριμελούς Εφετείου μόνο. Έτσι, κατά την γραμματική ερμηνεία, κρατούσα είναι η αντίληψη πως δεν επιτρέπεται, εφόσον δεν προβλέπεται, η προσφυγή κατά απευθείας κλήσεως και κλητηρίου θεσπίσματος που παραπέμπει στο ακροατήριο του Δικαστηρίου Ανηλίκων, Μονομελούς ή Τριμελούς, όπως άλλωστε ισχύει και για την παραπομπή στο Μονομελές Πλημμελειοδικείο⁴.

Στην περίπτωση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου υποστηρίζεται ωστόσο και η αντίθετη άποψη κατά την οποία επιτρέπεται η προσφυγή και κατά της απευθείας κλήσεως στο ακροατήριο του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου. Δογματικά, η άποψη αυτή στηρίζεται στο ότι η απαγόρευση της προσφυγής εδώ έρχεται σε αντίθεση με την συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της δικαστικής ακρόασης, αφού ο κατηγορούμενος δεν μπόρεσε να διατυπώσει τις απόψεις του εναντίον της παραπομπής του και προσβάλλονται έτσι τα συμφέροντά του. Αντίλογο στο επιχείρημα αυτό συνιστά η συνταγματικά ανεκτή απαγόρευση αυτής της προσφυγής λόγω της ήσσονος βαρύτητας των εγκλημάτων του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου. Ένα δεύτερο, δικαιοπολιτικό, επιχείρημα υπέρ της επέκτασης της δυνατότητας προσφυγής και στα εγκλήματα του

4. Βλ. Μαργαρίτης Λ., Ανήλικοι Δράστες και Ποινικό (Δικονομικό) Κανονιστικό Πλαίσιο, σε Ποινική Δικαιοσύνη, 2006, σελ.588

Μονομελούς Πλημμελειοδικείου σχετίζεται με την ως άνω αναφερόμενη βαρύτητα των εγκλημάτων του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου. Υποστηρίζεται λοιπόν πως σήμερα που στον αρμοδιότητα των Μονομελών Πλημμελειοδικείων υπάγονται εγκλήματα με απειλούμενη ποινή φυλάκισης έως πέντε έτη, δεν μπορούμε να μιλάμε για επιτρεπόμενη διαφορετική δυνατότητα αντίδρασης των κατηγορούμενων που παραπέμπονται στο ακροατήριο του Μονομελούς και του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου αντίστοιχα. Για τους λόγους αυτούς η απαγόρευση προσφυγής κατά του κλητηρίου θεσπίσματος που παραπέμπει στο ακροατήριο Μονομελούς Πλημμελειοδικείου έρχεται σε αντίθεση με το άρθρο 20 του Συντάγματος και την αρχή της Δίκαιης Δίκης⁵.

Προσβολή παραπεμπτικού βουλεύματος

Όταν ο ανήλικος παραπέμπεται με βούλευμα και κλήση προς εμφάνιση, η αντίδρασή η οποία συζητείται από μέρους του κατά αυτής της παραπομπής είναι η προσβολή του παραπεμπτικού βουλεύματος με ένδικα μέσα. Η δυνατότητα αυτή του ανήλικου επηρεάζεται από δύο βασικές διατάξεις, μία διεθνή και μία εθνική. Η διεθνής διάταξη που αναφέρεται στη δυνατότητα του ανήλικου να ασκήσει ένδικα μέσα κατά κρίσεων περί παραβίασης του Νόμου από αυτόν είναι το άρθρο 40§2στ.β'περ.ν' της «Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού» του Ο.Η.Ε.. Η εθνική διάταξη που σχετίζεται και επηρεάζει άμεσα τη δυνατότητα αυτή του ανήλικου είναι το άρθρο 18εδ.β'ΠΚ. Στη συνέχεια θα προχωρήσουμε σε μία ανάλυση αυτών των δύο βασικών διατάξεων.

Το άρθρο 40§2στ.β'περ.ν' της «Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού» του Ο.Η.Ε.

Η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών της 20ης Νοεμβρίου 1989 υπογράφηκε στη Νέα Υόρκη στις 26/01/1990, τέθηκε σε ισχύ από τις 2 Σεπτεμβρίου 1990 ως UNGARes 44/25 και κυρώθηκε από την Ελλάδα με το Ν. 2101/1992 (ΦΕΚ Α' 192). Σύμφωνα λοιπόν με το άρθρο 28§1 του Ελληνικού Συντάγματος αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του Ελληνικού Δικαίου και έχει υπερνομοθετική ισχύ.

Στο άρθρο 40§2στ.β'περ.ν' της «Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού» του Ο.Η.Ε. αναφέρεται ότι «2.β)Κάθε παιδί ύποπτο ή κατηγορούμενο για παράβαση του ποινικού νόμου να έχει τουλάχιστον το δικαίωμα στις ακόλουθες εγγυήσεις.... V) Εάν κριθεί ότι παρέβη τον ποινικό νόμο, να μπορεί να προσφύγει κατ' αυτής της απόφασης και κατά οποιουδήποτε μέτρου που λήφθηκε ως συνέπεια αυτής ενώπιον μιας ανώτερης αρμόδιας, ανεξάρτητης και αμερόληπτης αρχής ή δικαστικού σώματος, σύμφωνα με το νόμο.»

Με βάση τη σύμβαση αυτή, διατυπώθηκαν διά-

φορες απόψεις περί της ύπαρξης ή όχι της δυνατότητας για άσκηση ενδίκου μέσου κατά παραπεμπτικού βουλεύματος από τον ανήλικο. Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφέρουμε πως σήμερα, μετά την τροποποίηση του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας με τον Νόμο 3904/2010 η άσκηση αναίρεσης κατά παραπεμπτικού βουλεύματος δεν επιτρέπεται για κανέναν διάδικο, και συνεπώς ούτε για τους ανήλικους διαδίκους. Άρα το μόνο ένδικο μέσο που μελετάται είναι η έφεση, και μάλιστα μόνο για τους περιοριστικά αναφερόμενους στο άρθρο 478ΚΠΔ λόγους.

Κατά την άποψη λοιπόν που υποστηρίζει τη δυνατότητα άσκησης έφεσης κατά παραπεμπτικού βουλεύματος από τον ανήλικο, δικαίωμα έφεσης θεμελιώνεται τόσο για το παιδί που είναι κατηγορούμενο όσο και για το παιδί που είναι ύποπτο, κατά το στάδιο της προδικασίας. Προϋπόθεση ύπαρξης δικαιώματος έφεσης στον ανήλικο, κατά την άποψη αυτή, συνιστά μόνο η κρίση περί παραβίασης Νόμου από τον ανήλικο, ανεξάρτητα από τη λήψη ή όχι μέτρων για την αντιμετώπιση αυτής της παραβίασης. Άρα, εφόσον με το παραπεμπτικό βούλευμα κρίνεται πως ο ανήλικος παραβίασε τον Νόμο με βάση τον οποίο κατηγορείται, πληρείται η απαιτούμενη προϋπόθεση. Ένα ακόμα επιχείρημα της άποψης αυτής αναφέρει ότι από το κείμενο της Σύμβασης δεν προκύπτει περιορισμός στο στάδιο στο οποίο αναφέρεται. Άρα, συμπεριλαμβάνει και το Δικαστικό Συμβούλιο, ως δικαστικό όργανο της προδικασίας, και τα Δικαστήρια. Η άποψη αυτή καταλήγει στο συμπέρασμα πως οποιαδήποτε αντίθετη ρύθμιση του εσωτερικού Δικαίου η οποία απαγορεύει την έφεση του ανήλικου κατά παραπεμπτικού βουλεύματος παρακάμπτεται λόγω του γεγονότος ότι η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού υπερισχύει ως Νόμος υπερεθνικής ισχύος⁶.

Κατά την αντίθετη, και κρατούσα στη Νομολογία μας, άποψη, δεν μπορεί να θεμελιωθεί στην διάταξη του άρθρου 40§2στ.β'περ.ν' της «Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού» του Ο.Η.Ε. δικαίωμα έφεσης του ανήλικου κατά παραπεμπτικού βουλεύματος γιατί απαιτείται σωρευτικά ο ανήλικος να θεωρείται τουλάχιστον ύποπτος αλλά και να του επιβάλλονται οποιαδήποτε μέτρα. Στην περίπτωση όμως των βουλευμάτων δεν επιβάλλεται κάποιο μέτρο αλλά απλά καταφάσκει η ύπαρξη αποχρωσών ενδείξεων ενοχής και λαμβάνεται η απόφαση για την παραπομπή ή όχι του ανήλικου⁷. Η τάση αυτή της Νομολογίας θεωρείται ότι παραβιάζει τη συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ισότητας, ενώ ταυτόχρονα ο ίδιος ο Νομοθέτης επιφυλάσσει μία καταχρηστική άσκηση εξουσίας εις βάρος των ανήλικων με την άλλοτε θεώρηση των πράξεων τους ως πλημμεληματικών και άλλοτε ως κακουρ-

5. Βλ. Καρράς Α., Ποινικό Δικονομικό Δίκαιο, Εκδ. Αντ. Σάκκου-λας, Αθήνα, 1998, σελ.569 επ.

6. Βλ. Συλίκος Γ., Το Δικαίωμα Έφεσης κατά των Αποφάσεων των Δικαστηρίων Ανηλικών, σε Ποινική Δικαιοσύνη, 1998, σελ. 682 επ.

7. Βλ. Μαργαρίτης Λ., Ανηλικοί Δράστες και Ποινικό (Δικονομικό) Κανονιστικό Πλαίσιο, ο.π., σελ.589

γματικών⁸.

Το άρθρο 18ΠΚ στα ζητήματα των ενδίκων μέσων

Πέρα από τις παραπάνω υπερεθνικές προβλέψεις, σχετική με το ζήτημα της άσκησης ή μη έφεσης κατά των βουλευμάτων που παραπέμπουν τους ανηλικούς είναι και η διάταξη του άρθρου 18ΠΚ. Εκεί προβλέπεται πως οι πράξεις των ανηλικών χαρακτηρίζονται πλημμελήματα και συνεπώς οι ανήλικοι δεν τελούν σε καμία περίπτωση κακούργηματα. Τόσο υπό το προϊσχύον (πριν την τροποποίηση με τον Νόμο 3904/2010) όσο και υπό το ισχύον καθεστώς, η έφεση επιτρεπόταν και επιτρέπεται κατά παραπεμπτικών βουλευμάτων για κακούργημα μόνο, σύμφωνα με το άρθρο 478ΚΠΔ. Κυρίαρχη στη Νομολογία και στη θεωρία ήταν η αντίληψη ότι εφόσον ο Νόμος αναφέρεται σε κακούργηματα, για τους ανηλικούς δεν επιτρέπεται η έφεση γιατί τελούν πλημμελήματα.

Ωστόσο, παλαιότερα πέρα από τα παραπεμπτικά για κακούργημα βουλεύματα η έφεση επιτρεπόταν και στα παραπεμπτικά για πλημμέλημα βουλεύματα, εφόσον η απειλούμενη ποινή ήταν αυτή της φυλάκισης τουλάχιστον ενός έτους. Τότε, η συζήτηση γινόταν περί της υπαγωγής των ανηλικών στη περίπτωση των πλημμελημάτων. Αλλά το πρόβλημα ήταν στην ποινή. Για τους ανηλικούς η απειλούμενη ποινή ήταν τα αναμορφωτικά ή θεραπευτικά μέτρα και ο περιορισμός σε σωφρονιστικό κατάστημα και όχι η φυλάκιση. Οπότε και πάλι δεν επιτρεπόταν η έφεση κατά παραπεμπτικών βουλευμάτων από τους ανηλικούς⁹.

Υποστήριξη στην περίπτωση αυτή βρήκε η άποψη κατά την οποία το παραδεκτό του ενδίκου μέσου κρίνεται την κάθε συγκεκριμένη περίπτωση με βάση την απειλούμενη για τους ενήλικους δράστες στο Νόμο ποινή και όχι την τελικώς επιβαλλόμενη στον ανήλικο κύρωση. Κατά την άποψη αυτή, με άλλα λόγια, ο ποινικός χαρακτηρισμός της πράξης διαφέρει από την ειδική μεταχείριση που επιφυλάσσεται για τον ανήλικο λόγω της ιδιότητάς του ως ανηλικού. Οι εκφραστές της άποψης αυτής διατύπωσαν διάφορα επιχειρήματα. Κατά τον Ζαγκαρόλα, στο ειδικό μέρος του Ποινικού μας Κώδικα ή σε ειδικούς Ποινικούς Νόμους δεν υπάρχουν διατάξεις που να περιλαμβάνουν ως απειλούμενη ποινή αυτή του περιορισμού σε σωφρονιστικό κατάστημα. Για το λόγο αυτό η αναφορά του άρθρου 18ΠΚ είναι χωρίς αντίκρισμα και δεν μπορεί να λαμβάνεται υπόψη στον χαρακτηρισμό των πράξεων¹⁰.

Ο Καρράς τονίζει το γεγονός πως οι κυρώσεις

που επιβάλλονται στους ανηλικούς δεν προβλέπονται εκ των προτέρων αλλά υποκαθιστούν στην περίπτωση των ανηλικών τις προβλεπόμενες και έτσι ο χαρακτηρισμός των εγκλημάτων δεν μεταβάλλεται¹¹. Στον αντίλογο της άποψης αυτής ο Φελουτζής αναρωτιέται αν θα έπρεπε στην περίπτωση αυτή η διατήρηση του χαρακτηρισμού των πράξεων να έχει ως συνέπεια και τη διατήρηση των αρνητικών χαρακτηριστικών του όπως η μεγαλύτερη παραγραφή, η δυνατότητα επιβολής προσωρινής κράτησης και άλλα¹².

Η κριτική στις δύο παραπάνω απόψεις αναφέρεται κυρίως στο γεγονός πως αν τις ενστερνιστούμε θα οδηγούμασταν σε αχρήστευση της πρόβλεψης του άρθρου 18ΠΚ. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις που αφορούν ανηλικούς και θα ήταν περιττή η πρόβλεψη σε κάθε έγκλημα της ειδικής περίπτωσης και κύρωσης για τους ανήλικους δράστες, από τη στιγμή που η πρόβλεψη αυτή γίνεται στο άρθρο 18ΠΚ. Εξάλλου, τα αποτελέσματα του ποινικού σωφρονισμού των ανηλικών ξεκινούν από την επιβολή του και την υποκατάσταση των κοινώς προβλεπόμενων ποινών, και συνεπάγονται και τα προνόμια αυτής της υποκατάστασης και του χαρακτηρισμού των πράξεων των ανηλικών ως πλημμελημάτων¹³.

Κατά τον Παρασκευόπουλο, η εξομοίωση των πράξεων των ανηλικών με πλημμελήματα δείχνει ότι και η απαξία που επιφυλάσσει για αυτές ο Νομοθέτης είναι αυτή των πλημμελημάτων, ανεξάρτητα από την γενικώς απειλούμενη ποινή. Στα πλαίσια αυτά, ο Μαργαρίτης υποστηρίζει πως είναι ανακόλουθη η υπαγωγή του ίδιου εγκλήματος σε άλλη κατηγορία για τον ενήλικα και σε άλλη κατηγορία για τον ανήλικο εξαιτίας του τυχαίου γεγονότος της ηλικίας του δράστη κατά τον χρόνο τέλεσης του εγκλήματος¹⁴. Στη θέση αυτή ο Παρασκευόπουλος απαντά τονίζοντας το γεγονός ότι η ηλικία του δράστη είναι ιδιαίτερα κρίσιμη για τον καταλογισμό και την ενοχή του και αυτή η ενοχή συγκαθορίζει την ουσιαστική απαξία του εγκλήματος. Ο περιορισμός σε ειδικό κατάστημα κράτησης νέων είναι ένα επαχθές στερητικό της ελευθερίας μέτρο και πρέπει να ακολουθείται από την συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας. Εξαιτίας αυτών, θα έπρεπε να αναγνωρίζεται στους ανηλικούς η δυνατότητα άσκησης έφεσης, όχι μόνο κατά αποφάσεων αλλά και κατά βουλευμάτων. Η αποστέρηση του δικαιώματος αυτού από τους ανηλικούς κρίνε-

8. Βλ. Μαργαρίτης Λ., *Ανήλικοι Δράστες και Ποινικό (Δικονομικό) Κανονιστικό Πλαίσιο*, ο.π., σελ.766

9. Βλ. Μαργαρίτης Λ., *Ανήλικοι Δράστες και Ποινικό (Δικονομικό) Κανονιστικό Πλαίσιο*, ο.π., σελ.591

10. Βλ. Ζαγκαρόλας Ι., *Ο χαρακτηρισμός των υπό των ανηλικών διαπραττόμενων εγκλημάτων ως πλημμελημάτων*, σε *Ποινικά Χρονικά 1961*, σελ.231 επ.

11. Βλ. Καρράς Α., *Παρατηρήσεις στην ΑΠ526/1988*, σε *Ποινικά Χρονικά 1988*, σελ.696 επ.

12. Βλ. Φελουτζής Κ., *Προβλήματα αρμοδιότητας μεταξύ κοινών και Ειδικών Ποινικών Δικαστηρίων*, Εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2005, σελ.58 επ.

13. Βλ. Μαργαρίτης Λ., *Ανήλικοι Δράστες και Ποινικό (Δικονομικό) Κανονιστικό Πλαίσιο*, ο.π., σελ.591 επ.

14. Βλ. Μαργαρίτης Λ., *Ποινική Δικονομία, Ένδικα Μέσα Ι*, Εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2005, σελ.56 επ.

ται ως καταχρηστική κατά τον Παρασκευόπουλο¹⁵.

Η Σπινέλλη τάσσεται επίσης υπέρ της αναγνώρισης του δικαιώματος της άσκησης ενδίκων μέσων κατά βουλευμάτων στους ανηλικούς όταν παραπέμπονται για κακούργημα ή για πλημμέλημα. Η μη επιβολή φυλάκισης αλλά περιορισμού σε σωφρονιστικό κατάστημα εις βάρος τους δεν τους αφαιρεί αυτή τη δυνατότητα. Και αυτό γιατί και στην περίπτωση αυτή για την επιβολή του μέτρου του ποινικού σωφρονισμού ο Δικαστής λαμβάνει υπόψη του τις γενικές διατάξεις και τις γενικώς απειλούμενες ποινές. Η αναγνώριση λοιπόν του δικαιώματος έφεσης κατά παραπεμπτικών βουλευμάτων θα ήταν σύμφωνη με τους διεθνείς κανόνες που κατοχυρώνονται υπέρ των ανηλικών¹⁶.

Κατά τον Φελουτζή, η πρόβλεψη του άρθρου 18ΠΚ είναι άνευ σημασίας και δεν πρέπει να επηρεάζει τον χαρακτηρισμό της πράξης, και κατά συνέπεια τη δυνατότητα του ανηλικού να ασκήσει έφεση κατά παραπεμπτικού για πλημμέλημα βουλευματος. Και στην περίπτωση των ανηλικών θα πρέπει έτσι να ακολουθείται η κατά βαρύτητα διάκριση των εγκλημάτων σε πταίσματα πλημμελήματα και κακουργήματα, ανάλογα με τις γενικώς προβλεπόμενες ποινές. Το ότι είναι περιπτώ η πρόβλεψη του άρθρου 18ΠΚ ο Φελουτζής το στηρίζει σε μία σειρά επιχειρημάτων. Αναφέρει μεταξύ αυτών ότι δεν είναι βέβαιο πως ο Νομοθέτης επιδιώκει μέσω της διάταξης αυτής κάποια προνομιακή μεταχείριση των ανηλικών, η οποία μάλιστα μπορεί να οδηγούσε σε μία σειρά αντιφάσεων. Επιπλέον, θεωρεί πως η πρόβλεψη του άρθρου 18ΠΚ είναι προσαρμοσμένη κυρίως στην προσωπικότητα του δράστη παρά στην βαρύτητα του εγκλήματος. Έτσι, είναι απρόσφορη να αποτελέσει κριτήριο προσδιορισμού του ποινικού χαρακτηρισμού ενός εγκλήματος ως κακουργήματος ή πλημμελήματος. Άλλωστε, ούτε ο ίδιος ο Νομοθέτης λαμβάνει υπόψη του την εν λόγω ρύθμιση σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως αυτές των άρθρων 130 και 131ΠΚ για τους νεαρούς ενήλικες, του άρθρου 45ΑΚΠΔ για την δυνατότητα αποχής από την ποινική δίωξη υπό προϋποθέσεις ή του άρθρου 282§5ΚΠΔ για την επιβολή προσωρινής κράτησης εις βάρος ανηλικών, και πάλι υπό προϋποθέσεις. Ο Φελουτζής χαρακτηρίζει την πρόβλεψη του άρθρου 18ΠΚ για τους ανηλικούς ως «πολλαπλώς ανώμαλη» γιατί κατά πλάσμα δικαίου μεταβάλλει κάθε φορά τον χαρακτήρα κάποιου εγκλήματος ανάλογα με το τυχαίο γεγονός της ηλικίας του δράστη, παρά το γεγονός ότι η βαρύτητα του προκύπτει από τη φύση και την ουσιαστική απαξία του¹⁷.

15. Βλ. Παρασκευόπουλος Ν., Η ποινική μεταχείριση των ανηλικών. Κατευθυντήριες γραμμές, σε Μαργαρίτης Λ., Παρασκευόπουλος Ν., Ποινολογία, Άρθρα 50-133ΠΚ, Εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2005, σελ.84 επ.

16. Σπινέλλη Κ. – Τρωιάννου Α., Δίκαιο ανηλικών. Ποινικές ρυθμίσεις και εγκληματολογικές προεκτάσεις, Εκδ. Αντ. Σάκκουλα, Αθήνα, 1987, σελ.78 επ.

17. Βλ. Φελουτζής Κ., Προβλήματα αρμοδιότητας μεταξύ κοινών και Ειδικών Ποινικών Δικαστηρίων, ο.π., σελ.59 επ.

Από τα παραπάνω, μπορεί κανείς να συνάγει ορισμένα συμπεράσματα σχετικά με τια αντίθετες μεταξύ τους απόψεις της Νομολογίας και της Θεωρίας. Η Νομολογία ακολουθεί την άποψη του απαράδεκτου ενδίκου για τους ανηλικούς κατά παραπεμπτικών για κακούργημα βουλευμάτων, ακολουθώντας μία οιονεί τυπική νομική λογική και εννοώντας ότι δεν ενδιαφέρεται για την ουσία του ζητήματος. Η νεότερη Θεωρία από τη άλλη ενισχύει τη δικονομική θέση του ανηλικού, αποδεχόμενη την δυνατότητα άσκησης του εν λόγω ενδίκου μέσου για τους ανηλικούς. Ακολουθεί ωστόσο μία όχι και τόσο πειστική επιχειρηματολογία και συλλογιστική, η οποία υποδηλώνει την αγωνία της να εξοπλίσει τους ανηλικούς με όσο το δυνατόν περισσότερες δυνατότητες¹⁸.

Η δυνατότητα ή όχι άσκησης ενδίκων μέσων από τον νεαρό ενήλικα

Στα παραπάνω πλαίσια πρέπει να μελετηθεί και η περίπτωση που ο ανήλικος τελεί την αξιόποινη πράξη όντας κάτω των 18 ετών αλλά παραπέμπεται σε δίκη μετά τα 18 έτη. Στην περίπτωση αυτή το Δικαστήριο μπορεί αντί για ποινικό σωφρονισμό να επιβάλει την απειλούμενη στην εκάστοτε περίπτωση ποινή αλλά ελαττωμένη κατά τους όρους του άρθρου 83ΠΚ, με βάση όσα προβλέπονται στο άρθρο 130ΠΚ. Εδώ λοιπόν πρέπει να ερευνηθεί αν η μειωμένη κατ' άρθρο 83ΠΚ ποινή θα τεθεί ως βάση για την κρίση περί του παραδεκτού ή όχι των ενδίκων μέσων κατά του παραπεμπτικού βουλευματος. Τόσο η Νομολογία¹⁹ όσο και η Θεωρία²⁰ συμφωνούν πως κάτι τέτοιο πρέπει να ισχύει. Ωστόσο, η σωστή εκδοχή προϋποθέτει τη διάκριση επιμέρους περιπτώσεων. Αν ο κατηγορούμενος έχει συμπληρώσει κατά την έκδοση του παραπεμπτικού βουλευματος τα 18 έτη η μειωμένη ποινή δεν επηρεάζει το παραδεκτό του ενδίκου μέσου κατά της παραπομπής. Αντίθετα, αν ο ανήλικος δεν έχει συμπληρώσει κατά το χρόνο έκδοσης του βουλευματος τα 18 έτη ο χαρακτηρισμός της πράξης γίνεται με βάση το άρθρο 18ΠΚ και η μειωμένη ποινή δεν έχει το χαρακτήρα της απειλούμενης κύρωσης, εκτός αν προβλέπεται πως το ηλικιακό όριο των 18 ετών θα συμπληρωθεί με βεβαιότητα μέχρι την οριστική εκδίκαση της υπόθεσης²¹.

18. Βλ. Μαργαρίτης Λ., Ανήλικοι Δράστες και Ποινικό (Δικονομικό) Κανονιστικό Πλαίσιο, ο.π., σελ.594

19. Βλ. ενδεικτικά ΑΠ9/1961 σε Ποινικά Χρονικά 1961, σελ.208, ΑΠ526/1988 σε Ποινικά Χρονικά 1988, σελ.698

20. Βλ. Ζησιάνης Ι., Ποινική Δικονομία, Τόμος Γ', Εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 1977, σελ.162 επ., Κονταξής Α., Κώδικας ποινικής δικονομίας: συνδυασμός θεωρίας και πράξης, Τόμος Β, Εκδ. Αντ. Ν. Σάκκουλας, Αθήνα, 2006, σελ.2839 επ. και Μπουρόπουλος Α., Ερμηνεία Κώδικα Ποινικής Δικονομίας κατ' άρθρον, Β' έκδοση, Εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 1957, σελ.181 επ.

21. Βλ. Μαργαρίτης Λ., Ανήλικοι Δράστες και Ποινικό (Δικονομικό) Κανονιστικό Πλαίσιο, ο.π., σελ.766 επ.

Η ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΠΙΛΥΣΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Α Κατά τον Ενωσιακό νομοθέτη, η εναλλακτική επίλυση διαφορών (ΕΕΔ) «προσφέρει εύκολη, γρήγορη και χαμηλού κόστους εξωδικαστική επίλυση των διαφορών που αναφέρονται μεταξύ καταναλωτών και εμπόρων»¹, ενώ η ηλεκτρονική επίλυση των διαφορών (ΗΕΔ) «μπορεί να προσφέρει απλή, αποτελεσματική, γρήγορη και χαμηλού κόστους εξωδικαστική επίλυση των διαφορών που απορρέουν από ηλεκτρονικές συναλλαγές»².

Κινούμενο παράλληλα με την Οδηγία 2008/52/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 2008, για ορισμένα θέματα διαμεσολάβησης σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, το ευρωπαϊκό πλαίσιο για την εναλλακτική επίλυση διαφορών (ΕΕΔ) ειδικώς σε καταναλωτικές υποθέσεις περιλαμβάνει 1) την Οδηγία 2013/11/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 2013, για την εναλλακτική επίλυση καταναλωτικών διαφορών (Οδηγία ΕΕΚΔ) και 2) τον Κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 524/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 2013, για την ηλεκτρονική επίλυση καταναλωτικών διαφορών (Κανονισμός για την ΗΕΚΔ).

Η ελληνική έννομη τάξη εναρμονίστηκε εμπροθέσμως προς τους κανόνες ΕΕΔ της Οδηγίας ΕΕΚΔ δυνάμει της ΚΥΑ αριθμ. 70330 οικ. (ΦΕΚ Β 1421/09.07.2015). Οι κανόνες ΕΕΔ εφαρμόζονται από την 9η Ιουλίου 2015, ενώ η λειτουργία της πλατφόρμας άρχισε από τις 09.01.2016, αλλά κατέστη προσβάσιμη σε καταναλωτές και προμηθευτές την 15.02.2016 μέσω του ιστότοπου <http://ec.europa.eu/odr>.

Με την Οδηγία ΕΕΚΔ επιχειρείται να διασφαλισθεί ότι οι καταναλωτές – φυσικά πρόσωπα³ δύνανται να προσφύγουν σε φορείς ΕΕΔ, που πληρούν συ-

ΚΟΜΝΗΝΟΣ Γ. ΚΟΜΝΙΟΣ

Δικηγόρος, ΔΝ, Διαπιστευμένος Διαμεσολαβητής, Επιστημονικός Συνεργάτης του Διεθνούς Πανεπιστημίου της Ελλάδος

Νέες υποχρεώσεις προμηθευτών

γκεκριμένα ποιοτικά κριτήρια⁴, για κάθε μορφής εγχώρια ή διασυνοριακή διαφορά που ανακύπτει με τους προμηθευτές αγαθών ή υπηρεσιών⁵, τόσο στις ηλεκτρονικές, όσο στις μη ηλεκτρονικές συναλλαγές⁶. Η Οδηγία ΕΕΚΔ καταλαμβάνει συμβάσεις πωλήσεων ή συμβάσεις υπηρεσιών μεταξύ εμπόρου⁷ εγκατεστημένου στην Ένωση και καταναλωτή που κατοικεί στην Ένωση, ενώ εφαρμόζεται σε καταγγελίες που υποβάλλουν καταναλωτές κατά εμπόρων και όχι σε καταγγελίες που υποβάλλουν έμποροι κατά καταναλωτών ή σε διαφορές μεταξύ εμπόρων (άρθρο 2 της Οδηγίας ΕΕΚΔ). Ωστόσο, τα κράτη μέλη δύνανται να θεσπίσουν διατάξεις για

διαδικασίες εξωδικαστικής επίλυσης διαφορών και αυτού του είδους, δυνατότα που δεν εκμεταλλεύτηκε ο έλληνας νομοθέτης.

Ο Κανονισμός για την ΗΕΚΔ θεσμοθετεί τη δημιουργία και λειτουργία μιας ενιαίας πλατφόρμας για την ηλεκτρονική επίλυση διαφορών (πλατφόρμα ΗΕΔ), που καλύπτει το σύνολο της ΕΕ. Η πλατφόρμα φιλοδοξεί να δώσει τη δυνατότητα στους καταναλωτές της ΕΕ και τους προμηθευτές να υποβάλουν τις τυχόν διαφορές, που προκύπτουν από αγορές μέσω διαδικτύου σε ηλεκτρονική επίλυση εκτός των δικαστηρίων. Η πλατφόρμα ΗΕΔ θα συνδέει όλους τους εθνικούς φορείς ΕΕΔ. Αυτό το ενιαίο σημείο εισόδου θα αποτελεί έναν διαδραστικό δικτυακό τόπο, φιλικό προς τον χρήστη, διαθέσιμο σε όλες τις επίσημες γλώσσες της ΕΕ και προσπελάσιμο δωρεάν (άρθρο 5 παρ. 2 του Κανονισμού). Επιπλέον, η πλατφόρμα ΗΕΔ θα παρέχει, δωρεάν, ηλεκτρονικό εργαλείο διαχείρισης υποθέσεων, το οποίο θα επιτρέπει στους φορείς ΕΕΔ (χωρίς να τους υποχρεώ-

1. Αιτιολογική σκέψη 5 της Οδηγίας 2013/11/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 2013, για την εναλλακτική επίλυση καταναλωτικών διαφορών (Οδηγία ΕΕΚΔ).

2. Αιτιολογική σκέψη 8 του Κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 524/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 2013, για την ηλεκτρονική επίλυση καταναλωτικών διαφορών (Κανονισμός για την ΗΕΚΔ).

3. Άρθρο 4 (1) (α) της Οδηγίας ΕΕΚΔ.

4. Βλ. άρθρα 6-9 της Οδηγίας ΕΕΚΔ. Συμμορφούμενη με το άρθρο 20 παρ. 2 της Οδηγίας, η ΚΥΑ προβλέπει ότι κάθε φορέας που επιθυμεί να αναγνωρισθεί ως φορέας ΕΕΔ δυνάμει της ΚΥΑ, υποχρεούται πριν από την έναρξη της δραστηριότητας διαμεσολάβησης και επίλυσης καταναλωτικών διαφορών να ζητήσει την καταχώρισή του σε ειδικό μητρώο που συνιστάται και τηρείται στη Γενική Διεύθυνση Προστασίας Καταναλωτή και Εποπτείας της Αγοράς.

5. Βλ. τις εξαιρέσεις στο άρθρο 2 της Οδηγίας ΕΕΚΔ.

6. Αιτιολογική σκέψη 4 της Οδηγίας ΕΕΚΔ.

7. Η Οδηγία επιλέγει τον όρο «έμπορος» σε αντιδιαστολή προς το σχετικό ελληνικό νομικό πλαίσιο, που χρησιμοποιεί τον όρο «προμηθευτής».

νει) να διεκπεραιώνουν τη διαδικασία επίλυσης της διαφοράς με τα μέρη μέσω της πλατφόρμας ΗΕΔ (άρθρο 5 παρ. 4δ του Κανονισμού).

Παρόλο που η Οδηγία ΕΕΚΔ και ο Κανονισμός για την ΗΕΚΔ αποτελούν δυο αλληλοσυνδεόμενες και συμπληρωματικές πράξεις, επισημαίνεται ότι, σε αντίθεση με την ως άνω Οδηγία ΕΕΚΔ που εφαρμόζεται σε online και offline συναλλαγές και σε καταγγελίες καταναλωτών κατά προμηθευτών, ο ως άνω Κανονισμός 1) αφορά μόνο ηλεκτρονικές συναλλαγές, ενώ 2) εφαρμόζεται και όταν η καταγγελία υποβάλλεται από τον έμπορο κατά του καταναλωτή, στον βαθμό που η νομοθεσία του κράτους μέλους της συνήθους διαμονής του καταναλωτή επιτρέπει την επίλυση των διαφορών αυτών μέσω παρέμβασης φορέα ΕΕΔ (άρθρο 2 παρ. 1 και 2 του Κανονισμού). Ούτε η παραπάνω δυνατότητα ενεργοποιήθηκε από τον έλληνα νομοθέτη.

Β. Όταν προκύπτει διαφορά, είναι αναγκαίο οι καταναλωτές να είναι σε θέση να εντοπίζουν γρήγορα τους φορείς ΕΕΔ που είναι αρμόδιοι για την εξέταση της διαφοράς τους και να γνωρίζουν, εάν ο προμηθευτής θα συμμετάσχει ή όχι στις διαδικασίες ενώπιον του φορέα ΕΕΔ. Για το σκοπό αυτό, σύμφωνα με τους κανόνες ΕΕΔ (άρθρο 12 της ΚΥΑ), οι προμηθευτές που είναι εγκατεστημένοι στην Ελλάδα υπέχουν νέο καθήκον ενημέρωσης, το οποίο αφορά, τόσο τις offline, όσο και τις online συναλλαγές.

Ειδικότερα, οι εγκατεστημένοι στην Ελλάδα προμηθευτές που έχουν δεσμευτεί να υπαχθούν σε διαδικασία ΕΕΔ ή είναι υποχρεωμένοι να προσφύγουν σε διαδικασία ΕΕΔ, οφείλουν να ενημερώνουν τους καταναλωτές για τον φορέα ΕΕΔ από τον οποίο καλύπτονται, αναφέροντας και τη διεύθυνση του ιστότοπου του αρμόδιου φορέα ΕΕΔ. Οι παραπάνω πληροφορίες πρέπει να αναγράφονται με σαφή, ευνόητο και εύκολα προσβάσιμο τρόπο στον ιστότοπο του προμηθευτή, αν υπάρχει, και, αν συντρέχει περίπτωση, στους γενικούς όρους και προϋποθέσεις των συμβάσεων πώλησης ή παροχής υπηρεσιών μεταξύ του προμηθευτή και του καταναλωτή.

Εξάλλου, όταν μια διαφορά μεταξύ ενός καταναλωτή και ενός προμηθευτή εγκατεστημένου στην Ελλάδα δεν κατέστη δυνατό να διευθετηθεί μεταξύ τους, ο προμηθευτής οφείλει να παρέχει στον καταναλωτή τις πληροφορίες αναφορικά με τους σχετικούς φορείς ΕΕΔ και να προσδιορίζει κατά πόσον σκοπεύει να τους χρησιμοποιήσει για να επιλύσει τη διαφορά. Οι πληροφορίες αυτές παρέχονται επί χάρτου ή επί άλλου σταθερού μέσου (π.χ. με e-mail). Συνεπώς, ακόμα και στην περίπτωση που ο προμηθευτής δεν υποχρεούται, ούτε έχει εξ υπαρχής αναλάβει τη δέσμευση να υπαχθεί σε διαδικασία ΕΕΔ, οφείλει, σε περίπτωση καταναλωτικής διαφοράς που δεν έχει επιλυθεί εσωτερικά μεταξύ

των μερών, να ενημερώσει τον καταναλωτή με κάποιο σταθερό μέσο για το όνομα και τον ιστότοπο του φορέα ΕΕΔ, που θα ήταν αρμόδιος για την εξέταση της διαφοράς, καθώς και κατά πόσο είναι πρόθυμος να τον χρησιμοποιήσει για το σκοπό αυτό.

Σημειώνεται ότι οι παραπάνω υποχρεώσεις εφαρμόζονται επιπροσθέτως των υποχρεώσεων δύναμει του άρθρου 14 του Κανονισμού για την ΗΕΚΔ για την ενημέρωση των καταναλωτών από τους προμηθευτές ειδικώς επί online συναλλαγών. Σύμφωνα με το παραπάνω άρθρο, έμποροι εγκατεστημένοι στην Ένωση, που συνάπτουν συμβάσεις ηλεκτρονικής πώλησης ή παροχής υπηρεσιών και οι ηλεκτρονικές αγορές που είναι εγκατεστημένες στην Ένωση πρέπει να παρέχουν, μέσα στους δικτυακούς τόπους τους, τον ηλεκτρονικό σύνδεσμο προς την πλατφόρμα ΗΕΔ και να αναφέρουν τη διεύθυνση του ηλεκτρονικού τους ταχυδρομείου. Έμποροι εγκατεστημένοι στην Ένωση που συνάπτουν συμβάσεις ηλεκτρονικής πώλησης ή παροχής υπηρεσιών και οι οποίοι έχουν δεσμευθεί ή είναι υποχρεωμένοι να χρησιμοποιούν έναν ή περισσότερους φορείς ΕΕΔ για την επίλυση διαφορών με τους καταναλωτές ενημερώνουν τους καταναλωτές σχετικά με την ύπαρξη της πλατφόρμας ΗΕΔ και τη δυνατότητα χρήσης της πλατφόρμας ΗΕΔ για την επίλυση των διαφορών τους. Παρέχουν ηλεκτρονικό σύνδεσμο προς τον δικτυακό τόπο της πλατφόρμας ΗΕΔ και, εάν η προσφορά γίνεται μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, στο ίδιο το ηλεκτρονικό μήνυμα. Η ενημέρωση παρέχεται επίσης, κατά περίπτωση, στο πλαίσιο των γενικών όρων και προϋποθέσεων που ισχύουν για τη σύμβαση ηλεκτρονικής πώλησης ή παροχής υπηρεσιών.

Γ. Παρά το γεγονός ότι η Οδηγία ΕΕΚΔ επιτρέπει στα κράτη μέλη την εισαγωγή συστήματος υποχρεωτικότητας της ΕΕΚΔ, οι προμηθευτές δεν υποχρεούνται από τη νέα ελληνική νομοθεσία να αποδεχθούν την εναλλακτική επίλυση μιας διαφοράς. Υποχρεούνται, ωστόσο, να συμμορφωθούν με το κατά τα παραπάνω καθήκον ενημέρωσης. Σε αντίθετη περίπτωση, ο Υπουργός Οικονομίας, Υποδομών, Ναυτιλίας και Τουρισμού επιβάλλει στους προμηθευτές, που δεν τηρούν το κατά τα άνω καθήκον πληροφόρησης του άρθρου 12 της ΚΥΑ την κύρωση της σύστασης για συμμόρφωση. Εάν ο προμηθευτής δεν συμμορφωθεί εντός της ευλόγου προθεσμίας που τάσσεται με τη διοικητική πράξη επιβολής της ως άνω κύρωσης, επιβάλλεται πρόστιμο έως χίλια (1.000) ευρώ. Περιέργως, παρά τη ρητή περί του αντιθέτου διάταξη του άρθρου 18 του Κανονισμού για την ΗΕΚΔ, η ΚΥΑ, μάλλον εκ παραδρομής, δεν προβλέπει κυρώσεις σε περίπτωση παραβίασης διατάξεων του παραπάνω Κανονισμού.

Α. Η ΓΛΩΣΣΑ ΣΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Για τη γλώσσα στη δικαιοσύνη έχουν γραφτεί πάρα πολλά συγγράμματα, δοκίμια, έχουν δημοσιευθεί άρθρα σε περιοδικά και εφημερίδες, έχουν γίνει ομιλίες κ.ά.

Στο κείμενο αυτό θέλω να καταθέσω το πώς βίωσα εγώ τη μετάβαση της γλώσσας στη συγγραφή των δικαστικών αποφάσεων από την καθαρεύουσα στη δημοτική και την άποψή μου για το ύφος του δικαιοσύνη λόγου.

Η γλώσσα στη δικαιοσύνη, μέχρι την καθιέρωση της δημοτικής στη συγγραφή των δικαστικών αποφάσεων με το ν. 1406/1983, ήταν η καθαρεύουσα. Η λόγια γλώσσα, η οποία δεν επηρεάστηκε από την εξέλιξη της μητρικής γλώσσας κατά την περίοδο της αυτοκρατορίας και των σκοτεινών αιώνων της οθωμανικής κυριαρχίας, είχε μεν τη γοητεία της αρχαίας μητέρας της, όμως δεν ήταν ιδιαίτερος κατανοητή, ούτε από τους διαδίκους, που άλλωστε τους αφορούσε, ούτε και από το λαό. Για το λόγο αυτό είχαν αρχίσει να εμφανίζονται δειλά στις δικαστικές αποφάσεις λέξεις και εκφράσεις της δημοτικής γλώσσας, που αποτελούσαν ένα σημαντικό βήμα προόδου και μια διέξοδο από τον ασφυκτικό κλοιό της καθαρεύουσας.

Παρόλα αυτά και παρά το γεγονός, ότι η δικαστική εξουσία πηγάζει από το λαό και οι δικαστικές αποφάσεις εκτελούνται στο όνομά του, ο λαός που έκρουε τη θύρα της δικαιοσύνης δεν γινόταν κοινωνός του παρατιθέμενου δειπνού, γιατί η δικαιοσύνη του μιλούσε σε μια ακατανόητη γλώσσα με έννοιες και λέξεις άγνωστες γι' αυτόν. Το ζητούμενο, λοιπόν, ήταν να πλησιάσει η δικαιοσύνη το λαό και όχι ο λαός τη δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη έπρεπε να κατέβει από το βάθρο της, να αφήσει τη λόγια γλώσσα, να πλησιάσει το λαό, να αφουγκραστεί τη γλώσσα που μιλούσε και να την ενσωματώσει στις αποφάσεις της. Έτσι, κλήθηκαν οι δικαστικοί λειτουργοί, οι δικηγόροι, οι συμβολαιογράφοι και γενικότερα οι υπηρετούντες τη δικαιοσύνη –που μέχρι τότε έγραφαν τα κείμενά τους στην καθαρεύουσα και ήταν όχι μόνο εξοικειωμένοι, αλλά και είχαν εθιστεί σ' αυτή- να γράψουν στη δημοτική, να μεταφέρουν δηλαδή την ομιλούμενη γλώσσα στα κείμενά τους. Αυτό μπορεί να φαίνεται εύκολο κατ' αρχήν, αλλά στην πράξη μόνο εύκολο δεν ήταν. Η πλειοψηφία των δικαστικών λειτουργών, μεταξύ

« **ΗΛΙΑΣ ΚΟΝΤΟΖΑΜΑΝΗΣ**

Πρόεδρος Εφετών Δ.Δ.
Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου
Διεύθυνσης του Διοικητικού
Εφετίου Θεσσαλονίκης

των οποίων κι' εγώ, μεταγλωττίσαμε τα κείμενά μας από την καθαρεύουσα στη δημοτική, υπέρμαχοι της δημοτικής και γνήσιοι απόγονοι των δημοτικιστών του περασμένου αιώνα, με αποτέλεσμα πολλές αποφάσεις μας, να περιέχουν λάθη γραμματικά και συντακτικά, καθώς και εκφράσεις, που δεν ταιριάζουν στο ύφος του γραπτού δικαιοσύνη λόγου.

Διαβάζοντας τώρα ορισμένες αποφάσεις μας, ιδιαιτέρως των ετών 1985 – 1987, συναντάμε λέξεις και εκφράσεις, όπως: του αιτούντα, του προσφεύγοντα, η υπόθεση πρέπει να συζητηθεί παραπέρα, η προσφυγή είναι φανερά απαράδεκτη, δικάστρια, πρωτοδίκισσα, εφέτισσα, της γραμματέας, κ.ά.

Με την πάροδο του χρόνου, ευτυχώς σύντομα, αντιληφθήκαμε, ότι με τις εκφράσεις αυτές αλλοιώνουμε τη γλώσσα, ότι γράφουμε σε μια γλώσσα που δεν την ομιλούμε, γι' αυτό και πλησιάσαμε πάλι τη ζωντανή δημοτική γλώσσα, κρατώντας ορισμένες λόγιες λέξεις και εκφράσεις, οι οποίες, όμως, δεν προσδίδουν κάποια ιδιαιτερότητα στη γλώσσα της δικαιοσύνης, ούτε την αποκόπτουν από τη δημοτική. Δεν χρησιμοποιούσαμε, πλέον, λέξεις α) που δεν μας άρεσε η αντήχησή τους στην εκφορά του λόγου, π.χ. παραπέρα, αντί για περαιτέρω, β) που δεν ήταν σωστές γραμματικά και συντακτικά, π.χ. του προσφεύγοντα, αντί του προσφεύγοντος, φανερά απαράδεκτη, αντί του προφανώς απαράδεκτη, γ) που, ναι μεν αναφέρονται στην αρχαία ελληνική γραμματεία («οράτε γουν την φιλοσοφίαν αυτήν μεθ' υμών δικάστριαν ποιούμαι έγωγε», Λουκιανός, Αλιεύς 9), αλλά δεν είναι εξοικειωμένη ακουστικά η σύγχρονη γλώσσα μ' αυτές, π.χ. δικάστρια, αντί δικαστής, δ) που δεν χρησιμοποιούνται στην ομιλούμενη γλώσσα, έστω και αν για μερικούς είναι ορθές γραμματικά, π.χ. πρωτοδίκισσα, εφέτισσα, αντί πρωτοδίκης, εφέτης, και ε) που αποκρούονται από το γλωσσικό αίσθημα, π.χ. της γραμματέα, αντί της γραμματέας (ο τελευταίος τύπος προτείνεται από τον Θ. Καρζή).

Τελικά, στη δικαιοσύνη επικράτησε η δημοτική γλώσσα, χωρίς ιδιωτισμούς και ακρότητες, χωρίς βαρβαρισμούς και σολοικισμούς, η οποία αποτελεί τη φυσική οργανική εξέλιξη της ελληνικής γλώσσας στην ιστορική διαδρομή της ενιαίας γλωσσικής παράδοσης των Ελλήνων (ΣΤΕ Ολομ.

5148/1987). Η αποδοχή των νομικών όρων, π.χ. ενοχή εις ολόκληρον, οιονεί νομή, ο καθ' ού κ.λ.π., ούτε τη φυσιογνωμία του δημοτικού λόγου νοθεύει, ούτε ξενίζει, επειδή ακριβώς οι όροι αυτοί έχουν παγιωθεί σε γλωσσικούς τύπους,

καθιερωμένους και γενικά αποδεκτούς. Τη γλώσσα, άλλωστε, τη συγκροτεί κυρίως η δομή της, η γραμματική της και η σύνταξη και όχι το λεξιλόγιό της (Α. Σταυράκης, Νεοελληνική Νομική Γλώσσα και Ορολογία 2000).

Β. ΤΟ ΔΙΚΑΙΪΚΟ ΥΦΟΣ Γ

Ο δικαστής στη σύγχρονη εποχή δεν μπορεί να είναι ο δικαστής που γνωρίζει μόνο τους νόμους ή τη νομολογία, αλλά πρέπει να είναι διανοούμενος, μια πολύπλευρη προσωπικότητα μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι, το οποίο συχνά μεταβάλλεται, δημιουργώντας νέα κοινωνικά φαινόμενα, ή επιτείνοντας την έξαρση των ήδη υπαρχόντων, όπως η κοινωνική βία, η μη αποδοχή της διαφορετικότητας, οι αλλοδαποί, οι μειονότητες, η οικονομική εξαθλίωση, κ.ά.

Δεν είναι δυνατόν, λοιπόν, ο δικαστής του 21ου αιώνα, σε μια εποχή ιδιαιτέρως μεταβατική, σε μια εποχή, να μεν ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, αλλά και έντονης αμφισβήτησης αξιών και παλαιών προτύπων, να μένει κλεισμένος στο γραφείο του και να παρακολουθεί ως θεατής, να περνούν από μπροστά του τα φαινό-

μενα αυτά, σαν κινηματογραφική ταινία. Πρέπει να βρίσκεται μέσα στην κοινωνία, να ακούει τον παλμό της και να έχει τα εφόδια εκείνα, ώστε να εφαρμόσει το νόμο σύμφωνα με το δέον γενέσθαι στη συγκεκριμένη περίπτωση. Το τελευταίο, δηλαδή «η συγκεκριμένη περίπτωση» είναι αυτό που τον διαφοροποιεί από τα λοιπά όργανα της κρατικής εξουσίας. Γι' αυτό και ο λόγος του, που δεν συνδέεται μόνο με νομικές γνώσεις, αλλά και με ιδέες και με πανανθρώπινες ηθικές αξίες, όπως της δικαιοσύνης, της επιείκειας, της δίκαιης δίκης κλπ., δεν μπορεί να είναι συναισθηματικά ψυχρός.

Ο δικανικός λόγος έχει αισθητική, γιατί η αισθητική είναι ηθική. Έχει συναισθηματικό, χωρίς να είναι ποιητικό. Έχει στοιχεία λογοτεχνίας, χωρίς να

είναι λογοτεχνικός. Η αισθητική αυτή δεν αντιστρατεύεται το γεγονός, ότι το δικαϊκό ύφος πρέπει να είναι «αναλυτικό, εξηγητικό, αποδεικτικό, αφαντίστο και νηφάλιο. Ρητορείες, πομπώδεις εκφράσεις και λεκτική εκζήτηση, δεν έχουν θέση. Η διατύπωση των δικαστικών αποφάσεων πρέπει να είναι λιτή και σαφής. Φράσεις μικρές και εύληπτες» (Στεφ. Μαθίας, Ελλ. Δ. 31,33). Συμπερασματικά, η γλώσσα της δικαιοσύνης είναι η δημοτική, χωρίς η αποδοχή και διατήρηση νομικών όρων να νοθεύει τη φυσιογνωμία του δημοτικού λόγου με ύφος αισθητικό μεν, αλλά λιτό, ανεπιτήδευτο, προπαντός πειστικό και κατανοητό στους διαδίκους, η ζωή, η αξιοπρέπεια, η τιμή και η περιουσία των οποίων επηρεάζεται από τις δικαστικές αποφάσεις.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΩ ΚΑΙ Η ΒΑΡΩΝΗ ΤΗΣ ΤΖΑΖ... 1815, 1913 ΚΑΙ 2015

Να συμφωνήσουμε σε ορισμένα βασικά για να προχωρήσω.

1. Κανείς μας δεν έχει πρωτογενή γνώση.

Όλα έχουν ειπωθεί πριν από μας. Εμείς απλά ως μηρυκαστικά αναμασάμε. Δηλαδή μετά από όλους τους φιλοσόφους εσύ τώρα το 2015 τι θα μας πεις;;; (βλ κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας ..μεγάλο σπορ).

2. Μεγαλώνουμε με διάφορες εσφαλμένες λάθος απόψεις. Με ψεύτικες ιστορίες.

3. Η γνώση είναι δύναμη. Εάν δεν διαβάζεις στερεύεις. Και αν στερέψεις σε παρέες θα λες τα ίδια και τα ίδια..

Ίσως μοναδικό φαινόμενο ο Έλληνας και δη ο θαμών καφενείου- καφέ- ρεστοράν όπου μπορεί (και αν ακόμη έχει ενημερωθεί για ένα θέμα πριν πενήντα χρόνια) να μιλάει, να αναλύει και να προσπαθεί να πείσει επί παντός επιστητού.

Ναι πήγαινε σε ένα καφενείο χωριού και ο βοσκός (τυχαία η αναφορά) μπορεί να σου αναλύσει τι είναι η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών .

Ε εδώ ξέρουν οι παντός είδους Οικονομίες, Τσαπανίδου, Καμπουράκηδες Χατζηνικολάου κ.λπ. και δεν θα ξέρει ο βοσκός; Αφού από εκείνους τα αφουγκράζεται.

Άλλη παγκόσμια πρωτοτυπία. Σε όλο το κόσμο οι δημοσιογράφοι λένε - παραθέτουν ειδήσεις.

Εδώ είναι απλά παν-επιστήμονες. Παντογνώστες.

Αεροπλάνο έπεσε..λένε την είδηση και μετά ... ξέρουν να σου πουν πως κατασκευάζεται ..Αν χρειαστεί μπορεί και να το προσγειώσουν...

Μπορεί λοιπόν ο Έλληνας να είναι κλεισμένος σε ένα καφενείο τρία χρόνια, να τον ρωτήσεις κάτι που έγινε πρώτη φορά μέσα σε αυτά τα χρόνια και θα στο αναλύσει ...(εκεί ποντάρουν λοιπόν όσοι ποντάρουν **..στον περίφημο Έλληνα ψηφοφόρο..**).

4. Πολλές φορές ακούμε διάφορα δεν τα κατανοούμε , αλλά μετά από καιρό, η μετά από πολύ καιρό ακούμε κάτι ακόμη σχετικό ,κάτι άλλο πιο σχετικό και σαν ένα πάζλ που συμπληρώνεται αίφνης να όλη η εικόνα.

5. Όταν διαβάζουμε κάτι καλό ,κάτι αναλυτικό, κάτι χρήσιμο βρε αδερφέ καλό είναι να το μοιραζόμαστε.

Όχι για κανένα άλλο λόγο ,αλλά για να γίνει συζήτηση, να ακουστούν αντίθετες απόψεις και από

την αντίθεση να βγει η σύνθεση..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Α. ΝΕΜΕΤΗΣ

Δικηγόρος

Λοιπόν το παζλ που λέγαμε.

Τόσα χρόνια λοιπόν εγώ όταν μεγάλωνα, πίστευα ότι τις μάχες τις κέρδιζαν οι γενναίοι στρατιώτες ,οι πιο δυνατοί ,αυτοί με τον πιο καλό στρατό και αξιωματικούς κλπ κλπ

Ναι δεν διαφωνώ.

Αλλά στην πορεία των ετών ανακάλυψα (από άλλους) ότι υπάρχει και ένας άλλος παράγων που δυστυχώς είναι ο πιο σημαντικός.

Εγώ από τότε τα απομυθοποίησα λοιπόν όλα αυτά. Προσωπική

θέση. Δεν ζητώ να την ασπαστείς επ ουδενί.

Εγώ επικοινωνώ μαζί σου να σου θέσω κάποια στοιχεία και κάποιες πληροφορίες.

Άκουσε τις, ψάξε και συ και στο τέλος διαμόρφωσε την δική σου άποψη η ανέτρεψε τη δική μου.

Και όλο αυτό θα σου δώσει απαντήσεις για τα πεπραγμένα των τελευταίων ετών της οικονομικής κρίσης και των σε βάρος μας διαφόρων μέτρων που έγιναν εν ονόματι αυτής.

Τι σχέση λοιπόν έχει το 1815, το 1913 και το 2015;

Η μάχη του Βατερλώ και η τζαζ και η βαρώνη;

Απόλυτη.

" Κάτοχος απεριόριστου πλούτου καυχείται πως από αυτόν κρίνεται η ειρήνη και ο πόλεμος και πως η οικονομική διευκόλυνση των εθνών εξαρτάται από ένα νεύμα του. Οι ανταποκριτές του είναι αναρίθμητοι, οι αγγελιαφόροι του ταχύτεροι από εκείνους των ηγεμόνων και των μοναρχών. Οι υπουργοί του κράτους πληρώνονται από αυτόν. Κυρίαρχος των κυβερνήσεων της ηπειρωτικής Ευρώπης ποθεί να κυβερνήσει και εμάς τους ίδιους".

Αυτά είναι τα λόγια του ριζοσπάστη βουλευτή Τόμας Ντανσκπό το **1828** (σημείωνε ημερομηνίες ...ο προπάππους σου είχε γεννηθεί τότε;). Ο άνθρωπος στον οποίο αναφερόταν ήταν ο Νείθαν Μάγιερ Ρότσιλντ ιδρυτής του υποκαταστήματος στο Λονδίνο της μεγαλύτερης τράπεζας του κόσμου για ολόκληρο σχεδόν το δέκατο ένατο αιώνα .

Διευκρίνιση ευθύς εξαρχής προς αποφυγή άσκοπων παρανοήσεων. Μαγκιά του και μεγάλη .. διότι όταν αυτός συνελάμβανε την έννοια των ομολόγων (τοοοοτεεε)οι παππούδες μας τρώγανε τα χρώματα στα χωράφια..

Ναι αυτά τα ομόλογα που ακούς τόσα χρόνια τώρα. Ο τύπος υψίστης ευφυΐας τοοοοτε τα πιασε

τα θέματα.

Μπροστά από την εποχή του.

Ναι το τραπεζικό σύστημα από το 1700 ίσως και νωρίτερα στήθηκε (δεν εισφέρω φαντάζομαι κάτι καινούργιο με αυτό).

Πάμε παρακάτω.

Πριν από χρόνια λοιπόν κάποιος σε μια παρέα, είχε πει ότι στην μάχη του Βατερλώ παίχθηκε το πρώτο μεγάλο χρηματιστηριακό παιχνίδι.

Τον κοιτάξαμε παράξενα. Τι λέει ο άνθρωπος είναι στα καλά του; ..σκεφθήκαμε..

Κάποιοι μπορεί να το ξέρουν, κάποιοι μπορεί να το ακούν πρώτη φορά .

Τότε καμία σημασία έδωσα.

Δεν με αφορούσε τίποτε από τα δυο. Ούτε το Βατερλώ ούτε τα χρηματιστηριακά παιχνίδια όπως δεν με αφορούν και τώρα και ποτέ.

Αυτό είναι άλλο θέμα.

Ποια είναι η πληροφορία .

Το πρωινό της 18ης Ιουνίου 1815 67.000 Βρετανοί Ολλανδοί και Γερμανοί στρατιώτες υπό τις διαταγές του δούκα του Ουέλιγκτον βρισκόνταν σε επιφυλακή στο πεδίο του Βατερλώ κοντά στις Βρυξέλλες προκειμένου να αντιμετωπίσουν ένα σχεδόν ισάριθμο στρατό Γάλλων στρατιωτών υπό τις διαταγές του γάλλου αυτοκράτορα Ναπολέοντα Βοναπάρτη.

Η μάχη του Βατερλώ υπήρξε το αποκορύφωμα των συγκρούσεων μεταξύ Βρετανίας και Γαλλίας οι οποίες με κάποια διαλλείματα διήρκεσαν πάνω από δύο δεκαετίες.

Όμως δεν επρόκειτο απλώς για μια μάχη μεταξύ δυο στρατών. Συγχρόνως ήταν και μια σύγκρουση μεταξύ ανταγωνιστικών χρηματοοικονομικών συστημάτων. Το γαλλικό που υπό τον Ναπολέοντα είχε καταλήξει να βασίζεται στις λεηλασίες (στη φορολόγηση των κατακτημένων ... είπες κάτι ;σου θύμισα κάτι; όχι; δεν πειράζει) και το βρετανικό που βασιζόταν στο χρέος. (για τους ποδοσφαιρόφιλους θα θυμίσω αυτό που κυκλοφόρησε για τον τελικό παγκόσμιου κυπέλλου που κέρδισε η Γαλλία την Βραζιλία ότι ήταν προαποφασισμένο, γιατί ήταν μια μάχη μεταξύ αν θυμάμαι καλά νίκη και adidas η ryma και όχι μάχη στο τερν του γηπέδου..).

Και πάμε στο σημείο που σου έλεγα φίλε μου καλέ .. καλέ μου φίλε..

Ποτέ δεν είχαν εκδοθεί τόσο πολλά ομόλογα προκειμένου να χρηματοδοτηθεί μια στρατιωτική σύγκρουση.

Σύμφωνα με έναν παλιό θρύλο η οικογένεια Ρότσιλντ όφειλε τα πρώτα εκατομμύρια της περιουσίας της στην επιτυχή υπόθεση που έκανε ο Νέιθαν σχετικά με τον αντίκτυπο που θα είχε η έκβαση της μάχης στην τιμή των βρετανικών ομολόγων.

Σύμφωνα με κάποιες εκδοχές της ιστορίας ο Νέ-

ιθαν παρακολούθησε αυτοπροσώπως την μάχη, διακινδύνευσε σε μια καταιγίδα του στενού της Μάγχης προκειμένου να φτάσει έγκαιρα στο Λονδίνο, πριν από τα επίσημα νέα της νίκης του Ουέλιγκτον, και αγόρασε ομόλογα προτού προλάβουν να εκτοξευτούν οι τιμές στα ύψη τσεπώνοντας από 20 έως 135 εκατομμύρια λίρες.

Ήταν ένας θρύλος που οι ναζί αργότερα έβαλαν τα δυνατά τους για να τον διανθίσουν με ανύπαρκτα στοιχεία.

Το 1940 ο Ζοζέφ Γκaiμπελς ενέκρινε την απελευθέρωση των DIE ROTHSCILDS παρουσιάζοντας ένα γλοιώδη Νέιθαν να λαδώνει κάποιο γάλλο στρατηγό προκειμένου να διασφαλίσει την νίκη του Ουέλιγκτον και, στη συνέχεια, φτάνοντας στο Λονδίνο, να διαστρεβλώνει εσκεμμένα την έκβαση, με σκοπό να επισπεύσει τις πωλήσεις πανικού των βρετανικών ομολόγων για να τα κάνει ανάρπαστα, αγοράζοντας τα σε εξευτελιστικές τιμές. Ωστόσο η πραγματικότητα ήταν εντελώς διαφορετική.

Οι Ρότσιλντ όχι μόνο δεν απέκτησαν χρήματα με τη νίκη του Ουέλιγκτον αλλά λίγο έλειψε να καταστραφούν εξαιτίας της. Η περιουσία τους δεν φτιάχτηκε χάρη στο Βατερλώ αλλά σε πείσμα της.

Προσπερνώ τις επόμενες πληροφορίες και παραθέτω.. "Το χρήμα είναι ο θεός της εποχής μας" διακήρυττε ο γερμανός ποιητής Χάινριχ Χάινε τον Μάρτιο του 1841" και ο Ρότσιλντ είναι ο ροφητής του.."

Αυτό είναι ένα κομμάτι του πάζλ και ότι κατάλαβες κατάλαβες.

Πριν από μέρες από διαφήμιση αγόρασα ένα βιβλίο "Η βαρώνη της Τζαζ". Εντυπωσιακός ο τίτλος όπως όλων των βιβλίων, αλλά το περιεχόμενο είναι εκείνο που πρέπει να βλέπεις.

1913 λοιπόν.

Γεννιέται η Βαρώνη Νικα ντε Κεβινγκσβάρερ το γένος Ρότσιλντ.

Παραχαϊδωμένη από την παιδική της ηλικία με πλήθος ανθρώπων γύρω της να εκπληρώνουν κάθε επιθυμία της ,μεγάλωσε σε πολυτελή μέγα-ρα γεμάτα με έργα τέχνης. Αργότερα παντρεύτηκε έναν γοητευτικό Βαρόνο με τον οποίο απέκτησε πέντε παιδιά.

Της ανήκε ένας εκπληκτικός εξοχικός πύργος στη Γαλλία, τα φορέματα της σχεδιάζαν διάσημοι μό-διστροι, πιλόταρε αεροπλάνα, οδηγούσε σπορ αυτοκίνητα και έκανε ιππασία. Μέλος μια λαμπρής υψηλής κοινωνίας κυκλοφορούσε σε κοσμοπολίτικους κύκλους με μεγιστάνες ,μέλη βασιλικών οικογενειών, διανοούμενους, πολιτικούς και πλει μπόι.

Είχε την δυνατότητα να κάνει οτιδήποτε και οποιαδήποτε γνωριμία και να πηγαίνει όπου ήθελε.

Για κάποιον που ζει στη φτώχεια αυτή η ζωή ακούγεται παραδεισένια.

Και όμως μια μέρα η Νίκα εγκατέλειψε τα πάντα και πήγε να ζήσει στη Νέα Υόρκη αλλάζοντας τους φίλους της αριστοκράτες με μια παρέα από ταλαντούχους περιπλανώμενους νέγρους μουσικούς.

Ερωτεύτηκε λοιπόν τον μουσικό Τελόνιους Μόνκ τον οποίο θεωρούσε μεγαλοφυΐα στην ίδια κλίμακα με τον Μπετόβεν. Τον αποκαλούσε "ο Αϊνστάιν της μουσικής". Αν υπήρχαν επτά θαύματα στον κόσμο έλεγε... εκείνος ήταν το όγδοο.

Μπορεί όποιος θέλει να διαβάσει το βιβλίο για την επεισοδιακή και απίστευτη ζωή αυτής της απογόνου των Ρότσιλντ η οποία απεβίωσε το 1988 ύστερα από μια καρδιοχειρουργική επέμβαση μπάιπας στην Νέα Υόρκη.

Την ιστορία λοιπόν αυτής της γυναίκας την αποτυπώνει σε αυτό το βιβλίο, η ανιψιά της Χάνα Ροτσιλντ, κόντρα σε κάθε πρωτόκολλο που μέχρι τότε τηρούσαν οι Ρότσιλντ, όπως αφηγείται η συγγραφέας.

Σε κάποια από τις σελίδες του βιβλίου περιγράφει για ένα φιλμάκι που αποτύπωνε σκηνές προσωπικές του γκρουπ της τζαζ που έπαιζε ο Μόνκ.

Περιγράφει λοιπόν η Χάνα.

" Σε αυτά τα αποσπάσματα είδα φευγαλέα για πρώτη φορά τον Τελόνιους Μόνκ. Κάπου στο βάθος φαινόταν η θεία του πατέρα μου.

"Γνωρίζετε ποια είναι αυτή; ρωτά ο αρχιερέας της τζαζ στο κινηματογραφικό συνεργείο την ώρα που χορεύει στο μικροσκοπικό υπόγειο.. Καθώς στροβιλίζεται μέσα σε ένα κομψό κουστούμι, σταγόνες ιδρώτα γυαλίζουν πάνω στο σκούρο δέρμα του. Ο Μόνκ ξαφνικά στρέφεται στην κάμερα με αποφασιστικότητα.

"Ρε ξέρετε ποια είναι αυτή; κραυγάζει προς την κάμερα.

Κανείς δεν απαντά και ο Μόνκ δείχνει στην απέναντι πλευρά του δωματίου. Η κάμερα ακολουθεί το βλέμμα και εστιάζει σε μια λευκή γυναίκα την Νίκα η οποία περιτριγυρίζεται από τέσσερις νέγρους..η κάμερα καταγράφει την σκηνή..

"Είναι μια Ρότσιλντ" επιμένει ο Μόνκ.. Η οικογένεια της χρηματοδότησε τον βασιλιά για να νικήσει τον Ναπολέοντα"..

Στράφηκε ξανά προς την Νίκα "λέω σε όλους ποια είσαι. Είμαι περήφανος για σένα.."

"Μην ξεχνάς ότι πλήρωσαν και για την διώρυγα του Σουέζ" απαντά εκείνη.

- Μα αυτό έγινε τουλάχιστον έναν χρόνο πριν... πετάγεται ένας νεαρός μουσικός...

"Ορίστε η διώρυγα του Σουέζ" λέει η Νίκα που δαγκώνει το τσιγάρο της με τα μπροστινά δόντια και κρατά μια φανταστική διώρυγα στο χέρι της .."

18151931...2015..

Ποιος πρωθυπουργός, ποιες εκλογές, ποιες κυβερνήσεις ποιες τρόικες και περεστρόικες και κουαρτέτα..

Και συ φίλε συνοδοιπόρε που διαβαίνεις κάθε μέρα το πιο πολυσύχναστο καοστάρι δρόμου από δικηγόρους στη Θεσσαλονίκη (οδός κανάλ νταμούρ - Φράγκων μέχρι Δωδεκανήσου) ακόμη αναρωτιέσαι ποιος είναι ο επόμενος καταλληλότερος; ποιος κάνει την πιο σκληρή διαπραγμάτευση με τους δανειστές;; (σου είπε κανείς τόσα χρόνια ένα όνομα δανειστή;). Και εσύ αιθεροβάμονα φίλε φίλη που λες αυτή την χιλιοειπωμένη και κουρασμένη πλέον έκφραση "σήκω από το καναπέ να πάμε να πολεμήσουμε..."

Αναρωτήθηκες ποτέ;

Τι σημαίνει αυτό που ο πολύ ταλαντούχος ηθοποιός Χαραλαμπόπουλος διαφημίζει με τον Ιάπωνα; Αυτά τα μηχανάκια EOS; Που ο ψαράς στου καπάνη κοροϊδεύει τον άλλο που δεν έχει;;;

Η αν σηκωθούμε από τον καναπέ θα καταλάβουμε..;

Έχεις πιάσει άραγε τι σημαίνει αυτό;

Κοροϊδεύεις την γριούλα του κατηχητικού ίσως την πιο φανατική που δεν αγόραζε προϊόντα με bar code;

Εσύ πιστεύεις είσαι πιο έξυπνος από αυτήν την μαχήτρια της ζωής; Αυτή που δεν θέλει κωδικούς και big brother;

Αναρωτήθηκες ποτέ τι σημαίνουν όλα αυτά, την ώρα που αναλύεις στα καφέ και συ επί παντός επιστητού, τα πράγματα για τα οποία έχεις όπως και γω την μαύρη μας την τύφλα;

Ναι εσύ που έχεις να πληρώσεις 23% ΦΠΑ, φόρο σε λίγο 29% ..προκαταβολή φόρου 100%, επίδομα αλληλεγγύης ..ΕΝΦΙΑ ..τα έξοδα όλα εσύ, η γυναίκα και τα παιδιά σου δικά τους ...(τραγούδι με ερμηνεύτρια Βιτάλη -είμαι εξάρτημα της μηχανής .και ο γιος μου το ανταλλακτικό -... η του Άσιμου .. για κανένα π..τη. δεν θυσιάζομαι;;) .. σου λένε αυτά τα τραγούδα κάτι;

Οι στιχουργοί απλά είδαν κάποιες δεκαετίες μπροστά..

Και σου λέει τώρα θα βάλεις μηχανάκι να βοηθήσεις να διορθώσουμε τα αδιόρθωτα.

Σύμφωνοι μαζί σας.

Αλλά επειδή αυτό το μηχανάκι θα στο δώσει τράπεζα (ο ιδιώτης δηλαδή και όχι το κράτος) θα το πληρώσεις. Α και σε κάθε ηλεκτρονική συναλλαγή επί του ποσού θα παίρνει (εκτός από όλα τα παραπάνω) η τράπεζα προμήθεια 2%.

Δηλαδή 500 ευρώ η συναλλαγή; 2% στο ποσό αυτό προμήθεια.

Μα αφού είναι ηλεκτρονική.

Μα αφού θα απολύσεις τραπεζικούς υπαλλήλους, διότι ένας μόνο χρειάζεται να βλέπει τις οθόνες γιατί και αυτό το χαράτσι; και άλλο 2%;; Ούτε εγώ ξέρω να απαντήσω.

Σου είπε κανείς όλα αυτά τα τελευταία 5 χρόνια τι συμβαίνει σε άλλες χώρες για όλα αυτά τα οποία μας ταλανίζουν;

Σου είπε κανείς ότι στην Αμερική ο ΦΠΑ είναι 7%; Εμένα έτσι μου είπαν.

Κάνε τους συνειρμούς σου..

Και τι προτείνεις με όλα αυτά που μας είπες;

Εγώ; τι να προτείνω;.. ποιος είμαι εγώ που θα προτείνω.

Πως το λένε;

Όταν θες ειρήνη ετοιμάσου για πόλεμο;

Όπως λένε η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση στο ποδόσφαιρο;..

Ε απλά υπάρχει μια επιλογή αν θες την παίρνεις.

Απλά πεθαίνεις γνωρίζοντας.

Θα μου πεις έτσι είσαι πιο ευτυχισμένος; τι να σου πω; διαλέγεις και παίρνεις.. και με άγνοια πάλι θα πεθάνεις.

Εγώ έχω άλλο ρητό. Αν είσαι κάθε μέρα αποφασισμένος ότι μπορεί να πεθάνεις, ίσως ζεις πολύ καλύτερα από τον πονηρό διπλανό σου που πιστεύει ότι δεν θα πεθάνει ποτέ.

Σε κάθε περίπτωση φίλε μου, δικηγόρος είσαι ΞΥΠΝΑ. Τουλάχιστον μην κατανalώνεις τις φόλες που σου ρίχνουν κάθε μέρα ,αυτές που ακούς και βλέπεις.

Το οφείλεις στον εαυτό σου, στην λογική σου και στην οικογένεια σου.

Σεβάσου το λιγοστό μυαλό που μας άφησαν να έχουμε χωρίς να μας το ζαλίζουν.

Για αυτό στο δρόμο "κατοστάρι" πες κάτι νέο, κάτι πιο δημιουργικό και όχι αν φοράει η πότε θα φορέσει γραβάτα; αν έκανε φωτογράφιση η πρώην βουλευτής, αν είχε δίκιο η Ζωή.. αν έπρεπε να γίνει κατάληψη του νομισματοκοπείου κ.λ.π.

Εδώ ρε φίλε σου λέει ο Λεβέντης (έμενα συμπαθής μου είναι από τότε που πήγε ο πολὺς δημοσιογράφος τότε και μετέπειτα υπουργός Παναγιωτόπουλος να τον ξεφτιλίσει με τις πίτσες στην εκ-

πομπή του και του έγινε μπουόμερανγκ κα ξεφτιλίστηκε ο Παναγιωτόπουλος και άλλαξε εκπομπή -γιατί μόνο χαζός δεν είναι ο Λεβέντης...) τα μεγαλύτερα ποσοστά τα συγκέντρωσε από νέους της Θεσσαλονίκης..

Δηλαδή 50 ετών εσύ..η μάνα σου 88 και γράφεις εσύ το σπίτι σου στην μάνα σου..

Μα τι άλλο θες να δεις για να καταλάβεις πόσο μα πόσο τηλεκατευθυνόμενα είναι όλα; πόσο ;;;

Α και σε παρακαλώ ,σε εκλιπαρώ, σε ικετεύω, αν ποτέ μιλήσουμε μαζί , μην μου πεις αυτή την φράση που με κόβει σαν γυαλί και μου προξενεί αυθωρεί και παραχρήμα εμετό....

"μα ο Λάος τους ψήφισε ..τέτοιοι που είμαστε καλά να πάθουμε.. αξίζουμε αυτούς που ψηφίζουμε..."

Υ.Γ: Τις πρώτες πληροφορίες τις πήρα από ένα -ίσως από τα καταπληκτικότερα βιβλία που έχω διαβάσει- και εξηγεί τα πάντα για το χρήμα και τι είναι αυτό που ζούμε .

"Η εξέλιξη του χρήματος" ..Ενός καθηγητή του Χάρβαρντ Niall Ferguson.

Δεν χρειάζεται να διαβάσεις άλλο. Ποιοι οικονομολόγοι και κουραφέξαλα και οικονομικές πολιτικές και αναπτύξεις και σάπια άλογα.

Τρεις λέξεις είναι όλο αυτό: τόκος --δανεισμός χρήματος από ιδιώτες και ποσοστό αποθέματος 10% στις τράπεζες.

Φθάνουν και παίρνεις νόμπελ οικονομίας η το νόμπελ "ανοίγουν τα μάτια σου και δεν ξανακλείνουν" ..όχι από την γνώση .. αλλά από το δούλεμα που τρώμε.....

Και διευκρινίζω ούτε τον NIALL έτυχε να γνωρίσω ποτέ, ούτε ξέρω κανέναν από τις εκδόσεις που το εξέδωσαν ...

Και φυσικά δυστυχώς ούτε την Νίκα γνώρισα ποτέ... γιατί ούτε μουσικός ήμουν ποτέ...

ΟΙ ΕΓΚΑΘΕΤΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΟΒΟΥΝ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ!!!

Είναι κοινό μυστικό αν και πλέον καταφανέστατο, πως στους δρόμους της Θεσσαλονίκης και πολλών άλλων περιοχών ανά την Ελλάδα, τα δέντρα κόβονται. Παρατηρούμε με λύπη τους εγκαθέτους της παγκοσμιοποίησης να «κλαδεύουν» δήθεν τα δέντρα, αλλά αυτό μόνο «κλάδεμα» δεν είναι παρά πετσόκομμα. Άλλωστε, το «κλάδεμα» των δέντρων είναι γνωστό ότι γίνεται σε συγκεκριμένες εποχές και σε συγκεκριμένους μήνες. Όμως εμείς παρατηρούμε ότι αυτό το περίφημο «κλάδεμα», γίνεται καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου είτε με παγωνιά είτε και εν μέσω καύσωνος. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατικής Αναγέννησης, Στυλιανός-Άγγελος Παπαθεμελής, στηλίτευσε, καυτηρίασε και υπογράμμισε το γεγονός, κατά την προεκλογική του εκστρατεία για τις Δημοτικές Εκλογές του 2010 στη Θεσσαλονίκη. Οι εγκαθέτοι της παγκοσμιοποίησης δεν έχουν θεό. Οτιδήποτε καλαισθη-

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόρος

« ————— »
το πρέπει να πολεμάται, να υποβαθμίζεται και να συντρίβεται. Οτιδήποτε προάγει το κοινό καλό και την πολύτιμη δημόσια υγεία, πρέπει να συρρικνώνεται και να ματαιώνεται. Το «κλάδεμα» ή αλλιώς η σφαγή των δέντρων, γίνεται τοιουτοτρόπως και σε άλλες χώρες του κόσμου.

Οι οπαδοί, οι υπηρέτες ή καλύτερα τα πόνια της παγκοσμιοποίησης, έχουν διδαχτεί καλά το μάθημά τους, πως οι πολίτες ανά όλο τον κόσμο, οι πληθυσμιακές ομάδες, πρέπει να πεθαίνουν και ένας τρόπος είναι αυτή η σφαιστική συμπεριφορά, το δήθεν «κλάδεμα» των δέντρων. Άτομα ανίδια επιστρατεύονται γι' αυτή τη δουλειά, ακόμη και οικοδόμοι. Πόσοι όμως από εμάς έχουν την πυγμή, τον οίστρο και το θάρρος να κατανοήσουν-ποιοί κινούν τα νήματα πίσω από τις κουίντες και να συντρίψουνε τους εγκαθέτους της παγκοσμιοποίησης που «κλαδεύουν» ή καλύτερα σφάζουν τα δέντρα;

Η ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΣΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ ΕΞ' ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΤΗΤΑΣ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 183 έως 208 ΚΠΔ που αφορούν την πραγματογνωμοσύνη στην ποινική διαδικασία προκύπτει ότι η διενέργειά της, ενόψει και της ιδιαίτερης αποδεικτικής ισχύος της, διέπεται από ένα πλέγμα διασφάλισης των προσόντων των πραγματογνωμόνων, της αντικειμενικότητάς τους, καθώς και της ποιότητας της πραγματογνωμοσύνης. Η τελευταία επιχειρείται να διασφαλιστεί κυρίως με την επιταγή να είναι γραπτή και αιτιολογημένη, κατά το άρθρο 198 ΚΠΔ.

Όπως είναι φυσικό, η προσπάθεια διατήρησης της πραγματογνωμοσύνης σε υψηλό και κυρίως ασφαλές για την άντληση συμπερασμάτων επίπεδο, **συχνά συνεπάγεται μεγάλες χρονικές και συστηματικές καθυστερήσεις**. Όσο φυσικά μία υπόθεση βρίσκεται στο στάδιο της προδικασίας τότε μία καθυστέρηση, ακόμη και πολύμηνη, δεν συνιστά ανυπερέβλητο πρόβλημα στο μηχανισμό απονομής της δικαιοσύνης, καθώς κατά τη δικαστηριακή πράξη αυτή διεξάγεται χωρίς την ύπαρξη συγκεκριμένων ημερομηνιών, ανάγκης σύγκλησης πολυμελών οργάνων, αναστολής της πορείας της υπόθεσης κλπ. Για το λόγο αυτό, η συντριπτική πλειοψηφία των πραγματογνωμοσυνών διεξάγονται στο στάδιο της προδικασίας και σπάνια σε αυτό της κύριας διαδικασίας.

Ο λόγος, όμως, για τον οποίο οι πραγματογνωμοσύνες διεξάγονται σχεδόν αποκλειστικά στην προδικασία επιδέχεται και δεύτερης, πιο πρακτικής, ανάγνωσης.

Κανένας δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι η προδικασία που προηγείται της εισαγωγής των υποθέσεων στο ακροατήριο είναι πάντοτε άρτια, πλήρης και κυρίως εξαντλητική σε κάθε πτυχή της. Κατά συνέπεια, δεν είναι σπάνιο φαινόμενο κατά την κύρια επ' ακροατηρίω διαδικασία, τόσο να διαπιστώνονται πλημμέλειες της προδικασίας, όσο και να προκύπτουν νέα στοιχεία τα οποία χρήζουν ιδιαίτερης αξιολόγησης και ενδεχομένως να ανατρέπουν τα μέχρι τότε δεδομένα, πολλά εκ των οποίων διασαφηνίζονται μόνον με τη συμβολή ειδικών. Ενώ, λοιπόν, σε κάποιες περιπτώσεις η διενέργεια μιας πραγματογνωμοσύνης μπορεί να αποτελέσει χρήσιμο –αν όχι αναγκαίο– εργαλείο για το σχηματισμό

« _____ της δικανικής πεποίθησης, η διενέργειά της στο στάδιο της επ' ακροατηρίω διαδικασίας αποτελεί στη δικαστηριακή πράξη κυριολεκτικά την τελευταία, μη δυνάμενη να αποφευχθεί με άλλο τρόπο, ενέργεια.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡ. ΣΟΥΣΟΥΡΑΣ
LLB, ΜΔΕ Δικηγόρος Παρ' Αρείω Πάγω
Ειδικού Δικαστικού Γραφολόγου

Ο λόγος για τον οποίο συμβαίνει αυτό, δεν είναι φυσικά η μη βούληση διαλεύκανσης ενός τεχνικού ζητήματος που θα οδηγήσει στην ορθότερη απονομή δικαιοσύνης, αλλά **η χρονοτριβή και η τροχοπέδη στο μηχανισμό της κύριας διαδικασίας**.

Πιο συγκεκριμένα, με δεδομένο τον όγκο των ποινικών υποθέσεων, οι τελευταίες εκδικάζονται κυριολεκτικά στις ... «καθυστερήσεις» της παρέλευσης του ανωτάτου ορίου προφυλάκισης ή των ορίων της παραγραφής, ιδιαίτερα στον β' βαθμό.

Επιπρόσθετα, είναι λογικό ότι όταν ένα πολυμελές δικαστήριο επιλαμβάνεται μίας ποινικής υπόθεσης και υποβάλλεται τόσο το ίδιο, όσο και οι λοιποί παράγοντες της δίκης στη βόσσανο της ακροαματικής διαδικασίας επί ώρες ή ακόμη και επί μέρες, να είναι δύσκολο να «ακυρωθεί» η διαδικασία προκειμένου να διαταχθεί η διενέργεια πραγματογνωμοσύνης. Όλοι γνωρίζουν ότι αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα την ανάγκη μελλοντικής εκδίκασης της ίδιας υπόθεσης από μηδενική βάση, την ανάγκη εκ νέου προσδιορισμού της, νέας επιβάρυνσης των πινακίων, νέας ενασχόλησης μιας νέας σύνθεσης και γενικότερα εκ νέου κίνησης μιας ολόκληρης, ήδη διεκπεραιωθείσας, διαδικασίας. Κάτι τέτοιο συνήθως χρειάζεται μήνες και μπορεί να είναι ουσιαστικά απαγορευτικό αν συνεπάγεται την παραγραφή του δικαζόμενου εγκλήματος.

Με τον κλασικό τρόπο διεξαγωγής της πραγματογνωμοσύνης στη δικαστηριακή πράξη, αυτή ανατίθεται σε ανακριτικό υπάλληλο, με επιβεβλημένη την -ταυτόχρονη με την απόφαση διενέργειας πραγματογνωμοσύνης- αναβολή της υπόθεσης. Όλα τα ανωτέρω θα μπορούσαν να αποφευχθούν με τη χρήση της απολύτως παροπλισμένης, πλην υπαρκτής και πολύτιμης δυνατότητας **να διεξαχθεί η πραγματογνωμοσύνη ενώπιον του ίδιου του δικαστηρίου που τη διατάσσει, εντός ελάχιστων ημερών, με την επιπρόσθετη δυνατότητα το συμπέρασμά της να διατυπωθεί ακόμη και προφορικά στο ακροατήριο**.

Η δυνατότητα διενέργειας της πραγματογνωμο-

σύνης από το ίδιο το δικαστήριο που τη διέταξε είναι ρητή και σαφής, αφού η τυχόν ανάθεση διενέργειας της σε ανακριτικό υπάλληλο είναι κατ'αρθ. 196 παρ. 1 εδ' β' απλά δυνητική και επ' ουδενί ο κανόνας: «Αν την πραγματογνωμοσύνη τη διέταξε δικαστήριο, η παράσταση στη διεξαγωγή της **μπορεί να ανατεθεί σε ένα από τα μέλη του ή και σε άλλον δικαστή ή ανακριτικό υπάλληλο**».

Έτσι, το δικαστήριο μπορεί, σε κάθε στάδιο της δίκης, να διατάξει με απόφασή του τη διενέργεια της πραγματογνωμοσύνης τηρώντας εξ ολοκλήρου την ευέλικτη προφορική διαδικασία, **χωρίς να υφίσταται καμία ανάγκη να διακόψει τις συνεδριάσεις του μέχρι η τελευταία να ολοκληρωθεί**. Όλες οι διατάξεις του ΚΠΔ κατατείνουν ευθέως προς την ανωτέρω δυνατότητα αφού για κάθε στάδιο, από τον διορισμό μέχρι και την παράδοση της πραγματογνωμοσύνης, προβλέπεται ρητά από τον ΚΠΔ **η δυνατότητα τήρησης προφορικού τύπου στο ακροατήριο**. Πολύ σημαντικό επίσης για την οικονομία της δίκης είναι ότι **από καμία διάταξη του ΚΠΔ δεν προκύπτει η υποχρέωση του Δικαστηρίου να απέχει από τις συνεδριάσεις του μέχρι να περατωθεί η πραγματογνωμοσύνη**, αν και μία τυχόν διακοπή για μερικές ημέρες μπορεί να είναι μία λογική επιλογή, ανάλογα πάντα με το βαθμό κρισιμότητας του διερευνόμενου ζητήματος και της τυχόν αυτοτέλειάς του.

Πιο συγκεκριμένα, το δικαστήριο δύναται να διατάξει πραγματογνωμοσύνη κατ'αρθ. 183 ΚΠΔ επιλέγοντας πραγματογνώμονες από τον πίνακα πραγματογνώμωνων και καθορίζοντας **προφορικά** «τα ζητήματα για τα οποία κυρίως θα διεξαχθεί, έχοντας υπόψη και τις τυχόν προτάσεις των διαδίκων» κατ'αρθ. 195 παρ. 1 εδ. α'. Ταυτόχρονα -πάντα προφορικά- μπορεί να θέσει κατ'αρθ. 195 παρ. 1 εδ β' ΚΠΔ προθεσμία για τη διεξαγωγή της.

Από καμία διάταξη δεν προκύπτει ανάγκη έγγραφης ειδοποίησης του πραγματογνώμονα, αφού κατ'αρθ. 186 παρ. 1 ΚΠΔ «Ο διορισμός των πραγματογνώμωνων πρέπει να γίνεται με κάθε επιμέλεια από τον ανακριτικό υπάλληλο ή από το δικαστήριο», ακόμη και με προφορική κλήση. Υποχρέωση του δικαστηρίου είναι απλά να «ανακοινώσει» στον εισαγγελέα και στους διαδίκους το διορισμό και τα ονόματα των πραγματογνώμωνων κατ'αρθ. 192 ΚΠΔ προκειμένου να διασφαλιστεί το δικαίωμα υποβολής αίτησης εξαίρεσης του πραγματογνώ-

μονα, η οποία μπορεί να υποβληθεί έως και την ορκωμοσία του στο ακροατήριο.

Ταυτόχρονα, αμετάβλητο παραμένει το δικαίωμα των διαδίκων να διορίσουν τεχνικό σύμβουλο, εκτός εάν κατ'αρθ. 204 παρ. 3 ΚΠΔ το δικαστήριο με αιτιολογημένη απόφασή του κρίνει ότι η διαδικασία διορισμού τεχνικού συμβούλου μπορεί να σημειώσει αξιόλογη καθυστέρηση στην εκδίκαση της υπόθεσης. Από την ανωτέρω διάταξη, μάλιστα, προκύπτει η δυνατότητα περαιτέρω οικονομίας της δίκης και επιβεβαιώνεται ο ιδιαίτερος χαρακτήρας της επί του ακροατηρίου διενέργειας πραγματογνωμοσύνης με την ευελιξία που αυτή απολαμβάνει.

Εφόσον τηρηθούν όλα τα ανωτέρω, ο νομοθέτης δίδει στην επ'ακροατηρίω διενέργεια πραγματογνωμοσύνης ένα επιπρόσθετο υπέρ της επιτάχυνσης της διαδικασίας εργαλείο: **τη ρητή δυνατότητα κατ'αρθ. 198 εδ. 3 κατάρτισης και παράδοσης της γνωμοδότησης «και προφορικά», με τα ουσιαστικά της σημεία να καταχωρίζονται στα πρακτικά**.

Έτσι, η διενέργεια της πραγματογνωμοσύνης, μπορεί να διενεργείται κάλλιστα και στο ακροατήριο δίχως να «κουβαλάει» όλες τις δυσμενείς -και συνήθως αποτρεπτικές για τη διεξαγωγή της συνέπειες- προσφέροντας μία εξίσου με την κλασική, κατά την προδικασία, πραγματογνωμοσύνη αξιόπιστη συνεισφορά τεχνικών γνώσεων σε κρίσιμα χρονικά σημεία μιας ποινικής δίκης.

Βέβαια, είναι σαφές ότι ως τελικό στάδιο απονομής δικαιοσύνης, η επ'ακροατηρίω διενέργεια της πραγματογνωμοσύνης δε θα πρέπει να αποτελεί τον κανόνα, αλλά αυτή να διενεργείται σε ορθότερο σημείο, αυτό της προδικασίας, όπου δεν υπάρχει η πίεση της άμεσης ανάγκης σχηματισμού δικανικής πεποίθησης. Ωστόσο, η ευέλικτη πλην παντελώς αναξιοποίητη -με μηδενικές νομολογιακές περιπτώσεις- αυτή δυνατότητα της διενέργειας της από το ίδιο το διατάξαν δικαστήριο μπορεί να δώσει πολύτιμα εργαλεία στα χέρια των παραγόντων της δικαιοσύνης, ιδιαίτερα σε μακρόχρονες δίκες, όπου η διενέργειά της θα γίνεται παράλληλα με την ακροαματική διαδικασία και που κατά την κοινή δικαστηριακή πρακτική η πραγματογνωμοσύνη δε διατάσσεται, όχι επειδή δε χρειάζεται, αλλά επειδή επισύρει πολλές και δυσμενείς λειτουργικές συνέπειες.

Θεσ/νίκη 21-12-2015

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ (EMAS) ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΗΜΑΤΟΣ ECO FLOWER

Η Ευρώπη ήδη από το 1990 διαπίστωσε την ανάγκη νομικής προστασίας του περιβάλλοντος. Ο σύγχρονος τρόπος ζωής και η αυξανόμενη χρήση νέων τεχνολογιών για την παραγωγή των προϊόντων ή την παροχή των υπηρεσιών, μείωνε μεν σημαντικά τον απαιτούμενο χρόνο και κόπο, αλλά αυτό είχε αρνητικό αντίκτυπο στο περιβάλλον. Για τους λόγους αυτούς ξεκίνησε μια συστηματική και οργανωμένη προσπάθεια αναζήτησης και εξεύρεσης τρόπων να μειωθεί η αρνητική επίδραση, στρέφοντας την προσοχή κατασκευαστών και καταναλωτών σε λύσεις περισσότερο φιλικές. Με τον τρόπο αυτό ξεκίνησε η θέσπιση οικολογικών, περιβαλλοντικών σημάτων. Αφετηρία αποτέλεσε η Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη (UNCED) ή όπως είναι περισσότερο γνωστή Διάσκεψη Κορυφής του Ρίο, Διάσκεψη του Ρίο και Συνάντηση Κορυφής της Γης. Πρόκειται για μια σημαντική συνάντηση των Ηνωμένων Εθνών που πραγματοποιήθηκε στο Ρίο ντε Τζανέιρο από τις τρεις έως τις δεκατέσσερις Ιουνίου 1992 (03-14/06/1992), στην οποία τέθηκε για πρώτη φορά το ζήτημα της βιώσιμης παραγωγής και κατανάλωσης. Ως αποτέλεσμα και προϊόν της Διάσκεψης επί αυτού του θέματος προέκυψε η Agenda 21, ένα σχέδιο δράσης για την βιώσιμη ανάπτυξη στον 21ο αιώνα (από τον οποίο έλαβε και την ονομασία της). Η Agenda 21, λοιπόν, αναγνώρισε το περιβαλλοντικό σήμα ως έναν τρόπο να στραφούν οι καταναλωτές στην υιοθέτηση περισσότερο βιώσιμων προϊόντων κατανάλωσης μέσα από την επιλογή προϊόντων που εξοικονομούν πόρους και ενέργεια. Άλλωστε, ουσία της βιώσιμης ανάπτυξης αποτελεί ο συνδυασμός οικονομικής άνθησης και προστασίας του περιβάλλοντος. Παρακάτω παρουσιάζονται συνοπτικά οι διαφορετικές και διακριτές έννοιες των τριών κατηγοριών περιβαλλοντικών σημάτων (σήματα Τύπου I, II και III), όπως αναπτύσσονται στο Information Paper του GEN (Global Ecolabelling Network).

Τύποι περιβαλλοντικών σημάτων

- Τύπος I – Ένα εθελοντικό, πολλαπλών κριτηρίων, πρόγραμμα που βασίζεται σε ένα τρίτο – ανεξάρτητο οργανισμό που επιβραβεύει ένα προϊόν ή μια υπηρεσία, περιβαλλοντικά φιλική, με το οικολογικό σήμα, μετά από συνεκτίμηση του κύκλου ζωής του.
- Τύπος II – Πρόγραμμα με το οποίο ο ενδιαφερόμενος παραγωγός προϊόντος ή πάροχος υπηρεσίας αποδίδει μόνος του στο προϊόν του, περιβαλλοντικά φιλικά χαρακτηριστικά.
- Τύπος III – Εθελοντικό πρόγραμμα που παρέχει

«
ΛΙΑΝΑ ΧΑΝΤΕ
 Δικηγόρος
 »

ποσοτικοποιημένα περιβαλλοντικά δεδομένα ενός προϊόντος, σύμφωνα με προκαθορισμένες κατηγορίες παραμέτρων που ορίζονται από τρίτο – ανεξάρτητο οργανισμό και βασίζεται στην αξιολόγηση του κύκλου ζωής. Η αξιολόγηση γίνεται είτε από τον ίδιο τρίτο Οργανισμό που έθεσε τα κριτήρια – παραμέτρους ή από διαφορετικό.

Στα πλαίσια της χάραξης της ανωτέρω αναφερόμενης πολιτικής, τέθηκαν σε εφαρμογή δυο πολύ σημαντικά περιβαλλοντικά σήματα, το ευρωπαϊκό οικολογικό σήμα – eco flower και το σύστημα περιβαλλοντικής διαχείρισης EMAS.

Σύστημα περιβαλλοντικής διαχείρισης EMAS

Το EMAS (Eco-Management and Audit Scheme) είναι ένα σύστημα περιβαλλοντικής διαχείρισης που βασίζεται στον Κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1836/1993. Εν συνέχεια τροποποιήθηκε με τον Κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 761/2001 και τέλος με τον Κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1221/2009, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 25ης Νοεμβρίου 2009 σχετικά με την εκούσια συμμετοχή οργανισμών στο κοινοτικό σύστημα οικολογικής διαχείρισης και οικολογικού ελέγχου, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 11.01.2010. Ως σύστημα περιβαλλοντικής διαχείρισης ορίζεται το εργαλείο που οργανώνει την λειτουργία ενός φορέα μέσω της τήρησης ορισμένων γενικών κανόνων και πρακτικών που αποσκοπούν στην προστασία του περιβάλλοντος, όπως η ορθή διαχείριση των αποβλήτων, η διατήρηση και αποφυγή κατασπατάλησης των φυσικών πόρων, η μείωση των ρύπων. Το Κοινοτικό Σύστημα οικολογικής διαχείρισης και ελέγχου EMAS είναι μια εθελοντική διαδικασία που απευθύνεται σε όλους τους οργανισμούς με περιβαλλοντικές επιπτώσεις (λ.χ. βιομηχανία, τουρισμό, δημόσια διοίκηση, εκπαίδευση, καταστήματα). Το EMAS στηρίζεται και περιλαμβάνει εξ ολοκλήρου το πρότυπο ISO 14001:2004. Πρόκειται για ένα πρότυπο το οποίο εκπονήθηκε από το Διεθνή Οργανισμό Τυποποίησης (ISO) και προδιαγράφει τις απαιτήσεις ενώ παράλληλα παρέχει καθοδήγηση για την ανάπτυξη ενός συστήματος διαχείρισης που έχει σκοπό τον έλεγχο και περιορισμό των επιπτώσεων των δραστηριοτήτων, των προϊόντων ή των υπηρεσιών μιας επιχείρησης στο περιβάλλον. Οποιοσδήποτε οργανισμός ιδιωτικού ή δημοσίου δικαίου, όπως εταιρείες, συνεταιρισμοί, επιχειρήσεις, αρχές, ιδρύματα, συγχωνευμένες ή μη, δημόσιες ή ιδιωτικές, που έχουν ανεξάρτητη λειτουργία και διαθέτουν αυτόνομη διοίκηση μπορούν να ζητήσουν και, εφόσον πληρούν τις προ-

υποθέσεις να λάβουν το λογότυπο του EMAS. Στόχος του κανονισμού EMAS είναι η αξιολόγηση και η αναβάθμιση των περιβαλλοντικών επιδόσεων των οργανισμών, και η μείωση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων από τη λειτουργία των χώρων δραστηριοτήτων τους. Η πρωτοβουλία και η ευθύνη για την εφαρμογή του συστήματος ανήκουν αποκλειστικά στον ενδιαφερόμενο οργανισμό, ο οποίος καλείται να θέσει μόνος του ποιοτικούς και ποσοτικούς στόχους και να προσπαθεί συνεχώς να βελτιώνει τις περιβαλλοντικές του επιδόσεις, ενημερώνοντας το κοινό για τα σχετικά θέματα.

Για την ένταξη στο μητρώο EMAS απαιτούνται τα ακόλουθα βήματα:

- **Περιβαλλοντική επισκόπηση** όλων των περιβαλλοντικών πτυχών του σύμφωνα με τις απαιτήσεις του Κανονισμού EMAS (παράρτημα I και στο σημείο Α.3.1. του παραρτήματος II)

- **Περιβαλλοντική πολιτική**, η οποία θα προβλέπει συμμόρφωση με όλες τις σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις που αφορούν το περιβάλλον και συνεχή βελτίωση των περιβαλλοντικών του επιδόσεων (σημείο Α.2 του παραρτήματος II).

- Εφαρμογή **συστήματος περιβαλλοντικής διαχείρισης** που καλύπτει όλες τις απαιτήσεις του παραρτήματος II του Κανονισμού, λαμβάνοντας υπόψη, εφόσον υπάρχουν, τις βέλτιστες πρακτικές περιβαλλοντικής διαχείρισης για τον συγκεκριμένο κλάδο, που αναφέρονται στο άρθρο 46, παράγραφος 1.

- Διενέργεια **εσωτερικών περιβαλλοντικών** ελέγχων, για τη συστηματική, τεκμηριωμένη, περιοδική και αντικειμενική αξιολόγηση των περιβαλλοντικών επιδόσεων του οργανισμού, του συστήματος διοίκησης και των διεργασιών για την προστασία του περιβάλλοντος (βλ. παράρτημα III του Κανονισμού).

- Σύνταξη **περιβαλλοντικής δήλωσης** (σύμφωνα με το παράρτημα IV του κανονισμού), η οποία θα είναι σαφής και περιεκτική, με ολοκληρωμένη πληροφόρηση σχετικά με τη διάρθρωση και τις δραστηριότητες του οργανισμού, την περιβαλλοντική πολιτική και σύστημα περιβαλλοντικής διαχείρισης του οργανισμού, τις περιβαλλοντικές πτυχές και επιπτώσεις του οργανισμού, το περιβαλλοντικό πρόγραμμα, τους περιβαλλοντικούς σκοπούς και στόχους του προγράμματος, τις περιβαλλοντικές επιδόσεις για κάθε χώρο δραστηριοτήτων και τη συμμόρφωση του οργανισμού με τις εφαρμοστέες νομικές υποχρεώσεις όσον αφορά το περιβάλλον.

- **Επαλήθευση** της αρχικής περιβαλλοντικής ανασκόπησης, του συστήματος περιβαλλοντικής διαχείρισης, της διαδικασίας ελέγχου και της περιβαλλοντικής δήλωσης από διαπιστευμένο επαληθευτή περιβάλλοντος, ο οποίος θα επικυρώσει και την περιβαλλοντική δήλωση του οργανισμού.

Για την εφαρμογή του Κανονισμού EMAS στην Ελλάδα, έχουν συσταθεί οι ακόλουθοι φορείς, όπως ορίζεται και στις διατάξεις του Κανονισμού (ΕΚ) 1221/2009:

α) **Αρμόδιος Φορέας για την καταχώρηση των οργανισμών στο EMAS**

Η Επιτροπή EMAS είναι ο αρμόδιος φορέας στη χώρα μας για την καταχώριση των οργανισμών στο σύστημα Οικολογικής Διαχείρισης και Ελέγχου EMAS. Συστήθηκε με την ΚΥΑ 28489/2629/1998 Υπουργών ΠΕΧΩΔΕ, Ανάπτυξης και Εθνικής Οικονομίας & Οικονομικών και συγκροτείται από εκπροσώπους του Υπουργείου ΠΕΚΑ και Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας με σχετική απόφαση του Υπουργού ΠΕΚΑ.

β) **Φορέας Διαπίστευσης των επαληθευτών περιβάλλοντος**

Τη διαπίστευση των περιβαλλοντικών επαληθευτών, σύμφωνα με τον Κανονισμό 1221/2009, έχει αναλάβει στην Ελλάδα το Εθνικό Σύστημα Διαπίστευσης Α.Ε. (Ε.ΣΥ.Δ.) που ιδρύθηκε με τον Ν. 3066/2002 και το οποίο αποτελεί μετεξέλιξη του Εθνικού Συμβουλίου Διαπίστευσης που λειτουργούσε στο Υπουργείο Ανάπτυξης από το 1994, με τον ίδιο διακριτικό τίτλο.

Η τελευταία ενέργεια στην οποία πρέπει να προβεί ένας επαληθευμένος οργανισμός για καταχώριση στο μητρώο EMAS είναι να απευθυνθεί στην αρμόδια υπηρεσία του ΥΠΕΚΑ (Τμήμα Περιβαλλοντικών Πιστοποιήσεων της Διεύθυνσης Προστασίας Βιοποικιλότητας, Εδάφους και Διαχείρισης Αποβλήτων) και να καταθέσει αίτηση καταχώρισης, η οποία θα συνοδεύεται με τον απαραίτητο φάκελο στοιχείων και δικαιολογητικών.

Πολύ σημαντική είναι η καθιέρωση των ετησίων βραβείων EMAS από το έτος 2005. Κάθε χρόνο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή επιλέγει ένα θεματικό αντικείμενο που αφορά στις περιβαλλοντικές επιπτώσεις, που προκύπτουν από τη λειτουργία των διαφόρων οργανισμών. Τα βραβεία διακρίνονται σε κατηγορίες, ανάλογα με το μέγεθος και το είδος του συμμετέχοντος οργανισμού, ως εξής:

- Α. Πολύ Μικρές επιχειρήσεις (Micro-organisations) :< 10 υπαλλήλους και ετήσιο τζίρο ή ισολογισμό που δεν ξεπερνά τα 2 εκατομμύρια Ευρώ.

- Β. Μικρές επιχειρήσεις (Small organizations): >=10 μέχρι < 50 υπαλλήλους και ετήσιο τζίρο ή ισολογισμό που δεν ξεπερνά τα 10 εκατομμύρια Ευρώ.

- Γ. Μεσαίες Επιχειρήσεις (Medium organizations): >=50 μέχρι 250 υπαλλήλους και ετήσιο τζίρο που δεν ξεπερνά τα 50 εκατομμύρια Ευρώ και/ή συνολικό ετήσιο ισολογισμό που δεν ξεπερνά τα 43 εκατομμύρια Ευρώ.

- Δ. Μεγάλες επιχειρήσεις (Large organizations): >250 υπαλλήλους και ετήσιο τζίρο μεγαλύτερο από 50 εκατομμύρια Ευρώ και/ ή ετήσιο συνολικό ισολογισμό μεγαλύτερο από 43 εκατομμύρια Ευρώ.

- Ε. Δημόσια διοίκηση που περιλαμβάνει όλους τους οργανισμούς που διοικούνται από μια δημόσια Αρχή κ.λ.π. (Αυτή η κατηγορία, ανάλογα με την θεματική που θα επιλεγεί, μπορεί να διακριθεί σε μικρούς δημόσιους οργανισμούς και μεγάλους δημόσιους οργανισμούς)

Τα οφέλη από την τήρηση και εφαρμογή του περιβαλλοντικού συστήματος διαχείρισης EMAS και της χορήγησης του σήματος EMAS από τα αρμόδια όργανα είναι πολλά και διακριτά:

- Από την εφαρμογή του συστήματος:
 - Ενδυνάμωση των εργαζομένων μέσω της δημιουργίας κινήτρων για μεγαλύτερη συμμετοχή και υπευθυνότητα.
 - Καλύτερη διαχείριση του ρίσκου που σχετίζεται με τα περιβαλλοντικά θέματα, μέσω της θεσμοθέτησης και του ελέγχου κατάλληλων διαδικασιών.
 - Εξοικονόμηση ενέργειας και πρώτων υλών.
 - Εναρμόνιση με τις ευρωπαϊκές προδιαγραφές.
- Από την χρήση του σήματος EMAS:
 - Βελτίωση της εικόνας του οργανισμού τόσο προς τρίτους (πελάτες, κοινωνία, προμηθευτές) όσο και προς το ίδιο το προσωπικό της.
 - Προσέλκυση πελατών με περιβαλλοντική συνείδηση.
 - Διαφήμιση της επιχείρησης ως περιβαλλοντικά φιλικής (Δημιουργία ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος).

Ευρωπαϊκό οικολογικό σήμα – ecoflower

Το σύστημα απονομής οικολογικού σήματος της ΕΕ εντάσσεται στην κοινοτική πολιτική αειφόρου κατανάλωσης και παραγωγής, η οποία στοχεύει στη μείωση των αρνητικών επιπτώσεων της κατανάλωσης και της παραγωγής στο περιβάλλον, στην υγεία, στο κλίμα και στους φυσικούς πόρους. Ο στόχος που επιδιώκεται να επιτευχθεί μέσω αυτού του συστήματος είναι η προώθηση των προϊόντων που χαρακτηρίζονται από υψηλό επίπεδο περιβαλλοντικών επιδόσεων. Το νομικό πλαίσιο μέχρι σήμερα έχει τροποποιηθεί δύο φορές, με διαφορά δέκα ετών (περίπου) μεταξύ των τροποποιήσεων, τακτική η οποία στοχεύει αφενός στην προσαρμογή της διαδικασίας στις τρέχουσες ανάγκες και διαφοροποιήσεις που εκ των πραγμάτων επέρχονται με την πάροδο των ετών και αφετέρου η αλλαγή στηρίζεται στην εμπειρία από την εφαρμογή των προηγούμενων ετών, ώστε να παρατηρούνται οι ελλείψεις, οι καθυστερήσεις και τα κωλύματα που παρουσιάζονται στη διαδικασία λήψης του σήματος, οπότε ο νεότερος Κανονισμός έρχεται να διορθώσει τις όποιες δυσλειτουργίες. Ειδικότερα: Ο πρώτος Κανονισμός, 880/92, εκδόθηκε από το Συμβούλιο της ΕΟΚ στα πλαίσια του «προγράμματος δράσης» των ευρωπαϊκών κοινοτήτων 1987-1992 και με αυτόν η πολιτική του περιβαλλοντικού-οικολογικού σήματος γινόταν δεσμευτική για όλα τα κράτη – μέλη. Από τον πρώτο, ιδρυτικό για το «λουλούδι», Κανονισμό υπογραμμίστηκε η πολιτική του σήματος, καθώς προβλεπόταν ότι αυτό θα απονέμεται σε προϊόντα ασφαλή για το περιβάλλον και την δημόσια υγεία, με εξαίρεση τα τρόφιμα, τα ποτά, τα φαρμακευτικά προϊόντα και τα παρασκευάσματα που θεωρούνται επικίνδυνα για την φύση, τα οποία εμπίπτουν στις διατάξεις, άλλων Κανονισμών ή Οδηγιών. Ο δεύτερος Κανονισμός, 1980/2000 του Ευρωπαϊκού

Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, στόχευε στην βελτίωση της διαδικασίας, μέσω της απλούστευσης της, στην επέκταση του συστήματος, μέσω της δυνατότητας χορήγησης του σήματος και σε υπηρεσίες και την ευρύτερη αποδοχή του από το καταναλωτικό κοινό, καθώς το 1996 μετά από 4 χρόνια από την θέσπιση του, είχαν ορισθεί κριτήρια μόνο για 11 κατηγορίες προϊόντων και ελάχιστες αιτήσεις είχαν υποβληθεί. Ο 1980/2000 περί αναθεωρημένου κοινοτικού συστήματος απονομής οικολογικού σήματος λειτουργήσε συνδυαστικά και στα πλαίσια του έκτου προγράμματος δράσης για το περιβάλλον (6th Environmental Action Plan, 22 Ιουλίου 2002 μέχρι 21 Ιουλίου 2012). Ο τρίτος και τελευταίος Κανονισμός, 66/2010, ο οποίος ισχύει μέχρι σήμερα, παρουσιάζει τη θεμελιώδη διαφορά ότι συμπορεύεται με ένα νέο, γενικότερο πλαίσιο της ενιαίας ευρωπαϊκής περιβαλλοντικής πολιτικής. Ειδικότερα, από τη 16η Ιουλίου 2008 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή είχε εντάξει την οικολογική σήμανση στο γενικότερο σχέδιο δράσης για την «κατανάλωση και παραγωγή-Βιώσιμη Βιομηχανική Πολιτική (Αειφόρος παραγωγή και κατανάλωση)». Το eco flower αποτελεί ένα πρόγραμμα με εθελοντικό χαρακτήρα, σύμφωνα με το οποίο το προϊόν ή η υπηρεσία κρίνεται με βάση πολλαπλά κριτήρια και τελικά, η οικολογική ετικέτα χορηγείται από έναν «τρίτο», ανεξάρτητο και αμερόληπτο φορέα. Ιδιαίτερα το τελευταίο στοιχείο, της ανεξαρτησίας του Σώματος του αποδίδει το σήμα, αποτελεί, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, ένα μεγάλο πλεονέκτημά του, δεδομένης της αμφισβήτησης και δυσπιστίας των καταναλωτών απέναντι στις ιδιότητες που οι ίδιοι οι παραγωγοί ή κατασκευαστές απέδιδαν στο προϊόν ή την υπηρεσία τους, όπως συμβαίνει, σύμφωνα και με τα όσα αναφέρθηκαν ανωτέρω στα οικολογικά σήματα τύπου II. Τα κριτήρια που πρέπει να πληροί ο φορέας του σήματος είναι ιδιαίτερα αυστηρά και στο σύνολο τους αφορούν περιβαλλοντικές παραμέτρους.

Ιδιαίτερα λαμβάνονται υπόψη:

Η εκτίμηση του κύκλου ζωής του προϊόντος (Life Cycle Assessment), δηλαδή το σύνολο των περιβαλλοντικών επιπτώσεων που προκαλεί, με σημαντικότερες από αυτές την κλιματική αλλαγή, η κατανάλωση ενέργειας και φυσικών πόρων, η παραγωγή αποβλήτων και η ρύπανση. Αυτή η ολοκληρωμένη προσέγγιση ξεκινά με την εξαγωγή των πρώτων υλών και ακολουθεί την οικολογική διαδρομή του προϊόντος μέσω της διαδικασίας παραγωγής, της διανομής (συμπεριλαμβανομένης και της συσκευασίας), της χρήσης από τον καταναλωτή και τέλος της απόρριψής του. Απώτερος στόχος είναι η δυνατότητα μείωσης των περιβαλλοντικών επιπτώσεων μέσω της ανθεκτικότητας, ανακύκλωσης και επαναχρησιμοποίησης των προϊόντων. Οι κατηγορίες για τις οποίες έχουν ήδη νομοθετηθεί τόσο η δυνατότητα όσο και τα κριτήρια λήψης του eco flower είναι :

- Προϊόντα καθαρισμού

- Είδη ένδυσης
- Βαφές και βερνίκια
- Ηλεκτρονικές συσκευές
- Επικαλύψεις δαπέδων
- Έπιπλα
- Είδη κήπου
- Οικιακές συσκευές
- Λιπαντικά
- Στρώματα
- Προϊόντα χαρτιού
- Υπηρεσίες (τουριστικά καταλύματα και κάμπινγκ)

Η διαδικασία αίτησης και χορήγησης του σήματος αποτυπώνεται διαγραμματικά ως εξής:

1. Προετοιμασία φακέλου
 2. Λήψη συμβουλής από τον αρμόδιο εθνικό φορέα σχετικά με τη δυνατότητα χορήγησης του σήματος στο συγκεκριμένο προϊόν – υπηρεσία.
 3. Έναρξη επεξεργασίας αίτησης
 4. Συγκέντρωση αποδεικτικών για τον οικολογικό χαρακτήρα του προϊόντος.
 5. Υποβολή Αίτησης
 6. Απονομή σήματος
 7. Ενσωμάτωση σήματος στο προϊόν ή υπηρεσία
- Η χρήση του ευρωπαϊκού οικολογικού σήματος προστατεύεται, επίσης, από:

την αγορανομική διάταξη Φ1-218/30.01.1998 (ΦΕΚ 139/Β/18.02.1998) σχετικά με τη χρήση του όρου «οικολογικό» στην οποία αναφέρεται ότι «απαγορεύεται η χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «οικολογικό» ή «οίκο» στα ελληνικά ή σε ξένη γλώσσα, κατά την διάθεση στην κατανάλωση, πώληση και διαφήμιση κάθε είδους προϊόντος, εφόσον σε αυτό δεν έχει εκχωρηθεί ο παραπάνω όρος ή οικολογικό σήμα ...».

EMAS & ECO FLOWER, Διαφορές και ομοιότητες

Το Σύστημα Οικολογικής Διαχείρισης και Ελέγχου (EMAS) και το ευρωπαϊκό οικολογικό σήμα (eu eco label - eco flower), μαζί με τις Πράσινες Δημόσιες Συμβάσεις εντάσσονται στην κατηγορία περιβαλλοντικών εργαλείων και μέσων, τα οποία υιοθετούνται εθελοντικά από επιχειρήσεις και οργανισμούς και συμβάλλουν αποφασιστικά στην προώθηση φιλικών προς το περιβάλλον παραγωγικών διαδικασιών, υπηρεσιών και προϊόντων, ενισχύουν την εμπιστοσύνη του καταναλωτή και προωθούν την ανάπτυξη μιας έξυπνης, βιώσιμης επιχειρηματικότητας. Οι ομοιότητες τους είναι πολλές και συνίστανται στην αξιοποίηση τους από οργανισμούς και επιχειρήσεις για την προσέλκυση αγοραστικού κοινού, περιβαλλοντικά ευαισθητοποιημένου, την δημιουργία συγκριτικού πλεονεκτήματος σε σχέση με άλλα, μη οικολογικά προϊόντα και την διαφήμιση τους μέσω των οικολογικών σημάτων. Ταυτόχρονα, εναρμονίζονται με τις επιταγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε σχέση με την προστασία του περιβάλλοντος, την παραγωγή και διάθεση οικολογικών προϊόντων και την τήρηση καλών, «πράσινων» πρακτικών κατά την λειτουργία των οργανισμών

και επιχειρήσεων. Τέλος, ως προς τα εσωτερικά οφέλη, διαμορφώνουν μια εσωτερική περιβαλλοντική πολιτική, ενισχύοντας, με αυτό τον τρόπο, την οικολογική συνείδηση.

Οι διαφορές στους επικεντρώνονται, καταρχάς, στο αντικείμενο τους. Ενώ το περιβαλλοντικό σύστημα EMAS αφορά στον Οργανισμό καθεαυτό και στη λειτουργία του, το eco flower χορηγείται όχι στην επιχείρηση, αλλά στα προϊόντα ή τις υπηρεσίες που παρέχονται. Επιπλέον, το EMAS έχει ευρύτερο πεδίο εφαρμογής, καθώς αφορά όχι μόνο στον ιδιωτικό τομέα, αλλά και σε Δημόσιους Οργανισμούς, μικρότερους και μεγαλύτερους, όπως για παράδειγμα το αεροδρόμιο της Μινόρκα στην Ισπανία, που έλαβε βραβείο EMAS 2014 ως μικρός δημόσιος οργανισμός καθώς και η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Περιβάλλοντος της Γερμανίας, η οποία, την ίδια χρονιά, έλαβε το βραβείο EMAS ως μεγάλος δημόσιος οργανισμός. Σε κάθε περίπτωση, τόσο το σύστημα EMAS όσο και το ευρωπαϊκό οικολογικό σήμα, έχουν δεχθεί έντονη κριτική, τόσο λόγω του εθελοντικού τους χαρακτήρα, όσο και για την πραγματική δυνατότητα ενός οικολογικού σήματος να επηρεάσει τόσο το αγοραστικό κοινό, ως προς την επιλογή της επιχείρησης, του οργανισμού και των προϊόντων, όσο και για την δυνατότητα πραγματικής προστασίας του περιβάλλοντος με αυτούς τους τρόπους. Ωστόσο, η Ευρωπαϊκή Ένωση εμμένει σε αυτά τα εργαλεία προώθησης της περιβαλλοντικής πολιτικής, και μάλιστα έχει εκδώσει το «Work plan 2010-2015» για την προώθηση του EMAS καθώς και το «Work plan for the ecoflower 2011-2015» για το ευρωπαϊκό «λουλούδι», με τα οποία επιδιώκει με διάφορους τρόπους τόσο την ευαισθητοποίηση του κοινού και των καταναλωτών, όσο και την διαφήμιση τους. Τέλος, υπάρχουν και κάποιες επικοινωνιακές δραστηριότητες που εφαρμόζονται ήδη, όπως website, e-catalogue, EU Ecolabel leaflet (ενημερωτικό φυλλάδιο), EU Ecolabel animation video, Δελτία Τύπου, απονομή βραβείων και πολλά άλλα.

Συμπερασματικά, συστηματικές προσπάθειες πρέπει να γίνουν σε εθνικό αλλά και τοπικό επίπεδο, με επαναλαμβανόμενη ενημέρωση, κινητοποίηση και αφύπνιση. Σε κάθε περίπτωση απαιτείται να καλύπτεται το θέμα από μεγαλύτερη δημοσιότητα, ενώ η συνεργασία ειδικών επιστημόνων, επιστημονικών φορέων, αλλά και ανεξάρτητων μη κερδοσκοπικών οργανώσεων που ασχολούνται με το περιβάλλον, ακόμα και οργανώσεις καταναλωτών, χαρακτηρίζεται επιβεβλημένη, ώστε να υπάρχει πληρέστερη ενημέρωση και αποδοχή από το ευρύ κοινό. Η διαφύλαξη και προώθηση τόσο του συστήματος περιβαλλοντικής διαχείρισης EMAS όσο του συστήματος απονομής ευρωπαϊκού οικολογικού σήματος, αλλά και των σημάτων καθεαυτών είναι ζήτημα ζωτικής σημασίας για την προστασία του περιβάλλοντος και αυτό αποτελεί υποχρέωση όλων των πολιτών της ενωμένης Ευρώπης.

Η ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΑΠΑΙΤΕΙ ΤΕΚΜΗΡΙΩΜΕΝΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Αποτελεί συνεχώς επαναλαμβανόμενη κοινοτυπία η διαπίστωση για την καθυστέρηση της απονομής της δικαιοσύνης και την ανάγκη επιτάχυνσής της.

Δεν μας διαφεύγει ότι το θέμα αυτό αποτέλεσε τα τελευταία 15 χρόνια αντικείμενο του ενδιαφέροντος της Πολιτείας, ενδιαφέροντος, που εκδηλώθηκε με τη θέσπιση ικανού αριθμού νόμων, που, κατά τη δήλωση του ίδιου του νομοθέτη, στόχευαν στην επιτάχυνση της απονομής της δικαιοσύνης (ν. 2915/2001, 3160/2003, 3346/2005, 3659/2008) και αργότερα, με γλωσσοπλαστική καλλιέργεια, στον εξορθολογισμό της (ν. 3900, 3904/2010 και 3994/2011) ή τη «Δίκαιη δίκη και εύλογη διάρκεια αυτής» (ν.4055/2012). Μάλιστα, οι δικηγόροι της χώρας, μετά από δημοσίευση, αποφάσισαν το Δεκέμβριο του 2014, με συντριπτική πλειοψηφία, να απέχουν των καθηκόντων τους, ώστε να μην ψηφισθεί το τελευταίο νομοσχέδιο, που ήταν απτε πορτας και πιλοφορούσαν («Τροποποιήσεις στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας»). Στην ίδια χρονική περίοδο έχουν οργανωθεί από δικαστικές και δικηγορικές ενώσεις και συλλόγους αντίστοιχα πολλές ημερίδες, αφιερωμένες στο συγκεκριμένο πρόβλημα, στη διάρκεια των οποίων εξαντλητικά παρατίθενται οι αιτίες του και ελλειπτικά προτείνονται οι λύσεις του, στηριζόμενες, κυρίως, στα προσωπικά βιώματα των εισηγητών. Επίσης, και η Κίνηση Πολιτών για μια Ανοιχτή Κοινωνία διοργάνωσε πρόσφατα (26.5.2015) ανοιχτή συζήτηση με θέμα «Ποιότητα και ταχύτητα στη Δικαιοσύνη και Κράτος Δικαίου».

Πέρα από αυτές τις εκδηλώσεις των κυρίως ενδιαφερομένων, το Παρατηρητήριο Επιχειρηματικού Περιβάλλοντος (ΠΕΠ) του Συνδέσμου Εργοδοτών και Βιομηχανιών (ΣΕΒ), συνέταξε μελέτη με αντικείμενο την «Επιτάχυνση της απονομής δικαιοσύνης και της επίλυσης διαφορών, προϋπόθεση για τις επενδύσεις και την ανάπτυξη». Η πρωτοβουλία αυτή δεν έχει γίνει ευρύτερα γνωστή στο νομικό κόσμο και αυτήν την έλλειψη επιδιώκει να καλύψει η παρακάτω παρουσίαση.

Η πρώτη καινοτομία της μελέτης αυτής συνίσταται στο ότι ανατέθηκε σε δύο γνωστές μελετητικές εταιρίες, συγκεκριμένα την PricewaterhouseCooper (PwC) και τη REMACO A.E. Επομένως, ακολουθήθηκε μία μεθοδολογία ασυνήθης για το νομικό κόσμο και τους εκπροσώπους του. Ως παράδειγμα αναφέρουμε ότι για πρώτη φορά έγινε προσπάθεια να αποτιμηθεί η επιβάρυνση της επιχειρηματικότητας από την καθυστέρηση στην επίλυση των διαφορών με βάση συγκεκριμένη μεθοδολογική προσέγγιση, με ανάλυση στοιχείων κόστους και χρόνου επίλυσης διαφορών, όπως τα στοιχεία αυτά συλλέχθηκαν, κυρίως, από τις επιχειρήσεις και δικηγορικά γραφεία.

ΔΙΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δικηγόρος

Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφέρουμε ότι η έρευνα αυτή δεν αφορούσε γενικότερα τη δικαιοσύνη, αλλά περιόριστηκε στις διοικητικές διαφορές, με ειδικότερη μνεία των φορολογικών διαφορών, στις διαφορές στο πλαίσιο δημοσίων συμβάσεων - δημοσίων έργων,

στη διαδικασία της αναγκαστικής απαλλοτρίωσης και σε αυτές της πτώχευσης και της εξυγίανσης. Η αιτιολόγηση της απασχόλησης της μελέτης με τα θέματα αυτά συνδέεται, ασφαλώς, με την μακροσκοπική παρατήρηση ότι αυτά τα θέματα έχουν άμεση σχέση με την επιχειρηματική δράση και, από το λόγο αυτό, οι καθυστερήσεις, που παρατηρούνται σε αυτά, επιβαρύνουν τις επιχειρήσεις.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον προκαλούν οι προτάσεις, στις οποίες καταλήγει η μελέτη αυτή, η διοικητική σύννομη της οποίας, ως σχέδιο προς διαβούλευση, αναρτήθηκε στο διαδίκτυο (www.observatorn.org.gr) το Σεπτέμβριο του 2014 και τα αποτελέσματά της ενσωματώθηκαν σε πλήρες κείμενο, το οποίο αναρτήθηκε στο παραπάνω ιστότοπο, το Νοέμβριο του 2014 και παραδόθηκε στον τότε Υπουργό Δικαιοσύνης κ. Χαρ. Αθανασίου. Το ολοκληρωμένο σχέδιο δράσης, που συντάχθηκε, βασίζεται σε τρεις βασικούς πυλώνες, που συνοψίζονται στα παρακάτω.

1. Η ενίσχυση της προδικασίας και της εναλλακτικής επίλυσης των διαφορών, ώστε να υπάρχουν λιγότερες εισροές στο δικαστικό σύστημα. Προς τούτο προτείνεται η σύσταση και ενεργοποίηση Επιτροπών Επίλυσης Διοικητικών Αμφισβητήσεων, ανεξαρτήτως από τις εμπλεκόμενες υπηρεσίες και στελέχωση των Επιτροπών Εξέτασης Προσβαλλόμενων Πράξεων με επαρκές και εξειδικευμένο προσωπικό και με δυνατότητα συμμετοχής εμπειρογνομώνων, όπως και η διερεύνηση τρόπων εναλλακτικής επίλυσης διαφορών, δηλαδή μέσω της διαμεσολάβησης, της δικαστικής διαμεσολάβησης και της διαιτησίας.

2. Η αποτελεσματική διοίκηση των δικαστηρίων, ώστε να υπάρχουν περισσότερες εκροές από το δικαστικό σύστημα. Τούτο θα επιτευχθεί με τη μείωση του όγκου των υποθέσεων, μέσω της ομαδοποίησης και εκκαθάρισης ομοειδών υποθέσεων από ειδική ομάδα, που θα συσταθεί για το σκοπό αυτό, με την ενδυνάμωση των δικαστηρίων, μέσω της αποτελεσματικής διαχείρισης των πόρων σε ό,τι αφορά στο δικαστικό και διοικητικό προσωπικό τους και την ενίσχυσή του με εμπειρογνώμονες και με την εισαγωγή του νέου θεσμού των δικαστικών βοηθών, με τη βελτίωση της διοίκησης στα δικαστήρια, την πλήρη ηλεκτρονικοποίηση των διαδικασιών και την αξιολόγηση των δικαστηρίων σε σχέση με την ταχύτητα απονομής δικαιοσύνης.

3. Η καλύτερη λειτουργία του Κράτους με την εξορθολόγηση της σχέσης εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας, με τη συνετή χρήση ενδίκων μέσων από

τη διοίκηση και την εφαρμογή των δικαστικών αποφάσεων από αυτήν και με τη βελτίωση του ρυθμιστικού περιβάλλοντος, με την εισαγωγή αρχών και πρακτικών καλής νομοθέτησης και την υλοποίηση ολοκληρωμένου προγράμματος κωδικοποίησης και απλοποίησης της υφιστάμενης νομοθεσίας.

Μετά τη γενική μεθοδολογική προσέγγιση, καταγράφεται η υφιστάμενη κατάσταση και ειδικότερα οι γενεσιουργοί παράγοντες των καθυστερήσεων, ανάλογα με το είδος των υποθέσεων, όπως αυτές περιορίστηκαν, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα και αναλύεται λεπτομερώς η επιβάρυνση της επιχειρηματικότητας από την καθυστέρηση στην επίλυση αυτών των διαφορών με συγκεκριμένα παραδείγματα και ανάλογα με κάθε μια από τις παραπάνω διαδικασίες.

Ακολούθως, και αυτό ίσως είναι το πιο σημαντικό, καταγράφονται οι στρατηγικοί άξονες για την επιτάχυνση της επίλυσης διαφορών, που καταλήγουν σε υποβολή 9^ο προτάσεων, διαβαθμισμένων κατά βαθμό προτεραιότητας, αλλά και ευκολίας υλοποίησης και σημαντικότητας. Οι προτάσεις αυτές ακολουθούν τη δομή των τριών πυλώνων, που αναπτύχθηκαν πιο πάνω. Είναι βέβαιο και εν μέρει δικαιολογημένο ότι όλες οι παραπάνω προτάσεις δεν θα τύχουν γενικής επιδοκίμασής. Για το λόγο αυτό αποφεύγω και την παράθεσή τους με βάση υποκειμενικά κριτήρια αξιολόγησης και τις παραθέτω παρακάτω ως τμήμα της πρόσφατης πρότασης του ΣΕΒ για ένα Εθνικό Σχέδιο για την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας.

Θεωρώ, όμως, εξαιρετικά χρήσιμο να σημειώσω ότι η έκθεση αυτή, πέραν της ακτινογράφησης της υπάρχουσας κατάστασης και της «συνταγογράφησης» των διαδικασιών βελτίωσής της, καταλήγει στη διαπίστωση ότι, για να επιτύχει το εγχείρημα, δεν αρκεί ο επιμέρους σχεδιασμός της, π.χ. από το Υπουργείο Δικαιοσύνης και τους φορείς, που εξαρτώνται από αυτό, αλλά απαιτείται ο σχεδιασμός του προγράμματος μεταρρύθμισης σε στρατηγικό επίπεδο, η διαχείριση και υλοποίηση του προγράμματος σε διαχειριστικό επίπεδο και η τεχνική και νομική υλοποίησή του σε εκτελεστικό επίπεδο και αυτό με τη συμμετοχή όλων των εμπλεκόμενων στο ανώτατο δυνατό επίπεδο και με την ευρύτερη δυνατή συμμετοχή. Προς τούτο προτείνεται η σύσταση Διυπουργικής Επιτροπής Μεταρρύθμισης, Επιτροπής Καθοδήγησης, που θα ελέγχει την Επιτροπή της διαχείρισης του προγράμματος μεταρρύθμισης και του Γραφείου Υποστήριξής του, μάλιστα σχεδιάστηκε Οδικός Χάρτης Εφαρμογής, ώστε, τελικά, το προτεινόμενο πρόγραμμα μεταρρύθμισης να υλοποιηθεί άμεσα και αποτελεσματικά, για την επίλυση του συγκεκριμένου χρονίζοντος προβλήματος.

Στην πρόσφατη Γενική Συνέλευση των μελών του ΣΕΒ, ο Πρόεδρος του κ. Θ. Φέσσας, στην ομιλία του, υπέβαλε μία Χάρτα Ανάπτυξης με 82 προτάσεις προς την Πολιτεία για 11 κρίσιμους τομείς πολιτικής. Στον τομέα της απονομής της δικαιοσύνης ο ΣΕΒ παρατηρεί ότι «Για τις επιχειρήσεις, η ταχύτητα επίλυσης των διοικητικών διαφορών και διεκπεραίωσης όλων των δικαστικών διαδικασιών που τις αφορούν, αποτελεί παράγοντα επιβίωσης. Οι υπέρμετρος καθυστερήσεις τις επιβαρύνουν με δυσανάλογο διοικητικό κόστος και κόστος κεφαλαίου, καθυστερούν ή ματαιώνουν επιχειρηματικές πρωτοβουλίες και αποθαρρύνουν την προσέλκυση κεφαλαίων και επενδύσεων από το εξωτερικό... Η επιτάχυνση στην απονομή δικαιοσύνης αποτελεί, συνεπώς, κρίσιμη και επείγουσα πρόκληση της δημόσιας διακυβέρνησης. Η αντιμετώπιση του ζητήματος δεν πρέπει να εστιάσει μόνο στην αύξηση της αποτελεσματικότητας των δικαστηρίων. Οφείλει να αντιμετωπίσει ισόρροπα την ενίσχυση της εξωδικαστικής επίλυσης των διαφορών, καθώς και τη στοχευμένη βελτίωση της λειτουργίας του Κράτους, καθώς οποιαδήποτε προσπάθεια αύξησης της ταχύτητας εκδίκασης χωρίς παράλληλη μείωση της εισροής των υποθέσεων θα επιτύγχανε οριακές μόνο βελτιώσεις».

Μετά από αυτά, ο ΣΕΒ προτείνει τις εξής οκτώ δέσμες πολιτικών:

1. Υιοθέτηση δεσμευτικού Οδικού Χάρτη υλοποίησης για την επιτάχυνση των διαδικασιών και την αποσυμφόρηση των δικαστηρίων.

2. Βελτίωση και ενίσχυση των υφιστάμενων θεσμών προδικαστικής επίλυσης των διαφορών και ενεργός υποστήριξή τους.

3. Μείωση του όγκου των υποθέσεων μέσω της ομαδοποίησης και εκκαθάρισης ομοειδών υποθέσεων από ειδική ομάδα δικαστικών λειτουργών, που θα συσταθεί για το σκοπό αυτό και με παροχή επαρκούς νομικής και διοικητικής υποστήριξης.

4. Ενίσχυση της νομικής, τεχνικής και διοικητικής υποστήριξης των δικαστών για τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας του δικαστικού συστήματος.

5. Εισαγωγή στα δικαστήρια του θεσμού του «διοικητικού διευθυντή», με ευρείες διαχειριστικές αρμοδιότητες.

6. Υλοποίηση ολοκληρωμένου προγράμματος κωδικοποίησης και αποθήκευσης της νομοθεσίας, με προτεραιότητα σε βασικούς κώδικες με επίπτωση στην επιχειρηματικότητα.

7. Γρήγορη και αποτελεσματική ολοκλήρωση του Ολοκληρωμένου (Πληροφοριακού) Συστήματος Διαχείρισης Δικαστικών Υποθέσεων (ΟΣΔΔΥ), το οποίο βρίσκεται σε διαδικασία υλοποίησης και διασύνδεσής του με πληροφοριακά συστήματα άλλων εμπλεκόμενων (όπως π.χ. δικηγορικών συλλόγων).

8. Αξιολόγηση αποδοτικότητας των δικαστηρίων μέσω της θέσπισης συστήματος στοχοθεσίας και διαρκούς παρακολούθησης της απόδοσης των δικαστηρίων.

Έχουμε διατυπώσει, παλαιότερα, από το ίδιο βήμα («ΕΝΩΠΙΟΝ»), τεύχος 65, Απρίλιος - Ιούνιος 2012), την πρότασή μας για την επίλυση του παραπάνω προβλήματος. Μετά από διετία, διαπιστώνουμε ότι δεν έτυχε της προσοχής του νομικού κόσμου, γιατί ακριβώς της έλειπε ένα μεθοδολογικό εργαλείο προσέγγισης της, μια απτή απόδειξη ότι «η ιδέα», «η πρόταση» μπορεί να μετουσιωθεί σε πραγματικότητα.

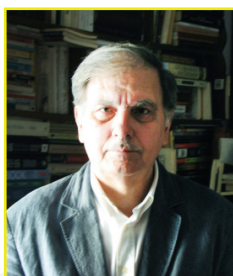
Είναι φανερό ότι, χωρίς μελέτη εφαρμογής, όλες οι προτάσεις, όσο καλές και εάν είναι, θα κινούνται στο χώρο του ευχολογίου. Όμως, μελέτες, όπως αυτή που παρουσιάζουμε, μας επιτρέπουν να ελπίζουμε ότι και άλλοι φορείς θα θελήσουν, στο πλαίσιο των ενδιαφερόντων τους, να μελετήσουν όσες προτάσεις εκκρεμούν, ώστε, τελικά, το πρόβλημα να αντιμετωπιστεί τεχνοκρατικά και με τη συμβολή όλων «των εμπλεκόμενων».

ΟΙ ΕΙΣ ΑΕΡΑ ΛΑΛΟΥΝΤΕΣ ΗΤΟΙ ΠΕΡΙ ΑΚΑΤΑΝΟΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Η γλώσσα, γιατί υπάρχει; Γιατί την χρησιμοποιεί ο άνθρωπος από χρόνων αμνημονεύτων, αρχαιοτάτων; Για να συνεννοείται με τους συνανθρώπους του, ή για να συσκοτίζει και ν' αποκρύπτει τις σκέψεις του; Το ερώτημα επανήλθε στη διάνοιά μου, προσφάτως, καθώς συζητούσα με φίλο, που μου παραπονιότανε ότι διαβάζει τον τελευταίο καιρό αρκετά βιβλία τα οποία δεν καταλαβαίνει, ή πρέπει να καταβάλλει σθεναρή προσπάθεια για να καταλάβει κάτι. Ο φίλος διαθέτει επαρκή παιδεία και είναι βιβλιόφιλος. Δεν είναι τυχών. Συνεπώς, το ερώτημα εύλογο και και-

ριο. Κατ' επέκταση, ερώτημα πιο γενικό που αφορά τους αναγνώστες όλους. Δεν είναι λίγοι οι αναγνώστες βιβλίων όχι ακραιφνών φιλοσοφικών, αλλά παντός είδους ακόμη και λογοτεχνικών, που συχνά παραπονιούνται ότι δεν καταλαβαίνουν τον συγγραφέα, γιατί χρησιμοποιεί γλώσσα δυσνόητη, περίπλοκη, μπερδεμένη, αμφίσημη, γεμάτη λέξεις σπάνιες ή παρωχημένες, με σκέψεις ασαφείς, στην ουσία δηλ., μια ακατανόητη για το μέσο αναγνώστη γλώσσα. Κι αυτό σε μία εποχή που οι λεγόμενοι κουλτουριάρηδες θεωρούνται ξεπερασμένο πια είδος...

Το πρόβλημα τού πώς θα πρέπει ο συγγραφέας να χρησιμοποιεί τη γλώσσα είναι τεράστιο και δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί εύκολα ούτε να δοθούν πρόχειρες και εύκολες λύσεις, ή υποδείξεις. Είναι γεγονός ότι, υπάρχουν θέματα δύσκολα και δυσνόητα από τη φύση τους για να γίνουν κατανοητά από έναν μέσο αναγνώστη. Τα θέματα της φιλοσοφίας, της ψυχολογίας ή ψυχανάλυσης, της κοινωνιολογίας, της επιστήμης γενικότερα, είναι αρκετά δύσκολα, για να γίνουν προσιτά στο αμήνη ευρύτερο αναγνωστικό κοινό. Δεν είναι και λίγες οι προσπάθειες πολλών ειδικών να παρουσιάσουν τα θέματά τους αρκετά εκλαϊκευμένα σε γλώσσα προσιτή, ώστε να διαδοθούν οι γνώσεις και οι ιδέες τους στους περισσότερους. Υπάρχει βέβαια και ο αντίλογος: ότι τα θέματα αυτά όσο και να εκλαϊκευτούν δεν μπορούν να γίνουν κτήμα πολλών. Υπάρχει ο κίνδυνος της υπεραπλούστευσης που μπορεί να οδηγήσει στην ημιμάθεια. Η τεράστια επιτυχία όμως πολλών επιστημονικών και φιλοσοφικών βι-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΙΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόρος

«Σοφόν τό σαφές»
 «Εάν η σάλπιγξ δώσει ήχον ασαφή τις ετοιμασθήσεται εις πόλεμον;»
 Απ. Παύλος

βλίων και η εξάπλωσή τους παγκοσμίως, μαρτυρεί ότι το αναγνωστικό κοινό διψάει για την ανάγνωση κατανοητών κειμένων.

Το πρόβλημα νομίζω, δεν βρίσκεται εδώ. Βρίσκεται αλλού. Βρίσκεται στην επιθυμία διανοουμένων να θέλουν να γράφουν για δύσκολα θέματα με γλώσσα δυσνόητη ώστε ηθελημένα να τα καταστούν ακόμα πιο δύσκολα. Η ηθελημένη κρυψίνοια για λόγους θεληγέτρου, προβολής και επιβολής του συγγραφέα είναι ένα θέμα που απασχολεί.

Δύσκολα λόγου χάριν, μπορεί να διαβάσει και να παρακολουθήσει κανείς, Ντεριντά, Χαϊντεγκερ, Βίνγκεστάιν, Βιρίλιο και άλλους, απευθείας από τα έργα τους, χωρίς τη μεσολάβηση εκλαϊκευτών ή άλλων 'ειδικών' που θα τον μυήσει στη

σκέψη τους.

Οι φιλόσοφοι αυτοί και άλλοι, έχουν το προνόμιο του χαρακτηρισμού ως υψητετούς, του βαθυστόχαστου συγγραφέα, που δεν μπορούν οι κοινοί θνητοί να προσπελάσουν με το φτωχό μυαλό τους. Συμβαίνει άρα γε, αυτό; Ή συμβαίνει, κάτι άλλο: πολλοί συγγραφείς είναι επίτηδες σκοτεινοί, ασαφείς και ερμητικοί, για να περιβληθεί το πρόσωπό τους με περισσότερη αίγλη; Για ποιον πρέπει να γράφουν οι συγγραφείς; Για τον εαυτό τους; Για το επιστημονικό κατεστημένο; Για μια δράκα ανθρώπων; Ή, για το ευρύτερο αναγνωστικό κοινό;

Το πρόβλημα παρουσιάζεται οξύτερο σε πολλά λογοτεχνικά κείμενα. Υπάρχουν πολλά βιβλία κατά κοινή διαπίστωση, επιστημονικών, λογοτεχνικών που έχουν γραφεί με τέτοιο τρόπο που δεν διαβάζονται, που η στρέβλωση του ύφους επιζητείται επιμόνως. Που ο αναγνώστης πασχίζει να καταλάβει τι θέλει να πει ο συγγραφέας. Το ζήτημα δεν παρουσιάζεται μόνο στην ποίηση, πρόβλημα γνωστό εδώ και χρόνια μετά την εισβολή του ερμητισμού και των σουρεαλιστών, αλλά και στον πεζό λόγο. Ο αναγνώστης αποκαμωμένος διερωτάται τι φταίει: αυτός που δεν καταλαβαίνει, ή ο πνευματικός δημιουργός που δεν ξέρει τι θέλει να πει; Ή, μάλλον, δεν θέλει να πει αυτό που θέλει;

Μέχρι ποιο σημείο μπορεί να φτάσει η ακατανόηση και η ανοησία της γλώσσας αλλά και η αποδοχή της από τους ιθύνοντες; Θέλοντας να καταδείξει κάτι τέτοιο, ο Άλαν Σικάλ, φυσικός από το Παν/μιο

της Νέας Υόρκης, έγραψε επίτηδες ένα άρθρο γεμάτο με α-νοησίες και μεταμοντέρνες φρασεολογίες, μ'ένα βαρύγδουπο τίτλο, για να δει αν θα το δημοσιεύσει έγκριτο περιοδικό. Κατέβαλε, μάλιστα, ιδιαίτερη προσπάθεια προς τούτο για να το καταστήσει ακατανόητο. Το αποτέλεσμα ήταν να δημοσιευθεί και, όταν ο ίδιος αποκάλυψε την απάτη που διέπραξε σ' άλλο περιοδικό, το γεγονός ξεσήκωσε σάλο παγκοσμίως. Ο ίδιος έγραψε αργότερα ότι, η σκόπιμα ασαφής γλώσσα, που χρησιμοποιεί λέξεις και όρους δυσερμήνευτους και ασαφείς π.χ. μεταμοντερνισμός, μεταστρουκτουραλισμός, κονστρουκτιβισμός, συντελεί στην απόκρυψη της αντικειμενικής αλήθειας στην οποία πρέπει να στοχεύει ο ερμηνευτής, ο συγγραφέας. Δεν άργησε μάλιστα, να δει το φως της δημοσιότητας από τον ίδιο και ένα συνεργάτη του, το βιβλίο που έπεσε σαν βόμβα: *Intellectual Impostures* (Τσαρλατάνοι Διανοούμενοι).

Κάτω από το μανδύα της ασάφειας της γλώσσας κρύβονται παράξενες και παράλογες θεωρίες που βρίσκουν πρόσφορο έδαφος στην εποχή μας. Πρόκειται για γοητευτικές και παραπλανητικές ακροβασίες της φιλοσοφίας όπως τις χαρακτήρισε άλλος ερευνητής. Τηρουμένων των αναλογιών το ίδιο μπορεί να λεχθεί και στα λογοτεχνικά έργα επωνύμων. Που, πολλές φορές, αποσπούν εγκώμιο από λογοτεχνικούς κύκλους και κριτικούς, εξαιτίας ακριβώς αυτής της ασάφειάς τους, που εξισώνεται με το μεγαλοπρεπές *sui generis* ύφος του

συγγραφέα, που σαφώς, είναι για λίγους, οι οποίοι μπορούν με αναπειταμένες τις κεραίες τους να συλλάβουν τα μεγαλόπνοα μηνύματα τα οποία κρύβονται συνήθως κάτω από τον αυτο-σαρκασμό του συγγραφέα, ασχέτως που είναι βέβαιον ότι, και οι ίδιοι δεν κατάλαβαν τι ήθελε να πει ο συγγραφέας, κατά το τι ήθελε να πει ο ποιητής....

Για το περίφημο βιβλίο του Κόνραντ «Η καρδιά του σκότους», χαρακτηριστικό είναι αυτό που είπε ο Χάρολντ Μπλουμ, για τον συγγραφέα του: ότι δεν πολυκαταλαβαίνει ο ίδιος τι ήθελε να μας πει. Κάτι ανάλογο λέχθηκε, για μεγάλο μέρος της Έρημης Χώρας του Έλιοτ.

Το ίδιο φαινόμενο βέβαια, παρατηρείται και σ' άλλους τομείς τέχνης (ζωγραφική, γλυπτική, θέατρο, κινηματογράφος) όπου η ακατανόηση σε συνδυασμό με την ηθελημένη α-νοησία, θριαμβεύουν. Οι αναφορές σε συγκεκριμένα δήθεν σουρεαλιστικά πρωτοπορικά έργα, νομίζω πως περιπεύουν.

Προσωπικά, όσο περνά ο καιρός και σκέπτομαι βαθύτερα, αποδέχομαι τον αφορισμό

του Λέοντος Τολστόϊ: «Η αόριστη και πολύπλοκη ορολογία δημιουργήθηκε απ'τους ψευτοσοφούς. Η πραγματική, αληθινή γνώση, δεν χρειάζεται αόριστους όρους». Εδώ, βρίσκεται νομίζω, η ουσία του προβλήματος.

Ανέκαθεν με τη γλώσσα επικοινωνεί ο άνθρωπος με τους λοιπούς ανθρώπους. Βεβαίως, αποδείχτηκε περίτρανα ότι, μπορεί κάποιος να χρησιμοποιεί τη γλώσσα με τρόπο αμφίσημο, γριφώδη, ερμητικό, που να αποκαλύπτει και να συσκοτίζει... Στη λογοτεχνία το τελευταίο χρησιμοποιείται κατά κόρον, τελευταία, για να κρατεί το ενδιαφέρον του αναγνώστη αμείωτο και για να παίζει μαζί του ο συγγραφέας... Το ζήτημα βέβαια είναι, μέχρι ποίου σημείου μπορεί να γίνει αυτό. Γιατί αν ο συγγραφέας υπερβαίνει τα όρια και τα εσκαμμένα αντί να προσελκύσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη, θα προσελκύσει την... αδιαφορία του, καθώς αποκαμωμένος, θα πετάξει το βιβλίο στην άκρη.

Μια τάση που παρατηρείται από πολλούς συγγραφείς τελευταία, είναι η κατάχρηση της μεταφορικής χρήσης της γλώσσας. Γράφουν με μια πληθώρα μεταφορών που, απισχνάζει το ίδιο το κείμενο, καθώς ο αναγνώστης κατακλύζεται είτε από ακυρολεξίες είτε από μεταφορικές περιγραφές που, δεν είναι εναλλάξιμες με κυριολεκτικές. Σ' αυτό το σημείο το κείμενο 'χάνει' αφού δεν μπορεί ο αναγνώστης να επικοινωνήσει άμεσα με το νου του συγγραφέα. Ο αποδέκτης κουράζεται να παραφράσει το

νόημα της μεταφοράς και να βρει την κυριολεξία. Ακόμα και η πολλή λεξιθηρία αποπροσανατολίζει τον αναγνώστη. Το κείμενο που περιέχει πολλές δυσνόητες λέξεις, άγνωστες ή ξενόφερτες, αποσπά την προσοχή του αναγνώστη από την ουσία και ενίοτε τον αποπροσανατολίζει, ενώ το κείμενο πρέπει να διαβάζεται με άνεση, απρόσκοπτα. Να ρέει...

Ο τιμημένος με Νόμπελ λογοτεχνίας ινδός συγγραφέας Β.Σ. Νάϊπολ, σημείωσε: «Ξε κάθε μου βιβλίο προσπαθώ να γράφω με σαφήνεια και ευθύτητα για το θέμα που έχω επιλέξει. Κατά την άποψή μου μάλιστα, αυτή είναι η δουλειά του συγγραφέα: να βρίσκει λέξεις, να μιλήσει για τον κόσμο. Αν δεν μπορούμε να το κάνουμε, τότε δεν είμαστε συγγραφείς. Αυτό που ξεχωρίζει τον αυθεντικό συγγραφέα είναι η ακρίβεια της άποψής του» (Συνέντευξη του στο Νουβέλ Ομπσερβατέρ, Ελευθεροτυπία, 3/3/2010, 635).

Και ο κορυφαίος λογοτεχνικός κριτικός της εποχής μας ο Χάρολντ Μπλουμ, αναγνώρισε ότι τον «Δυτικό κανόνα», τον έγραψε για το

μεγάλο κοινό – όχι τους ακαδημαϊκούς «Αυτό κάνω τα τελευταία 30 χρόνια: γράφω για τον μέσο αναγνώστη... κι όσο περνούν τα χρόνια συνειδητοποιώ ότι έκανα το σωστό ... έχω καταλάβει ότι 'μοναδική έγνοια του αναγνώστη' είναι να ανακαλύψει το μεγαλείο ενός συγγραφέα όσο δυνατό, τόσο πιο άμεσο».

Αυτό που λέει ο Ναϊπόλ και είπε ο Τολστόι, είναι καταστάλαγμα σοφίας και εμπειρία αιώνων.

Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν το ρητόν «σοφόν το σαφές» για να δείξουν την αξία της σαφήνειας και της ακρίβειας στην έκφραση. Ο Πλάτων έλεγε: «Το μη καλώς λέγειν ου μόνον εις τούτο πλημμελές αλλά κακόν τι εμποίει τες ψυχές». Και ο Αριστοτέλης αναφέρει: «την έκφραση λέγειν τι» που σημαίνει μιλώ πάνω σε κάτι . δηλ., δίνω νόημα, σημασία. Ο απ. Παύλος αναφερόμενος στο χάρισμα της γλωσσολαλίας στην αρχαία εκκλησία της Κορίνθου, έγραψε ότι καλόν ήταν το χάρισμα αυτό, το να μιλάει δηλαδή, κανείς σε ξένες γλώσσες, αλλά χωρίς τον ερμηνευτή θα ήταν άχρηστο, γιατί «αν η σάλπιγξ δώσει ήχον ασαφή κανείς δεν θα

ξέρει το νόημά της».

Αν έχουν επιβιώσει μέχρι την εποχή μας και διαβάζονται με ευχαρίστηση κείμενα αρχαίων ή παλαιών ευρωπαϊών ή ελληνικών συγγραφέων, ιερών τεράτων της λογοτεχνίας (Θερβάντες, Σαίξπηρ, Δάντης, Μοντεσκιέ ... Τολστόι, Ντοστογιέφσκι, Μπαλζάκ, Παπαδιαμάντης, Καρκαβίτσας κ.ά.) είναι γιατί γίνονται κατανοητά από τον σύγχρονο αναγνώστη, παρά τις όποιες δυσκολίες που μπορεί να περιέχουν λόγω της αποστάσεως του χρόνου ή λόγω της φύσεώς τους. Οι κουλτουριάρηδες της νέας εποχής και οι 'εις αέρα λαλούντες', θα πρέπει κάποτε να συρρικνωθούν. Και να σεβαστούν τον αναγνώστη που δεν οφείλει τίποτα επειδή αυτοί θέλουν να δρέπουν λογοτεχνικές δάφνες από ομοίους τους, να αγωνιούν να καταλάβουν, τι θέλουν να πουν, και να αποδοκιμάζουν έτσι συλλήβδην διανοούμενους και λογοτέχνες που, πασχίζουν εντίμως να μεταδώσουν τα βιώματα και τις σκέψεις τους απλά και κατανοητά στο ευρύτερο αναγνωστικό κοινό.

ΕΓΓΡΑΦΕΣ-ΠΡΟΑΓΩΓΕΣ-ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ-ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Ιούλιος - Δεκέμβριος 2015

Εγγραφές Νέων Δικηγόρων

1. Αβέλλα Δήμητρα	30. Ιορδανίδου Μαρία	62. Μήττα Μαρία
2. Αθηναίου Εύα - Γεωργία	31. Καζάκος Γεώργιος	63. Μολλά Σοφία
3. Ακριπίδου Παρθένα	32. Κακαρλή Ευστρατία	64. Μοσχάκη Μαρία
4. Αλεξόπουλος Αχιλλέας	33. Καπετάνου Ιωάννα	65. Μούντεαν Αλίνα
5. Ανδρεάδης Ηλίας	34. Καρανικόλα Αικατερίνη	66. Μπέκα Δανάη
6. Βαλεργάκη Μαιρή	35. Καραφυλλίδου Θάλεια	67. Μπέκα Ελένη
7. Βαλεργάκης Εμμανουήλ	36. Καρέτσου Αικατερίνη	68. Μπίκος Κωνσταντίνος
5. Βασιλόπουλος Ευάγγελος	37. Καστανίδου Ελισάβετ	69. Μπουδουρίδου Ελένη
6. Βασκιάτου Δήμητρα-Παγώνα	38. Κατσαρός Ανδρέας	70. Μπουλταδάκη Άννα-Δανάη
7. Βατζόλας Βασίλειος	39. Κατσαρού Δέσποινα	71. Μωραϊτή Μαρία
8. Βερβερίδου Μαρία	40. Κλαπάνη Αικατερίνη	72. Νεράντζη Θεοδώρα
9. Βλάχου Αγγελίνα	41. Κοβάτση Δήμητρα	73. Νίκου Γιαννούλα
10. Βλάχου Ξανθούλα	42. Κόκκαλης Παναγιώτης	74. Ντινόκα Βασιλική
11. Βούρδα Κωνσταντίνα	43. Κοκκίνου Ευαγγελία	75. Οικονόμου Μαρία
12. Γεωργαλή Δήμητρα	44. Κοκωνίδου Ελισάβετ	76. Ορφανίδης Ιωάννης
13. Γεωργόπουλος Αβραάμ	45. Κορομηλά Μαρία -
Ελευθερία	77. Πανάγου Ελένη
14. Γιανακίδη Σοφία	46. Κορωνάκη Σουλτάνα -
Χριστίνα	78. Παπαγεωργίου Χρυσούλα-
Ολυμπία
15. Γιαννακοπούλου Αγγελική	47. Κουλιανοπούλου Δήμητρα	79. Παπαδημητρίου
Παναγιώτα
16. Γιαννάκου Αικατερίνη	48. Κουλουκουριώτη Ουρανία	80. Παπαδημητρίου Δήμητρα
17. Γκαρέλιας - Οικονόμου
Ευθύμιος	49. Κουμαριάς Διαμαντής	81. Παπαδοπούλου Μαρία
18. Γκρεκίδης Κωνσταντίνος	50. Κουντουρά Γεωργία	82. Παπαδοπούλου Κωνσταντίνα
19. Γραμμένου Αφροδίτη	51. Κωνσταντάκου Αλίκη	83. Παπαδοπούλου Ζαφειρία
20. Γρατσονίδου Μαρία	52. Κώτση Μαρία	84. Παπαδούλη Βασιλική
21. Γωνιάδης Αλέξανδρος	53. Λάφη Μαγδαληνή	85. Παπαϊωάννου Αγόρω
22. Δαλαμαγκίδης Αθανάσιος	54. Λεωνίδου Δανιέλλα	86. Παπακώστας Αθανάσιος
23. Δημητριάδης Δημήτριος	55. Λιάτσου Μαρία	87. Παπαναστασίου Αλεξάνδρα
24. Δημητριάδης Δημήτριος	56. Λυκουριώτη Μαρία	88. Παρχαρίδης Κωνσταντίνος
25. Δόδη Ελευθερία	57. Λώλα Βασιλική	89. Πατσαλάς Κωνσταντίνος
26. Δριστά Χρυσσαυγή	58. Μαλανδρένια Παναγιώτα	90. Περηφάνου Γεωργία
27. Δρουγγελίδου Μαρία	59. Μαντζάρη Ελένη	91. Πηλαβάκη Δήμητρα
28. Ευαγγέλου Βασιλική	60. Μαρίνου Μαρία	92. Σακόγλου Ειρήνη
29. Ζώη Γεωργία	61. Μητροπούλου Όλγα	93. Σαράφογλου Ουρανία

94. Σαρηγιαννίδου Αλεξάνδρα	(Πρωτοδικείο Αθηνών)	2. Αϊδηνίδης Νικόλαος
95. Σαφλούκα - Παπαδοπούλου Συμεώνα	4. Κελβερίδου Αναστασία (Πρωτοδικείο Αθηνών)	3. Ακριτά Χρυσάνθη
96. Σέμου Κυριακή	5. Κωνσταντινοπούλου Ευφροσύνη	4. Αλεξανδρίδου Αναστασία
97. Σεργεντάνη Διονυσία	(Πρωτοδικείο Αθηνών)	5. Ατματζίδου Πελαγία
98. Σινάπη Κωνσταντίνα	6. Ξυπολιά Ηλέκτρα-Ιωάννα (Πρωτοδικείο Αθηνών)	6. Αϋφαντή Δήμητρα
99. Σίτα Μαρία	7. Τζαφέρης Λεονάρδος (Πρωτοδικείο Αθηνών)	7. Βαλσαμίδου Κλεοπάτρα
100. Σιώπη Δάφνη	8. Φωτιάδου Αλκμήνη (Πρωτοδικείο Αθηνών)	8. Βλάχου Μαρία
101. Σπανός Γεώργιος	9. Τζήμα Συρμούλα Πρωτοδικείο Βέροιας	9. Γεωργάνου Αναστασία
102. Σπανός Ιωάννης	10. Ζαχαριάδη Καλλιόπη-Δήμητρα Πρωτοδικείο Βόλου	10. Γεωργόπουλος Γεώργιος
103. Σπυρίδου Αικατερίνα	11. Τσαμπαρδούκας Ηλίας Πρωτοδικείο Γρεβενών	11. Γκαμπρέλα Βασιλική
104. Σταύρου Βασιλική	12. Καλοσίδου Θεοδώρα Πρωτοδικείο Δράμας	12. Γούσης Ιωάννης
105. Στρεβίνας Δημήτριος	13. Δημητριάδης Δημήτριος Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης	13. Δουκάκη Βασιλική
106. Τάση Αγάπη	14. Κακαρλή Ευστρατία Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης	14. Ελευθεριάδου Μαριάννα
107. Τοκτομούσεβα Ναΐσα	15. Κουσιώρα Χρυσούλα Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης	15. Ελευθερίου Ζωή
108. Τσαβδará Χριστίνα	16. Νάσιου Μαρία Πρωτοδικείο Ιωαννίνων	16. Ζαρκάδα Στυλιανή
109. Τσακίριδης Αλέξανδρος	17. Παπακωνσταντίνου Ελένη Πρωτοδικείο Καστοριάς	17. Ζδράγκας Νικόλαος
110. Τσαντιώτη Ιωάννα	18. Καπετανάκη Ναταλία Πρωτοδικείο Λάρισας	18. Ηλιάδης Ιωάννης
111. Τσιάκαλος Γεώργιος	19. Τσιρογιάννη Δήμητρα Πρωτοδικείο Πατρών	19. Ιακωβίδου Μαρία
112. Τσίμπου Ολυμπία	20. Πύργος Χρήστος Πρωτοδικείο Τρικάλων	20. Καβακλιώτης Ιωάννης
113. Τσιούγκου Κορτέσα		21. Καζανάς Αλέξανδρος-Τιμόθεος
114. Τσιρώζη Σταματία		22. Καραγκούνης Δημήτριος
115. Φλωρίδης Διαμαντής		23. Κολιοφώτη Χριστιάνα
116. Φωτοπούλου Ευαγγελία		24. Κουτσούμης Ιάσοντας
117. Χαμπίπη Χρυσούλα		25. Κυριακού Βασίλειος
118. Χαριζοπούλου Στεργιανή		26. Λίτση Ελεάνα
119. Χαρώνη Κωνσταντίνα		27. Μπαλάφας Στέφανος
120. Χατζηζήση Στρατηγούλα		28. Νικολοπούλου Αγγελική
121. Χατζησαββίδης Θεόδωρος		29. Παπαστεργίου Κωνσταντίνος
122. Χειμωνίδου Κωνσταντίνα		30. Παρασκευόπουλος Δημήτριος
123. Χονδρού Ελίτσα		31. Πλιάτσικας Κωνσταντίνος
- Μεταθέσεις - Προαγωγές**
- A. Στο Πρωτοδικείο**
1. Ανεστίδη Ευσταθία (Πρωτοδικείο Αθηνών)	1. Αθανασιάδου Σταυρούλα
2. Βαβελίδου Χριστίνα (Πρωτοδικείο Αθηνών)	
3. Γιαννακοπούλου Αγγελική	
- B. Στο Εφετείο**
1. Αθανασιάδου Σταυρούλα	38. Σπυρόπουλος Λεωνίδας

39. Σταμενίτης Χρήστος
40. Τσιούλκας Ελευθέριος
41. Φαϊτού Ειρήνη
42. Φωτίου Χρήστος
43. Χαριζάνη Αναστασία
44. Χατζηγεωργίου Λουκάς
45. Χατζηκυριακίδης Γεώργιος
46. Χατζηνικολάου Δημήτριος

Γ. Στον Άρειο Πάγο

1. Κελαϊδίτου Ευτυχία
2. Κίκης Αθανάσιος
3. Κορωνάκης Ευστάθιος
4. Κυβέλος Σωτήριος
5. Μιχαήλος Ανδρέας
6. Σιαμάκης Νικόλαος
7. Ταμβάκης Νικόλαος
8. Τσιάτσιος Θεόδωρος
9. Φαρίνης Ιωάννης

Διαγραφές

Α. Επειδή παραιτήθηκαν

1. Αγαθαγγελίδου Ευαγγελία
2. Ακριβόπουλος Θωμάς
3. Αλεκτορίδου Ευαγγελία
4. Αλεξίου Χρυσούλα
5. Ανθοπούλου Ανδριανή
6. Ανθυμίδης Παύλος
7. Αποστολίνας Γεώργιος
8. Αράχη Βασιλική
9. Αργυρίου Αικατερίνη
10. Αυλογιάρη Ευπραξία
11. Βαγιάτας Αλέξανδρος
12. Βαλασσά Μαρία - Φαίδρα
13. Βασιλόπουλος Ευάγγελος
14. Βικελίδου Μαριάννα
15. Βλαχόπουλος Παντελής
16. Γαβρίδης Κωνσταντίνος
17. Γαριπίδου Ιωάννα

18. Γεράκη Μαρία
19. Γεωργέλη Σοφία
20. Γκούμας Δημήτριος
21. Γουγούση Αποστολία
22. Γρατσονίδου Μαρία
23. Δαραβίγκα Θεανώ
24. Δάτση Κυρανά
25. Δερματά Λεμονιά
26. Δημητρίου Καλλιόπη
27. Ζυγούρη Αγαθή
28. Ιορδανίδου Αναστασία
29. Καπλάνη Σουλτάνα
30. Καρτσούνη Πηνελόπη
31. Καρύδου Πλοχερία
32. Κατράνα Μαρία
33. Κοκκώνη-Φίλτσα Ευαγγελία
34. Κόλτση Μαρία
35. Κούγκα Ευμορφία
36. Κουκάκη Φωτεινή
37. Κυρίζογλου Λάζαρος
38. Λαγούρου Βασιλεία
39. Λαμπρίδου Σοφία
40. Λιάπουρα Συμεώνα
41. Λογοθέτης Γεώργιος
42. Λούγγου Αναστασία
43. Λουκόπουλος Σπυρίδων
44. Μακίσογλου Χρυσόστομος
45. Μαλλή Βασιλική
46. Μαλλιώρα Σοφία
47. Μαργιούλας Αθανάσιος
48. Μαρινέλης Κωνσταντίνος
49. Μασσαρά Ευφροσύνη
50. Μαυρίδου Αγγελική
51. Μελετλίδου Ελένη
52. Μιχαηλίδου Αθηνά
53. Μπαρμπαρούσης Κωνσταντίνος
54. Μπατσέλας Βασίλειος
55. Μπεχλιβάνη Νικολέτα

56. Μυταυτσή Ελένη
57. Νάκος Πέτρος
58. Νικηφορίδης Αθανάσιος
59. Ντάνης Ιωάννης
60. Ξανθοπούλος Ελευθέριος
61. Ξανθοπούλου Ερμιόνη
62. Ορφανουδάκης Σαράντης
63. Παλληκάρη Δήμητρα
64. Παναγιωτίδης Χαράλαμπος
65. Πανταζάκης Παναγιώτης
66. Παπαγεωργιάδης Βύρων
67. Παπαδοπούλου Γλυκερία
68. Παπαδοπούλου Ειρήνη
69. Παπαζήσης Γεώργιος
70. Παπανικολάου Κρυστάλλω
71. Παρασκευοπούλου Φλώρα
72. Πάρπου Ελευθερία
73. Πασιαλή Ελένη
74. Πάσχου Γκεντιάνα
75. Πατσαρά Μαρία
76. Πάχτας Ιπποκράτης
77. Πέππα Χριστίνα
78. Πέτρου Μαρία
79. Πιπερίδης Νικόλαος
80. Πολιανίδου Θεοδώρα
81. Ρέπα Ναούμα
82. Σεντής Αναστάσιος
83. Σιαμαντζιούρα Ιωάννα
84. Σίμος Πέτρος
85. Σουλοπούλου Πολυξένη
86. Στεργιόπουλος Γεώργιος
87. Στεργίου Βικτωρία
88. Στρατηλάκη Μαρία
89. Τζαμαδάνης Γεώργιος
90. Τζάρα Δημητρούλα
91. Τζήμα Συρμούλα
92. Τσαχουρίδου Σοφία
93. Τσιγκά Φανή
94. Φρέρης Αναστάσιος-Ιωάννης

- 95. Φωτιάδη Χριστίνα
- 96. Χαρπίδης Αντώνιος
- 97. Χατζηιωάννου Αικατερίνη-Έλενα

Β. Επειδή διορίστηκαν ως Δικαστικοί Πληρεξούσιοι του Ν.Σ.Κ.

- 1. Παλληκάρη Δήμητρα

Γ. Επειδή διορίστηκαν ως Δόκιμοι Εισηγητές του Σ.Τ.Ε.

- 1. Δούμπα Μαρία

Δ. Επειδή διορίστηκαν ως Πάρεδροι Διοικητικού Πρωτοδικείου

- 1. Δασκαλάκης Νικόλαος
- 2. Ζηκίδου Ελένη

- 3. Ζολώτας Τριαντάφυλλος
- 4. Καζάκη Αικατερίνη
- 5. Καραλιόλιου Μαρία
- 6. Κατσικάρη Μελίνα
- 7. Κοκκίνου Γαρυφαλλιά
- 8. Κουτσοκώστα Ευφροσύνη
- 9. Λαμπρόπουλος Αλέξανδρος - Γεώργιος
- 10. Μασσαρά Ευφροσύνη
- 11. Μότσιου Ελένη
- 12. Μπιζιούρα Ιωάννα
- 13. Μπιτσάνη Μαρία - Ειρήνη
- 14. Παναϊρλή Μαρία
- 15. Παπαδούλη Μάρθα
- 16. Παπαευθυμίου Δήμητρα
- 17. Παυλίδου Ευαγγελία
- 18. Πέντα Γεωργία
- 19. Πεχλιβάνου Αικατερίνη-Μαρία
- 20. Σαχσαμάνογλου Ευδοξία
- 21. Σελβεσάκη Μαγδαληνή

- 22. Τζεδάκη Αγγελική
- 23. Τσιανάκα Ευφροσύνη
- 24. Τσούγκος Γρηγόριος - Ιωάννης
- 25. Χατζηπαύλου Χριστίνα

Ε. Επειδή διορίστηκαν ως Συμβολαιογράφοι

- 1. Μαγουλά Ηλιάννα

Γ. Λόγω Θανάτου

- 1. Αδαμαντίδης Δημήτριος
- 2. Δεληπάλα Σοφία
- 3. Ζαχάρωφ Άγγελος
- 4. Καπιτσίνης Αριστείδης
- 5. Καρασπήλιος Φώτιος
- 6. Μουτσόπουλος Νικόλαος
- 7. Φυτιλής Ιωάννης

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ Α.Θ.Π. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΣΤΟΝ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΥΠΟΔΟΧΗ Α.Θ.Π. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Κάθε χρόνο, ο Δικηγορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης γιορτάζει τη μνήμη του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου Επισκόπου Αθηνών, προστάτη των Νομικών. Φέτος ήταν ξεχωριστή εορτή για εμάς, καθώς, θα λάμπρυνε με την παρουσία Του, τις εκδηλώσεις μας, η Α.Θ. Παναγιώτατος, Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ, ο οποίος συμπληρώνει 20 χρόνια ως επί τιμή Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης.

Την Παρασκευή 2 Οκτωβρίου 2015 και ώρα 11.30 πραγματοποιήθηκε κατάθεση στεφάνου στις προτομές του Γεωργίου Τερτσέτη και του Αναστασίου Πολυζώδη στην Πλατεία Δικαιοσύνης, υπό της Α.Θ.Π. του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου. Ακολούθησε Πανηγυρική Εκδήλωση στο ισόγειο του Δικαστικού Μεγάρου και Πανηγυρικό Δ.Σ. στα γραφεία του Δ.Σ.Θ. προς τιμή της Α.Θ.Π. Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ.

Το Σάββατο 3 Οκτωβρίου 2015 και ώρα 08:00 πραγματοποιήθηκε Πατριαρχική Θεία Λειτουργία, από την Α.Θ.Π., Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο, προς τιμή και μνήμη του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου στον Καθεδρικό Ιερό Ναό της Του Θεού Σοφίας. Η τελετή υποδοχής των νέων δικηγόρων πραγματοποιήθηκε την ίδια ημέρα Σάββατο 3 Οκτωβρίου 2015 και ώρα 20:00 στο Συνεδριακό Κέντρο της Τράπεζας Πειραιώς (Κατούνη 12-14).

Με την παρουσία τους τίμησαν τις εκδηλώσεις μας η πρωην πρωθυπουργός και πρόεδρος του Αρείου Πάγου κ.Βασιλική Θάνου - Χριστοφίλου, ο Γενικός Γραμματέας του Υπ.Δικαιοσύνης κ.Κων/νος Κοσμάτος, ο βουλευτής Α' Θεσσαλονίκης του ΣΥΡΙΖΑ, ως εκπρόσωπος κυβέρνησης, κ.Ιωάννης Αμανατίδης, η Υφυπουργός Μακεδονίας Θράκης κ.Μαρία Κόλλια - Τσαρουχά, η Αντιπεριφερειάρχης κ. Αθηνά Αηδονά - Αθανασιάδου, ως εκπρόσωπος του Περιφερειάρχη, η Αντιδήμαρχος Κοινωνικής Πολιτικής και Αλληλεγγύης κ.Καλυψώ Γούλα, ως εκπρόσωπος του Δημάρχου, οι βουλευτές της Ν.Δ. κ.κ. Κωνσταντίνος Γκιουλέκας, Σταύρος Καλαφάτης και Θεόδωρος Καράογλου, οι πρόεδροι των Τριμελών Συμβουλίων Διοίκησης των Δικαστηρίων Θεσσαλονίκης καθώς και πλήθος δικαστών και προσέξων.

ΥΠΟΔΟΧΗ Α.Θ.Π. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΛΑΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟ ΙΣΟΓΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ Α.Θ.ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ Κ. Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΜΕΓΑΡΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ερώτατε και φίλτατε εν Χριστώ αδελφέ Μητροπολί-
τα Θεσσαλονίκης κύριε Ανθιμε,
Ιερώτατοι και Θεοφιλέστατοι άγιοι αδελφοί,
Εξοχώτατε κύριε Υπουργέ Δικαιοσύνης,
Εντιμότατε κύριε Πρόεδρε της Τριμελούς Επιτρο-
πής Εφετείου Θεσσαλονίκης,
Εντιμότατε κύριε Πρόεδρε Εισαγγελίας Εφετών,
Εντιμότατε κύριε Νικόλαε Βαλεργάκη, Πρόεδρε του Δι-
κηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης,
Τέκνα ημών εν Κυρίω αγαπητά,
«Δικαιοσύνην μάθετε οι ενοικούντες επί της γης», προ-
τρέπει πάντας ο Ιερός Ψαλμωδός.

Προερχόμενοι εκ της Κωνσταντινού Πόλεως, αφίχθη-
μεν εις την συμπρωτεύουσαν του Βυζαντίου Θεσσαλο-
νίκην, αποδέκται γενόμενοι ευλαβούς προσκλήσεως του
ευφήμως γνωστού Δικηγορικού Συλλόγου αυτής, διά να
εορτάσωμεν ομού την αγομένην λαμπράν και ιστορικήν
επέτειον της συμπληρώσεως εκατονταετίας όλης ζωής
και προσφοράς του Συλλόγου τούτου εις την κοινωνίαν
της Θεσσαλονίκης και εις την υπεράσπισιν και προάσπι-
σιν του δικαίου των πολιτών της · και όχι μόνον. Εκατο-
νταετή προσφοράν εις την προάσπισιν, κατά το εφικτόν
τοις ανθρώποις, του δικαίου, το όποιον καλεί άπαντας
ημάς ο Προφήτης Δαυίδ να μάθωμεν να εφαρμόζωμεν
εις την ζωήν μας και εις τας σχέσεις μας μετά των συ-
νανθρώπων μας.

Υπό την διέπουσαν την ζωήν και την διακονίαν εκά-
στου εξ υμών, αδελφοί και φίλοι νομικοί, εισαγγελείς
και δικασταί, θεμελιώδη αρχήν ταύτην, απευθυνόμεθα
προς υμάς, προτρεπόμενοι, εν πρώτοις, όπως, πρό τής
αναλήψεως οιασδήποτε υποθέσεως, επικαλήσθε τον
Θεόν της δικαιοσύνης: «Οδηγήσόν μεν τη δικαιοσύνη
Σου», Κύριε. Την προσευχήν ταύτην ερμηνεύει ο παγκό-
σμιος φωστήρ τής οικουμένης, ο βιώσας διαχρονικώς
την αδικίαν και εν τέλει δικαιωθείς θαυμαστώσ υπό του
δικαιοκρίτου Θεού Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος,
Αρχιεπίσκοπος της Πόλεως εξ ής προερχόμεθα. Λέγει,
λοιπόν: «Δικαιοσύνην δε ενταύθα την καθολικήν φησίν
αρετήν. [...] Έστι γάρ και ανθρώπων δικαιοσύνη, η από
των νόμων των έξωθεν, άλλ' ευτελής, και ουκ έχουσα το
τέλειον και απηρτισμένον» (Εις το Ε΄ Ψαλμόν, Ρ.Γ. 55,67).

Εξ ετέρου, η εορτή του προστάτου των δικαστικών
λειτουργών και ενός εκ των πλέον βαθυνόντων Πατέρων
της Ορθοδόξου ημών Εκκλησίας Αγίου Διονυσίου του
Αρεοπαγίτου, συνδυαζομένη πρός την εύσημον επέτει-
ον της συμπληρώσεως εκατονταετηρίδος από της ιδρύ-
σεως του Συλλόγου σας, συνήγαγεν ημάς σήμερον
εις το Δικαστικόν Μέγαρον Θεσσαλονίκης και παρέχει
τη ημετέρα Μετριότητι, τω Οικουμενικώ Πατριάρχη, και
τω Οικουμενικώ Πατριαρχείω, τω διακονήσαντι το δικαι-

ον και τα προνόμια του Γένους επί τέσσαρας και πλέον αιώνας ανά την αχανή τότε Οθωμανική Αυτοκρατορία, δίδει ημίν, επαναλαμβάνομεν, την ευχάριστον ευκαιρίαν να ίδωμεν εκ του σύνεγγυς υμάς και τους οικείους σας, τους αξιότιμους λειτουργούς της δικαιοσύνης, την οποίαν έκαστος εκ της θέσεως αυτού, άλλος ως δικαστικός λειτουργός, εισαγγελεύς η δικαστής, και άλλος ως δικηγόρος και συνήγορος του πολίτου διακονεί.

Επί πλέον, η επέτειος και εορτή αυτή δίδει την χαράν να ευρισκόμεθα και πάλιν εις την ηγαπημένην ημίν πόλιν της Θεσσαλονίκης και μάλιστα κατά την περίοδον προ της εορτής του πολιούχου αυτής Αγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλύτου. Παρότι ζώμεν εις την Κωνσταντινούπολιν, δεν παύομεν να έχωμεν το βλέμμα και την καρδίαν ημών εστραμμένα εις την αγιοτόκον Συμβασιλεύουσαν και εις το πιστόν ποιμνιον της, την ευλογημένην και ιστορικήν και προσφιλή κληρουχίαν ταύτην του Οικουμενικού Θρόνου, ποιμαινομένην σήμερον υπό του σπρηρού και πολιοῦ αδελφού Μητροπολίτου κ. Ανθίμου.

Αισθανόμεθα ως Μήτηρ Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως και ως διακονούντα αυτήν πρόσωπα, ότι έχομεν πνευματικήν συγγένειαν μετά του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης, αδελφοί και τέκνα, και προς έκαστον από σας, τα έντιμα μέλη του. Είναι γνωστόν, επαναλαμβάνομεν, ιστορικάς ότι το Οικουμενικόν Πατριαρχείον μας από της εποχής της καταργήσεως της κρατικής υποστάσεως του ευσεβούς ημών Γένους και εν γένει του Γένους των Ορθοδόξων (συμπεριλαμβανομένων και των σημερινών περιοχών του Ιλλυρικού, της Ρουμανίας, της Σερβίας, των Σκοπίων αλλά και αυτής ταύτης εν τω συνόλω της καθ' ημάς Ανατολής) μετά την Άλωσιν της Βασιλίδος των Πόλεων, ανέλαβεν αναγκαστικώς, ως ο μοναδικός θεσμικός φορέας εκπροσωπήσεως των χριστιανών υπηκόων έναντι της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, και την επίλυσιν των διαφορών των, ήτοι προς τη εκκλησιαστική και πνευματική και δικαστικήν εξουσίαν. Τοιούτρόπως, συνετήρησε την κλαπίσαν ελπίδα του δικαίου και διέσωσε το Γένος, τον πολιτισμόν και την ταυτότητα του, τα Ελληνικά Γράμματα, την Ορθόδοξον Εκκλησίαν και Πίστιν.

Μεγάλη είναι επί του προκειμένου η προσφορά αυτού εις τας μνημονευθείσας περιοχάς των Επαρχιών του Οικουμενικού Θρόνου εις την αντιμετώπισιν των διαφόρων θεμάτων των Ορθοδόξων Χριστιανών, μέσω των κατά τόπους Μητροπολιτών και κληρικών, αλλά και του θεσμού των Δημογεροντιών, ήτοι της τοπικής θα ελέγομεν σήμερον αυτοδιοικήσεως, η οποία συνίστατο εκ κληρικών και λαϊκών και απέδιδε το δίκαιον. Ο θεσμός ούτος των μερίμνη του Οικουμενικού Πατριαρχείου συσταθισών Δημογεροντιών υπήρξε σωτήριος

διά το χειμαζόμενων Γένος μας, προσενεγκών ανεκτίμητους υπηρεσίας εις την προσπάθειαν διατηρήσεως της ταυτότητος των χριστιανών υπηκόων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Αι Δημογεροντίαι είχαν την μέριμναν δια την παιδείαν, την υγιεινήν περίθαλψιν, την βελτίωσιν των βιοτικών συνθηκών και εν γένει την πρόοδον των απανταχού Χριστιανικών Κοινοτήτων, ασκούσαι συγχρόνως και αποδίδουσαι δικαιοσύνην μέχρι του πρώτου τετάρτου περιόδου του παρελθόντος αιώνος. Δια του υπό την εκκλησιαστικήν αρχήν γενικώς θεσμού τούτου το δοκιμαζόμενον.

Γένος εκρατείτο μακράν στενών σκοπιμοτήτων και διαιρέσεων, αι οποίαι δυστυχώς ενεφανίσθησαν αμέσως μετά την απελευθέρωση και, ως μη ώφελε, ταλανίζουν αυτό μέχρι σήμερον, καθώς τότε, ως είναι πανθομολογούμενον, το συμφέρον της Κοινότητος προετάσσετο πάντοτε του ατομικού.

Εν αντιθέσει προς την σημερινήν πραγματικότητα, είχε διαμορφωθή μία κοινή μακροχρόνιος έκκλησιαστικο-πολιτική στάσις, η οποία απαιτεί ιεράν παρακαταθήκην δια τους εκάστοτε διοικούντας τα κοινά, έχουσα τρία βασικά χαρακτηριστικά:

Πρώτον: την διατήρησιν με κάθε τρόπον της ταυτότητος των Ορθοδόξων χριστιανών υπό οιονδήποτε κατακτητήν και οιασδήποτε συνθήκας, μέσω της διατηρήσεως της Ορθοδόξου πίστεως, της γλώσσης, των ηθών και των εθίμων και των προγονικών παραδόσεων.

Δεύτερον: τον συνεχή και ανυποχώρητων αγώνων δια την διατήρησιν των οιωδηότες κεκτημένων δικαιωμάτων, ήτοι προνομίων, των Ορθοδόξων Ρωμαίων.

Τρίτον: την έμπιστοσύνην εις την κρίσιν αγαθού και δικαίου ανδρός (μεγάλης γενικώς ηλικίας και εμπειρίας), ήτις κρίσις έπρεπε να πρυτανεύη εις τας αναγκαίας παρεμβάσεις της Δημογεροντίας εις τας μεταξύ των μελών της Κοινότητος εκάστοτε ανακύπτουσας διαφοράς η και των μελών της προς την ίδίαν την Δημογεροντίαν, ως εκπρόσωπον του γενικού συμφέροντος.

Εν τη μεγαλονήσω Κρήτη, επί παραδείγματι, ένθα ο θεσμός της Δημογεροντίας ανεγνωρίσθη επισήμως πολύ καθυστερημένως, ήτοι εν έτει 1858, αλλά και αλλαχού, εις την δικαιοδοσίαν των Δημογεροντιών υπήγετο η επίλυσις προβλημάτων οικογενειακού και κληρονομικού δικαίου, η επιστάσις κοινωφελών καταστημάτων, σχολείων, νοσοκομείων και άλλων, η διαχείρισις των περιουσιών των ορφανών μέσω της Χριστιανικής Ορφανικής Τραπέζης. Αι Δημογεροντίαι επιτρόπευον τα ορφανά εκ πατρός ανήλικα τέκνα και διεκονόνιζον τα περιουσιακά στοιχεία των μέχρι να ενηλικιωθούν. Θα ήδυνάμεθα να είπωμεν πολλά περί του θεσμού τούτου, πρωτοβουλίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου, περί της προσφοράς του όποιου ομιλεί

η απευδής ιστορία διά των διασωθέντων και ιδόντων το φώς της δημοσιότητας στοιχείων και εγγράφων πράξεων, έχουσών καθολικήν ισχύν, δια τα μέλη έκαστης Κοινότητος. Ο θεσμός ούτος, ως γνωστόν, διατηρείται μέχρι σήμερον εις ωρισμένας Ορθόδοξους Εκκλησίας, όπως επί παραδείγματι εις το Πατριαρχείον Αντιόχειας, αλλά και εν μέρει και εις την Εκκλησίαν της Κύπρου. Μάλιστα οι χριστιανοί ησθάνοντο συνήθως μεγαλυτέραν έμπιστοσύνην εις την Έθναρχούσαν Εκκλησίαν και δια τούτο επεδίωκον την επίλυσιν των διαφορών των εντός αυτής και υπό των λειτουργών αυτής.

Ούτω, το Οικουμενικόν μας Πατριαρχείον υπήρξε θεματοφύλαξ αξιών και θεσμών και υπερασπιστής των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των πολιτών, εις καιρούς χαλεπούς και δίσεκτους, και παρέδωκε το λειτούργημα και τον ρόλον τούτον εις τον συγκροτηθέντα αργότερον Θεσμόν της Δικαιοσύνης. Ρόλον, τον όποιον ακριβώς ανέλαβεν και ο ιδρυθείς μετά την συσσωμάτωσιν της Μακεδονίας εις την Ελλάδα υμέτερος Δικηγορικός Σύλλογος.

Δεν πρέπει, ωστόσο, να λησμονείται, ότι ήδη και προ της συσσωματώσεως υφίστατο Δικηγορικός Σύλλογος εν Θεσσαλονίκη, όπου η κυριαρχία του Ελληνικού στοιχείου απεδείκνυε την δυναμικότητα της Ελληνικής Κοινότητος της Θεσσαλονίκης, το υψηλόν μορφωτικόν επίπεδον αυτής και την εξαιρετικήν της οργάνωσιν (Γ. Κωνσταντινίδου, «Δικηγορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης: συμβολή στους εθνικούς αγώνες και στην κοινωνία της πόλης», «Ενώπιον» 15, Οκτώβριος-Δεκέμβριος 2014, σσ. 20-21).

Σημειωτέον, ότι το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, ίδια μετά την «εθνικήν» αφύπνισιν των βαλκανικών λαών και την έξαρσιν των εθνοφυλετικών ανταγωνισμών, τον προπαρελθόντα αιώνα, παρενέβη πολλάκις εις την Κεντρικήν Εξουσίαν της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, προκειμένου να αποτρέψη διωγμούς, αδικίας και συμφοράς του ποιμνίου του. Πολλάκις οι αείμνηστοι προκάτοχοι ημών Πατριάρχαι, αλλά και μέλη της Ιεραρχίας του Θρόνου, εκινδύνευσαν υπέρ του εκκλησιαστικού και αστικού δικαίου, παραβλέποντες ίδια οφέλη και δόξας και τιμάς επιγείους και έμειναν ανυποχώρητοι εις τας αρχάς και εις το καθήκον των. Πολλοί ήσαν και εκείνοι οι όποιοι επλήρωσαν βαρύ το τίμημα του μη συμβιβασμού των προς τας απαιτήσεις της Κρατικής Εξουσίας, πίπτοντες εις την δυσμένειαν αυτής και αποχωρούντες και αυτού του Θρόνου, εις ένδειξιν διαμαρτυρίας, δια να διατηρήσουν αρραγή τον ιστόν του δικαίου αλλά και την ενότητα και ταυτότητα του αδικουμένου εν πολλοίς Γένους.

Όμως έπραττον τούτο, με την συναίσθησιν ότι ο νόμος της Εκκλησίας είναι ή πραγματική δύναμις της: «Όλη η εδική μου δύναμις είναι ο νόμος της Εκκλησίας», απήντησεν ο Άγιος προκάτοχος

ημών Νήφων, τον 16ον αιώνα, εις τον ηγεμόνα της Βλαχίας Ράδουλον, όταν ο τελευταίος τω εζήτει να υποταχθή και να παύση να ελέγχει αυτόν δια την παραβίασιν του νόμου του Θεού. Και εν συνεχεία ο Άγιος προκάτοχος ημών συμπληρώνει επιγραμματικώς και διαχρονικώς: «η Εκκλησία θέλει είναι καθαρά και αγία με την εργασίαν των θείων εντολών, τας οποίας ποθώ να φυλάξω έως τέλους της ζωής μου».

Φίλτατοι νομικοί,

«Το τιμιώτερον απάντων των ορωμένων ζώων εστί ο άνθρωπος, δι' ον [...] άπαντα παρήχθη», λέγει και πάλιν ο εν Αγίοις Πατήρ ημών Ιωάννης ο Χρυσόστομος (πρβλ. Εις την Γένεσιν, Όμιλ. 8, Ρ.Γ. 53, 71). Ο άνθρωπος εις την Ορθόδοξον διδασκαλίαν αποτελεί το κέντρον του κόσμου, δια τον όποιον εδημιουργήθησαν τα κτίσματα. Και η απόδοσις του δικαίου εις την κοινωνίαν των ανθρώπων συνιστά υψηλόν υπούργημα. Κατά την χριστιανικήν δε διδασκαλίαν η απόδοσις του δικαίου νοείται πάντοτε εντός της προοπτικής της αγάπης. Η επίγνωσις και η απόδοσις αληθινής δικαιοσύνης χαρακτηρίζεται υπό του Μεγάλου Βασιλείου ως επίτευγμα "μεγάλης όντως διανοίας και φρενός τελειότατης" (Εις την αρχήν των Παροιμιών 9, Ρ.Γ. 31,404C). Όποιος κρίνει ορθώς, δεν μεροληπτεί, ούτε ενεργεί κατά τας προσωπικάς προτιμήσεις και διαθέσεις του, αλλά ενεργεί δι' ευθύτητος και αντικειμενικότητος. Επί πλέον, η απόδοσις της δικαιοσύνης οφείλει να συνδυάζεται προς την φροντίδα δια την άρσιν της αδικίας και την στήριξη του αδυνάτου και του καταπιεζομένου.

Δια τούτο και δεν είναι δυνατόν κατά την στιγμήν ταύτην να μη μνησθώμεν και να μη τιμήσωμεν την μνήμην του ηρωικού Προέδρου Πρωτοδικών της πόλεως ταύτης του Θερμαϊκού και μέλους του Συλλόγου σας Αγγέλου Κουτσουμάρη και των μετ' αυτού συνεργασθέντων δικηγόρων της, υπό την εμπνευσμένην καθοδήγησιν του υμετέρου προκατόχου, αδελφέ άγιε Θεσσαλονίκης κύριε Άνθιμε, πολιού Μητροπολίτου Γενναδίου, οι όποιοι, επί ναζιστικής κατοχής, διά να διασώσουν τέκνα των απηγάς διωκομένων Εβραίων, προέβαινον εις συνεχείς εκτάκτους δικασίμους καθημερινώς προκειμένου να υιοθετηθούν ταύτα υπό Ορθόδοξων χριστιανικών οικογενειών (Δ. Γαρούφας, «Με αφορμή τα 100 χρόνια του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης», «Ενώπιον» 15, Οκτώβριος-Δεκέμβριος 2014, σελ. 12). Δια της συνετής και σωτηρίου ταύτης πρωτοβουλίας, απέδειξαν εαυτούς τηρητάς του θείου νόμου της ευσπλαχνίας και φιλανθρωπίας, δηλαδή του αληθούς δικαίου.

Έχομεν την χαράν να είμεθα μαζί σας σήμερον, αδελφοί και τέκνα, κατά την εορτήν του προστάτου των νομικών και των δικαστικών Αγίου Διονυσίου

του Αρεοπαγίτου, ο οποίος ήτο αληθώς «εις εξ υμών», ένας από σας, ανώτατος δικαστικός λειτουργός της εποχής του, αλλά, μετά το κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου, εγκατέλειψε το λαμπρόν άξιωμα και λειτούργημά του και τας μέχρι τότε γνώσεις του, δια να ενωθή καλλίτερον «τω παντελώς αγνώστω, τη πάσης γνώσεως ανενεργησία», και χρησιμοποιών το «μηδέν γινώσκειν», την άγνωσίαν, να αποκτήση την «υπέρ νουν» γνώσιν και με αυτόν τον τρόπον να εισδύση «εις τον γνώφον της αγνωσίας τον όντως μυστικόν» (πρβλ. Περί Μυστικής Θεολογίας, Α', Ρ.Γ. 3,1001Α). Η συναίσθησις της σχετικότητος της γνώσεως του ανθρώπου και η μετ' αυτής αμέσως συνδεομένη αδυναμία του να αποδίδη πάντοτε επακριβώς το δίκαιον αποτελεί σοβαράν επισήμανσιν, απορρέουσιν εκ του παραδείγματος και του τρόπου σκέψεως του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου. Αν όμως εκείνος ηθέλησε να εισδύση εις τον μυστικόν γνώφον της αγνωσίας, ημείς ας επιχειρώμεν, ιδίως εις τας δυσκόλους στιγμάς της ασκήσεως του λειτουργήματος μας, να καταφεύγωμεν εις τον πάντοτε πρόθυμον Θεόν και Πατέρα μας και να ζητώμεν την βοήθειαν και τον φωτισμόν του: «ότι δίκαιος Κύριος, και δικαιοσύνας ηγάπησε. Τούτο του Θεού μάλιστα εξαιρετον, αποδέξασθαι τα δίκαια, την ορθότητα» (Ιωάννου του Χρυσσοστόμου, Εις τον Γ Ψαλμόν, Ρ.Γ. 55,143).

Ασφαλώς, και η Πολιτεία είναι καθαρά και συνεπής έναντι των πολιτών της, όταν τηρή την θεσπισθείσαν νομοθεσίαν, ερειδομένην βεβαίως επί του Θείου δικαίου, ήτοι της δικαιοσύνης του Θεού. Με τον τρόπον αυτόν κερδίζει την εμπιστοσύνην των ανθρώπων. Παρά ταύτα, δεν πρέπει να λησμονώμεν ότι υπεράνω της ανθρωπίνης νομοθεσίας ευρίσκεται ο νόμος του Θεού και η αξία του ανθρώπου, η οποία δια τον Θεόν είναι μεγαλύτερα από όλην την κτίσιν.

Ομιλούντες προς ειδότας λειτουργούς του δικαίου, απλώς επισημαίνομεν ως εκκλησιαστικός λειτουργός ότι η μεταστροφή του προστάτου σας Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου αποτελεί σημαντικόν ιστορικόν γεγονός δια την Ορθόδοξον -και όχι μόνον- Εκκλησίαν, καθώς αποτελεί γέφυραν, ενούσαν τον αρχαίον Ελληνισμόν μετά του Χριστιανισμού, καθώς ο Άγιος εγονιμοποίησε την αρχαίαν ελληνικήν φιλοσοφικήν και δικαιοσύνην σκέψιν μετά της ευαγγελικής αποκαλύψεως και της χριστιανικής σοφίας.

Κατά την εποχήν δε ταύτην της μεγάλης οικονομικής κρίσεως, κατά την οποίαν ο λαός του Θεού δοκιμάζεται εις πολλαπλά επίπεδα, ο προστάτης της Δικαιοσύνης Άγιος Διονύσιος παρέχει εις όλους μας, αλλά ιδιαιτέρως εις σας, τους λειτουργούς του θεσμού της Δικαιοσύνης, τόσον σημαντικό δια την ομαλήν λειτουργίαν της Πολιτείας, εν ανυ-

πέρβλητον πρότυπον προσφοράς και διακονίας. Με την προτίμησιν αυτού εις την ασφαλτον Θείαν Δικαιοσύνην και όχι μόνον εις την ενίοτε σφάλλουσαν ανθρωπίνην, αποτελεί φωτεινόν και αξιομίμητον παράδειγμα.

Ο Άγιος καλεί πάντας να υπερβώμεν τον ατομοκεντρισμόν και εγωκεντρισμόν, ο οποίος διέπει σχεδόν πάντοτε τας σχέσεις ημών μετά των άλλων συνανθρώπων μας, αλλά και μετά της Πολιτείας, και να αναπτύξωμεν τας αρετάς της αυταπαρνήσεως, της αυτοθυσίας και της ειλικρινούς και ανιδιοτελούς αγάπης. Η φιλαυτία είναι το κύριον εμπόδιον εις την πορείαν μας προς τον Θεόν και προς τον πλησίον μας, δηλαδή προς το δίκαιον. Αυτή είναι κατ' έπέκτασιν και η πηγή όλων των κοινωνικών προβλημάτων και συμφορών και αδικιών, τας

οποίας οι άνθρωποι, κινούμενοι και εμπνεόμενοι και συμβουλευόμενοι υπό του διαβόλου, κατεργάζονται και απεργάζονται εις βάρος των συνανθρώπων των.

Το αντίδοτον αυτής της διαβολικής συμβουλής είναι η ειλικρινής αγάπη του Θεού, η όποια, κατά τους λόγους του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, δεν είναι δυνατόν να υπάρξει άνευ αγάπης προς το δημιούργημα Αυτού, τον άνθρωπον. Με την υπέρβασιν του εαυτού μας, την έξοδον μας προς τους άλλους και με την προσπάθειαν διακονίας και προσφοράς, θα εύρωμεν τον «χαμένον» εαυτόν μας και θα επιστρέψωμεν εις την πορείαν εκ της οποίας εξετροχιάσθημεν.

Είναι, λοιπόν, η σημερινή εορτή του Αγίου Διονυσίου, αλλά και η επέτειος των εκατόν ετών από της ιδρύσεως του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης, μία πρόσκλησις και συγχρόνως μία πρόκλησις να αγωνισθώμεν δια το κοινόν καλόν, δια το δίκαιον, και την στήριξιν των πλέον ευαίσθητων και αδυνάτων αδελφών μας, όπως ακριβώς ηγωνίσθησαν ο Άγιος Διονύσιος προ δύο περίπου χιλιετηρίδων, αλλά και όσοι συνάδελφοί σας ωραματίσθησαν την ίδρυσιν και λειτουργίαν του Συλλόγου σας τούτου. Ας μη λησμονήται, αδελφοί, ότι εκείνοι διήλθον συνήθως πολύ δυσχερές καταστάσεις και περιστάσεις: ο μὲν Άγιος είχε να αντιμετωπίση την αγριότητα των εθνικών, οι όποιοι τον ωδήγησαν εν τέλει εις το σκληρόν μαρτύριον, πολλά δε εκ των προ υμών μελών του Δικηγορικού Συλλόγου ολοκληρωτικά καθεστώτα, όπως το ναζιστικόν, όπου κατεπατούντο στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα και ελευθερίαι, η άξια της ανθρώπινης ζωής είχε παντελώς ευτελισθή και επι πλέον υφίσταντο τραγικώτεραι οικονομικαί και βιοποριστικαί συνθήκαι.

Παρά ταύτα, επι εκατόν έτη δεν εκάμφθησαν ενώπιον της οιασδήτινος εξωτερικής βίας. Δεν υπετάγησαν εις άδικους κρίσεις και δεν παρέβλεψαν τον αδύνατον, αλλά με την δοθείσαν εις αυτούς υπό του Θεού εξουσίαν κρίσεως απέδωκαν δικαιοσύνην. Είναι κατ' αυτόν τον τρόπον μία ζωντανά απόδειξις, ότι η πίστις του Χριστού «και μεταξύ των αυτή πολεμούντων κρατεί μηδεμίαν αύτη βίαν επάγουσα, νικώσα δε μάλλον την αντεπαγομένην βίαν εκάστοτε, ως και ούτω ταύτην είναι την νίκην την τον κόσμον νικήσασαν», κατά τους λόγους της Θεσσαλονίκης Αρχιερέως και Αγιορείτου μοναχού Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, του θεολόγου και κήρυκος των άκτιστων ενεργειών του Θεού.

Είναι, λοιπόν, απαραίτητον και σεις, αδελφοί νο-

μικοί, να συνεχίσετε βαδίζοντες επί τα ίχνη των προγόνων σας, καθότι η δικαιοσύνη, πέραν από μίαν επιτακτικήν ανθρωπίνην ανάγκην, αποτελεί θεμελιώδες αγαθόν και ακρογωνιαίον λίθον εις τον καθόλου κοινωνικόν βίον, πρέπει δε να μένη μακράν από κάθε διάθεσή εκμεταλλεύσεως αυτής δι' οιαδήποτε σκοπιμότητα, αλλά και να μη νεκρώται εις τον βωμόν του στυγνού βιοπορισμού. Ούτω πορευόμενοι θα αφήσετε ασφαλή παρακαταθήκην εις τας επερχόμενας γενεάς. Αυτή είναι η προτροπή και συγχρόνως η παράκλησις του ιερουργούντος την εκατονταετηρίδα του Συλλόγου σας Πατριάρχου σας: «στήκετε και κρατείτε» εν οίς εμάθετε και επιστώθητε εμπειρικώς υπό των προκατόχων σας.

Συγχαίροντες άπαντας δια την εύσημον ταύτην συμπλήρωσιν ενός αιώνος ζωής και προσφοράς, ευχόμεθα ο τιμώτατος δικαστής, ο Άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, ο προστάτης και πνευματικός έφορος των νομικών, να σας καθοδηγή, να σας φωτίζη εις το λειτούργημά σας, να σας χαρίζη διάκρισιν, σύνεσιν, υπομονήν και επιείκειαν, και να πρεσβεύη αδιαλείπτως τω Κυρίω υπέρ υμών και υπέρ της εν δικαιοσύνη αγάπης ασκήσεως του λειτουργήματος σας· λειτουργήματος, το όποιον «πολλού πόνου δείται και νηφούσης ψυχής», διότι «πολλά τα συσκιάζοντα το δίκαιον», ιδιαίτέρως κατά την σημερινήν εποχήν.

Κατακλείομεν τον πανηγυρικόν και συγχαρητήριον τούτον Πατριαρχικόν ημών λόγον προς υμάς επί τη ιστορική επετείω του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης, ομιλούντες περί αληθούς δικαιοσύνης, της «καθολικής αρετής» (Ιερός Χρυσόστομος) και των συνεπειών της. Μη λησμονήτε, λοιπόν, φίλοι δικασταί, εισαγγελείς και νομικοί, ότι «η [...] δικαιοσύνη [...] πάντας φίλους, πάντας συνήθεις, πάντας ευνοϊκώς διατίθησι προς υμάς· παρά πάντων υπέρ ήμών ευχαι γίνονται. Εν ασφάλεια πολλή εντεύθεν τα καθ' ημάς, ουδεις κίνδυνος, ουδεμία υποψία, αλλά και ο ύπνος αδεώς έπεισι μετά ασφαλείας, ουδεμία φροντίς, ουδεις κοπετός» (Ιωάννου του Χρυσοστόμου, Εις Φιλιππησίους ΙΔ', Ρ.Γ. 62,285-286).

Και επιλέγομεν προς όλους σας και προς όλην την εορτάζουσαν ομήγυριν, πατρικώς και προτρεπτικώς, να έχετε ως οδοδείκτην της μελλοντικής κατά την άρχομένην δευτέραν εκατονταετίαν του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης προσφοράς σας το ιστορικόν απόφθεγμα, το όποιον επανέλαβεν εν Θεσσαλονίκη και ο μέγας πολιτικός ανήρ της συγχρόνου Ελλάδος Ελευθέριος Βενιζέλος: «Μη τοις προσώποις προσέχειν, αλλά τα πράγματα εξετάζειν». Αμήν.

ΠΛΑΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΔΣ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΗΣ Α.Θ.Π., ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ ΚΩΝ/ΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ, ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΙ 20 ΧΡΟΝΙΑ ΩΣ ΕΠΙ ΤΙΜΗ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Δ.Σ.Θ. Γ

ΠΛΑΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ Α.Θ.Π. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΦΙΑΣ

ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΛΕΡΓΑΚΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΣΘ, ΜΑΙΡΗ ΒΑΛΕΡΓΑΚΗ, ΜΑΝΩΛΗΣ ΒΑΛΕΡΓΑΚΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΛΕΡΓΑΚΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΣΘ, ΒΟΥΛΑ ΣΕΡΑΪΔΟΥ, ΤΑΜΙΑΣ Δ.Σ. Δ.Σ.Θ., ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΡΟΥ, ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ Δ.Σ.Θ., ΔΑΜΙΑΝΟΣ ΠΟΥΛΤΟΥΡΤΖΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ.Σ.Θ.

ΚΑΛΛΙΡΟΗ ΧΕΙΜΑΡΙΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΡΙΜΕΛΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΔΝΣΗΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΚΟΡΑΚΙΔΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ Δ.Σ. ΠΑΦΟΥ

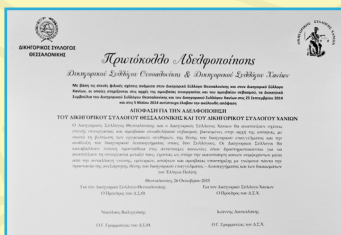
ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΩΝ ΔΩΡΩΝ Δ.Σ.Θ. ΚΑΙ Δ.Σ. ΠΑΦΟΥ

ΠΛΑΝΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΒΡΑΒΕΥΣΕΙΣ ΠΡΩΤΕΥΣΑΝΤΩΝ ΝΕΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ & ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΧΑΝΙΩΝ
ΣΤΙΣ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015

ΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ ΥΠΕΓΡΑΨΑΝ ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΥΛΛΟΓΩΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΛΕΡΓΑΚΗΣ & ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΕΝΙΚΟΙ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΑΠΤΗΣ & ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΑΜΑΤΕΥΤΑΚΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΔΩΡΩΝ, ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

